

Kiến thức 218 gia đình

Phụ san báo Nông Nghiệp VN

*Kỷ sự
những
mối tình...
karaoke*

*"Người đàn bà thép"
chồng tham nhũng
ở Trung Quốc*

CÔNG TY CAO SU LỘC NINH

LOC NINH RUBBER COMPANY

- ĐỊA CHỈ: Thị trấn Lộc Ninh, Huyện Lộc Ninh, Tỉnh Bình Phước
- ĐIỆN THOẠI: (0651). 568916 - 568381 - 568939 • FAX: 0651. 568939

Văn phòng Công ty Cao su Lộc Ninh.

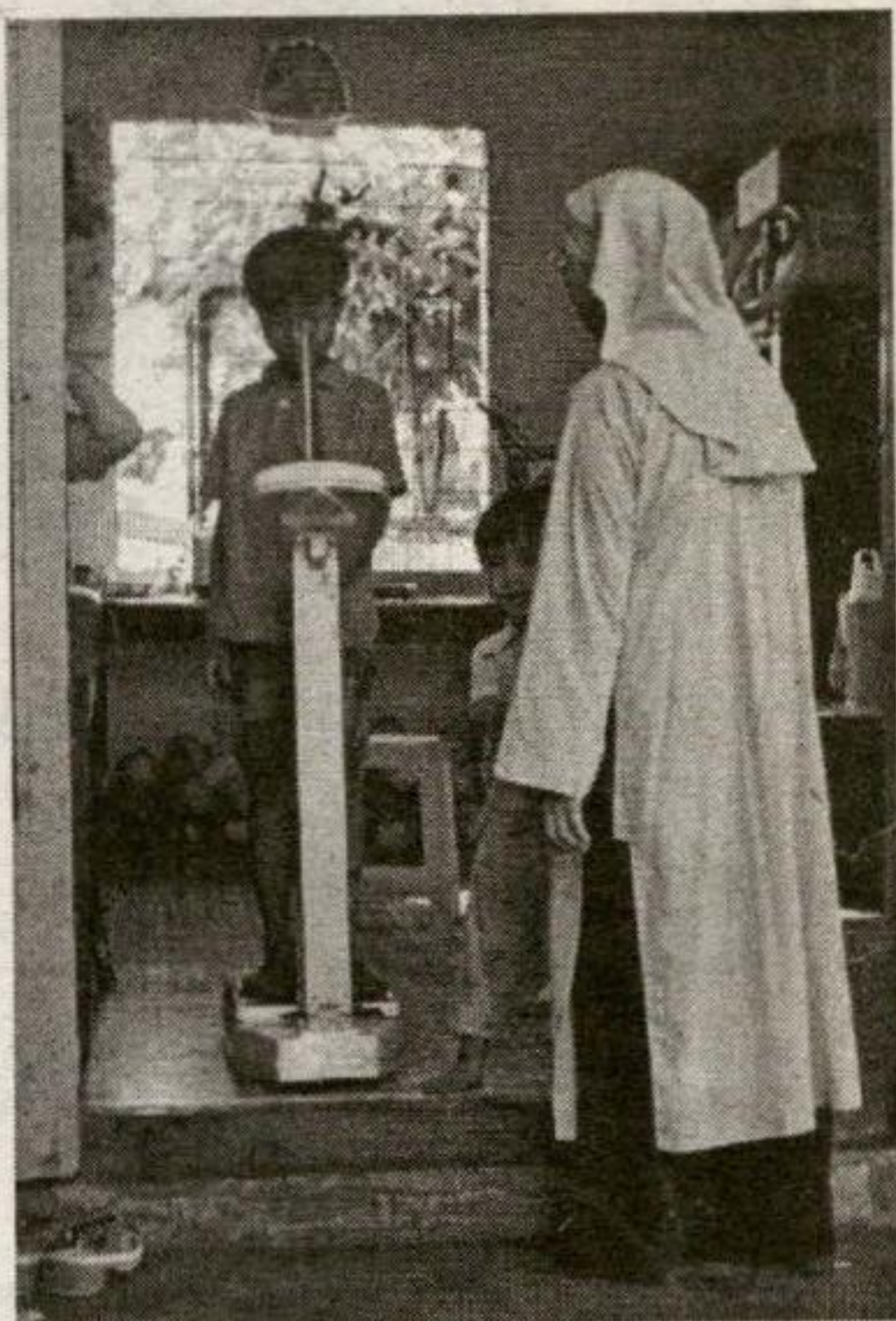
- Diện tích cao su: 10.070 ha.
- Sản lượng cao su năm 2001: 10.000 tấn/năm.
- Chế biến các sản phẩm:
 - Cao su khối: SVR 3L, 5, 10, 20.
 - Cao su tờ RSS.
 - + Công ty hiện có 01 nhà máy chế biến công suất 6.000 tấn/năm, với thiết bị công nghệ chế biến của Mã Lai sản xuất mũ khối SVR.
 - + Công nghệ chế biến cao su tờ (RSS) 1.500 tấn/năm.
 - + Công ty xây dựng Nhà máy chế biến Lộc Hiệp công suất 8.500 tấn/năm, sản xuất mũ cao su ly tâm (Latex) và các chủng loại khác. Dự kiến trong năm 2002 sản phẩm sẽ được đưa ra thị trường tiêu thụ.

CÔNG TY MONG MUỐN HỢP TÁC LIÊN DOANH VỚI CÁC ĐƠN VỊ TRONG VÀ NGOÀI NƯỚC TRÊN CÁC LĨNH VỰC: TIÊU THỤ SẢN PHẨM, SẢN XUẤT HÀNG TIÊU DÙNG TỪ NGUYÊN LIỆU CAO SU VÀ HỢP TÁC KHOA HỌC KỸ THUẬT VỀ CAO SU.

Giám đốc **NGUYỄN BÁ TÙNG**

Độc trong số này

• Người ta đã cầu hôn như thế nào? **Phúc Châu 3** • Đi và viết: Hà Tiên - Phú Quốc: Dọc đường Hà Tiên **Lưu Trọng Văn 7** • Kể chuyện gia đình: Người chồng của bạn tôi **Diệu Hiền 12** • Khi mẹ đi bước nữa **Hoàng Thương 14** • Lưu Lệ Anh - "Người đàn bà thép" chống tham nhũng ở Trung Quốc **Hồ Tây 16** • Lấy chồng Tây **Nội Hà 19** • Một địa chỉ của tình thương: Chùa Diệu Giác - mái ấm cho những mảnh đời bất hạnh **Hữu Thống 22** • Hạnh phúc sau hôn nhân: Tại sao những cặp vợ chồng trẻ không hạnh phúc? **Tường Quyên 25** • Thi đại học, cao đẳng năm 2002: Những điều cần lưu ý trong kỳ thi năm nay **Giang San 28** • Huỳnh Tiểu Hương: Huyền thoại giữa đời thường **Ngô Giang Sơn 29** • Tin nóng... nóng **34** • Shopping - shopping **Q.P 36** • Sáu biến tấu của chiếc "xà rồng" **Hồ Tây 37** • Việt Liên và những biến ảo của màu trắng **Phương Chi 39** • Hài kịch trên truyền hình: Gặp nhau rồi cười, cười lâu rồi... cợt **Tuy Hòa 43** • Huệ Minh - "cô gái Hà Nội" trong phim "Của rơi" **Kim Yến 46**

ẢNH BÌA 1: Ca sĩ Tuấn Hưng.

ẢNH BÌA 4: Người mẫu Thanh Hương. Ảnh: BẠCH THU HIỀN.

Kiến thức gia đình

Phụ san báo NN Việt Nam
Ra hằng tháng vào ngày 8-18-28

• Tổng Biên tập: LÊ NAM SƠN • Phó TBT: Trịnh Bá Ninh • Mỹ thuật: Nguyễn Chinh.
• GPXB số 02/GP - BVHTT do Bộ Văn hóa Thông tin cấp ngày 02-01-2001 • Thiết kế, dàn trang tại Phòng Kỹ thuật vi tính Tòa soạn KTGD • In tại Nhà in Báo NHÂN DÂN TP. Hồ Chí Minh • TRỤ SỞ: - TP Hồ Chí Minh: 58 Nguyễn Bình Khiêm, quận 1 * Tel: 8299791 * Fax: 84.8.8241341 * Email: ktgd@hcm.vnn.vn - Hà Nội: 14 Ngô Quyền * Tel: 8250174 - 8256492 * Fax: 84.8.8252923 * Email: baonnvn@fpt.vn - Văn phòng miễn Trung - Tây Nguyên: 5 Tháp Bà, TP. Nha Trang * Tel: 058-831022 - Văn phòng đại diện ĐBSCL: 49 Lý Tự Trọng, TP Cần Thơ * Tel: 071-835431 • Thư và bài xin gửi về: 58 Nguyễn Bình Khiêm, Quận 1, TP Hồ Chí Minh * Email: ktgd@hcm.vnn.vn .

• *Kiểm chuyện làm quà:* Ken - xô **Thị Mơ 49** • *Bạn cần biết:* 15-3-2002 ngày Quyền người tiêu dùng thế giới **K.H 52** • *Chuyện nhức nhối:* Sống thử vợ chồng trước khi cưới **Vân Anh 54** • Ai bảo phải có con trai mới là phúc phận? **Thái Nguyễn Bạch Liên 60** • *Khi người thứ ba xuất hiện:* Vẫn còn có nhau **Trọng Quang 62** • *Chuyện tình văn nghệ sĩ:* Đoàn Chuẩn và cô ca sĩ miền Nam **Trần Đình Thu 64** • *Ký sự những mối tình... karaoke:* Hai chị em (Tiếp theo kỳ trước) **Mô Tò 66** • Bí quyết sống lâu của vua Càn Long **Tú Ân 71** • *Những hủ tục đối với bé gái ở Ấn Độ:* Bị tước

đoạt mạng sống chỉ vì của hồi môn **An Phong 72** • *Thân phận phụ nữ trong các trại tị nạn:* Nạn lạm dụng tình dục ăn theo "viện trợ nhân đạo" **M.S 74** • *Tư liệu nhiều kỳ:* Cuộc đời những Tổng thống Mỹ - James Monroe (1758-1834) **Tuệ Nhi 76** • *Chuyện lạ đó đây:* Một bé trai thông minh **Nguyễn Thái Sơn 80** • *TP. HCM giải quyết tệ nạn nghiện ma túy:* Cần phải có một môi trường hậu cai nghiện **Khắc Giới 81** • *5 phút thư giãn 84* • *Đáng vào Guinness:* Hót tóc dưới nước **Quang Nhật 85** • *Dự lịch vòng quanh thế giới:* Trên đảo Bali **Trần Vinh An 86** • *Guinness Thùy Vân 92* • *Thời sự 10 ngày qua P.V 96* • *Nội trợ:* Bánh cake bơ hột điều **Nguyễn Thị Tố Tâm 102.**

Và các chuyên mục:

- Thanh Thảo bình thơ bạn đọc **50** • Thơ tình bạn đọc **51** • Tâm tình bạn trẻ **58** • Giải đáp y học **94** • Trao đổi với bạn đọc **98**
- Kinh tế gia-đình **100**
- Tìm bạn **103.**

NGƯỜI TA ĐÃ CẦU HÔN NHƯ THẾ NÀO?

PHÚC CHÂU

Minh họa: NGUYỄN MỸ.

Một chuyện trọng đại mà trề những người muốn độc thân suốt đời còn đều phải làm, là cầu hôn. Dù có quan niệm quá đáng cưới vợ là lĩnh một cái án chung thân thì, khác với người tù thực thụ, người đàn ông nào cũng phải "quỳ xuống" để xin được vào cái "nhà tù suốt đời" ấy.

Một vụ cầu hôn kiểu siêu thị của người Mỹ

Người yêu của tôi lãng mạn đến kỳ cục. Anh không tặng hoa cho tôi hay mời tôi ăn tối bao giờ, anh thường tìm cách chơi trội. Một hôm, Peter và tôi đi siêu thị mua hàng, lúc đó chúng tôi đã hẹn hò nhau được tám tháng rồi. Khi chúng tôi đến siêu thị anh nói với tôi anh phải đi đâu đó gửi mấy bức thư và

sẽ gặp tôi sau ở quầy hàng nữ trang. Tôi đồng ý và chúng tôi đi mỗi người một ngả.

Sau đó tôi không hề biết những kẻ đồng lõa của anh đã tề tựu đông đủ. Người anh của Peter mang một cái ghi-ta còn bà chị dâu thì đã đi đến một quầy bán hoa và mua một chiếc nhẫn hứa hôn. Peter thì đã kịp đặt mua một chiếc áo đuôi tôm đại lễ ở cửa hàng. Rõ ràng

họ đã hẹn nhau để làm những chuyện đó.

Tôi nấn ná ở quầy hàng nữ trang khoảng 20 phút và rồi, tôi liếc thấy Peter trong chiếc áo đại lễ đang chạy, tay cầm một chiếc ghi-ta và một bó hoa hồng. Anh bắt kịp tôi ở quầy bánh.

Tôi không biết nói gì. Tôi bị cú sốc. Những người bán hàng nhìn chằm chằm vào chúng tôi. Tôi nghĩ là mình đã khóc lúc đó.

Sau khi Peter hát một bài tình ca anh sáng tác để tặng tôi, anh tuồn ngay chiếc nhẫn hứa hôn vào ngón tay tôi. Và chúng tôi đến chỗ tính tiền, cô thủ quỹ nhìn Peter và hỏi tôi có phải bao giờ anh ta cũng mặc áo đại lễ đi mua hàng phải không.

Còn hơn thế nữa. Tôi lúng túng lên xe và chúng tôi về nhà. Peter đặt vào tay tôi chùm chìa khóa của căn hộ và nói tôi hãy bước lên và mở cửa ra. Khi tôi bước vào, một cây đàn piano được đặt sẵn trong phòng khách và người ta bắt đầu chơi. Ngay lúc đó tôi vừa cười vừa khóc và tôi nói với Peter rằng nếu anh muốn làm chuyện gì bất ngờ với tôi thì bây giờ anh hãy nói đi. Anh đáp: Trong phòng ngủ đã sẵn một bộ đồ đen tuyệt đẹp và tôi hãy vào thay đi. Trong phòng khách, những kẻ đồng lõa đã cắm xong nến và bày xong đồ khai vị. Chúng tôi nghỉ ngơi suốt buổi tối, cười đùa, nghe nhạc và bàn chuyện tương lai. Chính lúc đó Peter nói: "*Will you marry me*" (Em có lấy anh không?) và tôi đáp: "*Yes*" (Có)!

Một chuyện cầu hôn khác cũng ở Mỹ

22 tháng hai năm 1991, Bernie, bạn trai của tôi bảo tôi đến ăn tiệc tại nhà anh ở Edmonton và nhớ diện vào thật đẹp để còn phải chụp ảnh. Khi tôi đến, nhà đã đầy người nhưng tôi đã kịp nhìn thấy một cái bàn có bữa ăn tối dọn sẵn cho hai người, kê ngoài hành lang được chiếu bằng ánh sáng nến. Sau khi ăn xong với Bernie, anh gọi tôi ra phía sau, đến trước một trái tim kết bằng đèn điện cao chừng hai mét sáng hàng chữ: "*Emilie, will you marry me?*" (Emilie, em có cưới anh không?) phía dưới là hai nút bấm "*YES*" và "*NO*". Trước khi tôi định thần để hiểu và quyết định bấm nút thì người đàn ông trong mộng của tôi là Bernie đã quỳ xuống trước tôi cầu hôn. Mặc dù tôi đã đáp lia lịa "*Yes, Yes, Yes*" anh vẫn bảo tôi hãy bấm vào một trong hai cái nút dưới trái tim cao hai mét kết bằng đèn ấy. Khi tôi bấm (tất nhiên là *YES*) đèn điện phía sau trái tim bật tắt và một bài nhạc tình bắt đầu ngân lên. Lập tức Bernie tuồn vào tay tôi một chiếc nhẫn hứa hôn.

Chúng tôi cưới vào ngày 10 tháng Tám năm đó.

Chuyện cầu hôn của một nhà thơ danh tiếng:

Nhà thơ V. kể:

Hồi đó tôi đã ly dị được hai năm. Anh chị em ở Hội Nhà Văn cứ lo lắng, giục tôi tìm vợ mới. Họ bảo, một nhà thơ tài năng như anh mà cứ phải "*gà trống nuôi con*" thế này thì uổng quá. Tôi đã để ý, đã yêu thầm một nhà văn nữ trẻ mới nổi lên. Cô ấy chưa chồng, còn tôi thì đã một đời vợ và tay bồng tay mang. Tôi yêu, yêu lắm. Nhưng

tôi lại tự ti, nghĩ là cô ấy sẽ không đời nào hy sinh đời con gái để lấy một ông chồng dở dang như mình. Nghĩ thế nhưng tình cảm cứ tuôn trào và tôi thấy nếu không nói ra được lời tỏ tình với nàng thì không sống nổi. Tỏ tình thế nào đây? Tôi đã làm dễ đến hàng trăm bài thơ tình, thơ tôi được đánh giá cao trong phong trào *thơ mới*. Nhưng tôi không biết sẽ nói lời cầu hôn với nàng như thế nào? Bao nhiêu từ ngữ yêu đương biến mất khi tôi nghĩ đến chuyện đó. Rồi một hôm tôi hồi hộp đứng chờ ở cửa một cuộc họp ở Hội Nhà Văn. Khi nàng bước ra, tôi đỏ mặt tía tai, lúng búng không nói thành lời, tôi nhét vội vào tay nàng một mảnh giấy. Anh biết trong miếng giấy ấy, tôi viết gì không? Chỉ vền vền mấy chữ: “*Anh yêu em, em có muốn lấy anh không?*” Chúng tôi cưới nhau sáu tháng sau đó.

Một anh sĩ quan biên phòng kể:

“Lần đó tôi đi vận động đồng bào dân tộc chặt phá cây thuốc phiện. Tôi nói thao thao bất tuyệt về tác hại của ma túy và chủ trương của nhà nước ta kiên quyết chặn đứng tệ nạn này đến cùng. Ngồi nghe với bà con trong bản hôm ấy có một cô giáo từ vùng xuôi lên. Cô giúp tôi dịch những từ khó qua tiếng H’ Mông. Mấy hôm sau tôi đã đi làm nương với cô, cùng ăn chè do cô nấu trong gian nhà dân bản dựng cho cô cạnh trường học. Tôi yêu cô, tôi nghĩ là cô cũng rất yêu tôi. Trục giác của tôi ít khi lầm lạc. Tôi sẽ công tác ở đây lâu dài, cô cũng vậy. Chúng tôi lấy được nhau thì hạnh phúc quá. Nhưng tôi

biết mở mồm như thế nào để nói lên những tình cảm đang ứ đầy trái tim tôi?

Phải một tháng sau, tôi tìm gặp cô bên suối, nơi cô thường ra rửa sắn, vo gạo. Tôi ngồi lên tảng đá bên kia suối. Rồi như tình cờ, khi nhác thấy “bóng hồng” ở nẻo xa, tôi hát một bài hát của chàng trai H’ Mông tìm vợ: “*Anh muốn gọi bố em bằng cha, gọi mẹ em bằng mẹ. Em có muốn lấy anh không?*” Tôi phải tính như thế nào để khi cô lội xuống suối, gần sát ngay hòn đá tôi nằm thì câu hát “*Em có muốn lấy anh không?*” được cất lên. Tôi đã thành công. Hôm ấy, từ bên kia suối, cô nói: “*Biết rồi... biết rồi*”.

Tôi sung sướng lội sang bên kia bờ, cùng rửa sắn với cô. Và nghe cô hát cũng bằng tiếng H’ Mông: “*Em muốn gọi bố anh bằng cha... Anh có muốn lấy em không?*”

Chúng tôi cưới nhau sau khi tôi ra bệnh viện vì một viên đạn của phỉ biên giới”.

Một nhà cách mạng chuyên nghiệp:

Ông chú tôi, người đã từng nằm nhà tù Côn Đảo mười năm sau phong trào Xô Viết Nghệ An, kể rằng sau khi ra tù, được cử sang Thái Lan hoạt động bí mật, ông đã thâm yêu trộm nhớ một đồng chí nữ cùng ban cán sự hải ngoại. Hồi đó mọi người đều phải đóng vai nông dân Việt vì không chịu nổi sưu cao thuế nặng phải trốn sang Thái để làm ăn. Hợp hành rất hạn chế. Mọi chỉ thị của xứ ủy hay cấp trên, mọi thông tin cần truyền đạt đều phải qua “hòm thư chết”. Mỗi

người có một hòm thư để nhận, một hòm thư để gửi, nhiều khi cả nhận và gửi chung nhau. Gọi là hòm thư nhưng thực ra chỉ là một gốc cây, một hòn đá hay một cái hang cáo bỏ không bên bờ suối nào đó. Chú tôi đã bỏ lá thư cầu hôn sau đây vào một hốc cây, hòm thư của nữ đồng chí mình vẫn thầm yêu: “*Sau khi đọc thư này, đồng chí hãy trả lời một cách nghiêm túc câu hỏi thăm tra sau đây: “Đồng chí có muốn lấy tôi không?”*” Để rồi hai hôm sau nhận được một lá thư trả lời khá nghiêm khắc: “*Tại sao đồng chí không nói thẳng chuyện ấy với tôi? Không nên lạm dụng hòm thư mật*”.

Thế nhưng chú tôi vẫn cười được thím tôi bằng cách tỏ tình ấy và hai người sống với nhau rất hạnh phúc.

Một “tay chơi” hiện đại kể:

“Tôi rủ nàng đi uống cà phê, nàng nhất quyết không bao giờ chịu đến cà phê đèn mờ, vẫn cho việc đến đó là tự hạ thấp giá của đời con gái. Không còn cách nào khác, lúc đó là quãng tám giờ sáng, trong một quán cà phê khá sang trọng còn đông khách, tôi vờ đánh đổ ly cà phê lên quần áo nàng. Trong lúc nàng đang bối rối, tôi liền “thất sắc” quỳ xuống, lấy giấy ăn, khăn tay lau mãi miết vết cà phê trên quần áo nàng. Mọi người trong quán đổ xô nhìn hai chúng tôi. Nàng ngượng chín mặt. Nhưng vết cà phê thì lau biết đến bao giờ mới hết? Tôi ngược nhìn nàng, ấp úng. Bỗng nàng hiểu ra tất cả, thì thầm: “*Anh muốn nói gì phải không?*” Tôi vẫn quỳ, nói ngay: “*Em có muốn lấy anh không?*” Hai tháng sau tôi cưới nàng”.

P.C

MỜI BẠN ĐỌC ĐẶT MUA BÁO QUÍ 2/2002

❖ NÔNG NGHIỆP VIỆT NAM:

Phát hành mỗi tuần 5 kỳ liên tục từ thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm và thứ sáu hằng tuần, mỗi số có 16 trang, giá 2.200 đồng/số.

❖ KIẾN THỨC GIA ĐÌNH:

Phát hành vào các ngày 8, 18, 28 hằng tháng, giá 4.600 đồng/số:
9 kỳ x 4.600 đồng = **41.400 đồng.**

Mời bạn đọc đặt mua tại các bưu cục và các đại lý báo chí trên toàn quốc, hoặc liên hệ tại:

• Chi nhánh Báo NÔNG NGHIỆP VIỆT NAM tại TP. Hồ Chí Minh và Tòa soạn KIẾN THỨC GIA ĐÌNH.

- Địa chỉ: 58 Nguyễn Bình Khiêm, Quận 1, TP. Hồ Chí Minh.

- Điện thoại: 8241341.

■ Đi và viết

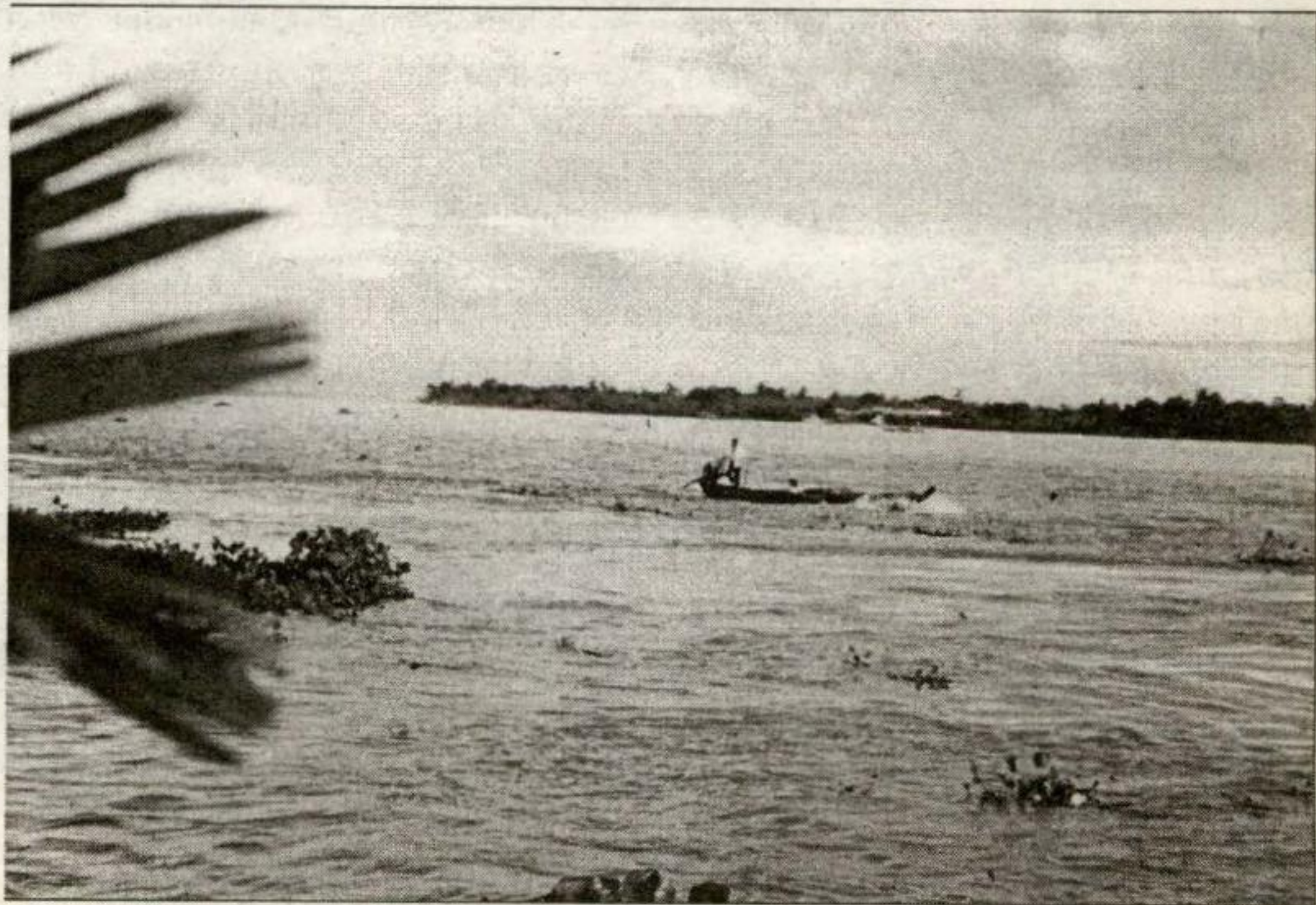
HÀ TIÊN - PHÚ QUỐC

Dọc đường HÀ TIÊN

LƯU TRỌNG VĂN

Đạo diễn điện ảnh Lưu Trọng Ninh (Ninh Râu) từ Hà Nội vào Sài Gòn ăn tết, mới còn đang “mùng” cái thói xê dịch còm còm bò dậy: “Minh đi đâu đi?” Tôi nói: “Hà Tiên, Phú Quốc nhé!” Bất trước cái giọng quảng cáo trên ti vi: “Coca nhé!” Ninh điện thoại cho diễn viên điện ảnh Đơn Dương vừa đóng phim ở Hollywood Hoa Kỳ về, rủ Đơn Dương cùng đi. Đơn Dương toe toe cười: “Để tôi thuê ô tô cho”. Hỏi đi hỏi lại vài nơi ô tô du lịch trong dịp tết

với ra giêng giá quá cao. Phương án thuê xe bãi bỏ. Tôi nhắc điện thoại bấm mã vùng Bình Dương: “Alô Lý Bạch Huệ hả? Cái xe hơi của ông bà vẫn nằm ở đấy chứ? Có cuộc vui đây, đi Hà Tiên, Phú Quốc. Thu Bồn sức khỏe ra sao có vi vu được không?” Lý Bạch Huệ đơn đả: “Bồn cứ nghe nói đi chơi là thích lắm. Huệ với Bồn vừa đi Tây Nguyên về đó ghen. Nhưng ngày nào lên đường?” Tôi đáp: “Mùng 6 tết!” – “Không được rồi, vì, con gái của Huệ đang chuẩn bị... ề, chưa rõ mùng mấy sẽ có cháu ngoại đây. Huệ và Bồn phải... trực chiến. Cái xe cũng trực... chiến. Chờ hết... mùng đi được không?”

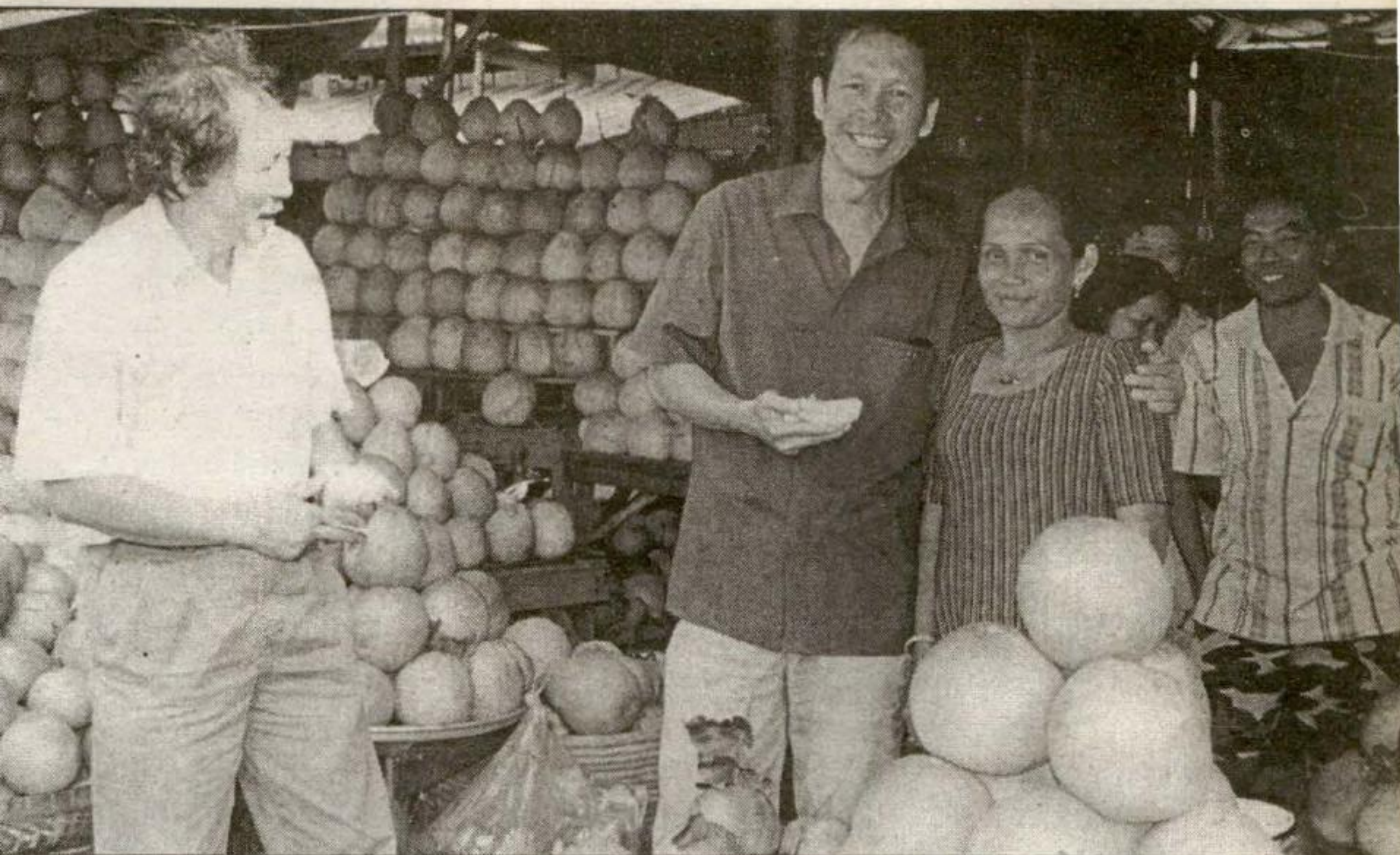
Sông Tiên.

Không thể chờ hết “mùng” để con gái của Lý Bạch Huệ – cô đào cải lương kiêm diễn viên điện ảnh, xong xuôi cái việc “đẻ” được, tôi điện thoại cho tiến sĩ Nguyễn Dân người sáng chế ra nhà nổi trên bè chống lũ ở Nam bộ, rủ tiến sĩ Nguyễn Dân cùng đi. Vốn là nhà khoa học rất ham vui, nghe nói đi Hà Tiên, Phú Quốc tiến sĩ Nguyễn Dân sướng rơn lên nhưng liền đó là cái lắc đầu: “*Không thể dời được Sài Gòn lúc này vì công trình nhà chống lũ đang dang dở*”. Thế là thêm một vị có xe hơi riêng từ chối. Tôi sức nhớ đến tiến sĩ Nguyễn Mộng Giao chất nội của cụ Tam Nguyên Yên Đỗ Nguyễn Khuyến rồi reo lên quả quyết: “*Lão này thế nào cũng được!*” Giọng tôi đơm đầy nhỏ nhẹ: “*Dạ thưa cho tôi gặp viện sĩ Nguyễn Mộng Giao ạ?*” – “*Tớ đây*”. – “*Viện sĩ từ Mỹ về hôm nào đấy?*” – “*Trước tết, nhiều chuyện khoa học bên Mỹ hay lắm*”. – “*Thôi thành em ngắn gọn nhé: đi chơi không?*” – “*Đi. Ờ, ờ nhưng Mùng 6 đi xui lắm, tớ chọn giờ nhé. Đúng 6 giờ chiều Mùng Bảy khởi hành. Tớ phải báo bọn học trò dời giờ học lại. Thế nhé, không thay đổi*”.

Đúng 6 giờ chiều Mùng Bảy tết “con” Matiz màu xanh dương mới tinh xịch trước ngõ nhà tôi ở Nam Sài Gòn, ông Nguyễn Mộng Giao thò cái trán bóng lộn ra đơm đó một nụ cười ham vui rõ tươi: “*Đi chứ!*”. Ninh cầm tay lái, Đơn Dương ngồi ghế sau với tiến sĩ Mộng Giao, điện thoại di động của Đơn Dương liên tục reo réo, hết em này gọi đến em kia hẹn. Giọng Đơn Dương lúc nào cũng dịu dàng với các em: “*Ờ, ờ, để*

anh đi Phú Quốc về nhé!” Nghe cái giọng lả lơi của Đơn Dương với các em, trí tuệ của nhà khoa học Mộng Giao cứ bần bật rung lên biến thành nụ cười... tí tít. Qua sông Vàm Cỏ Đông, Vàm Cỏ Tây, rồi Tân An, rồi Mỹ Tho, ăn cơm tối ở ngã ba Trung Lương, chúng tôi tiến về cầu Mỹ Thuận. Lên đỉnh cầu Ninh dừng xe lại, tắt cả rời xe ra đón gió sông Tiền. Tôi nhớ hôm khánh thành cầu Mỹ Thuận này, giữa trưa nắng tôi đã mò đến cái làng rợp bóng dừa kia - nơi ấy có người đàn bà cô đơn. Bà chỉ cho tôi lọ tro hài cốt chồng mình đặt trên bàn thờ: “*Ông nhà tôi cả đời chỉ mơ có cây cầu bắc qua sông Tiền này, khi cầu đang làm dở dang thì vết thương cũ thời kháng chiến tái phát, ông biết mình khó qua nổi, ông dặn tôi: “Khi tui chết bà đốt xác tui, hôm cây cầu khánh thành bà rải tro tui xuống sông ghen!”*”

Đêm ấy, người đàn bà quê Vĩnh Long ở bờ Nam sông Tiền đã một mình lội bộ lên đỉnh cầu Mỹ Thuận thực hiện cái điều mơ ước của chồng. Tôi cứ tưởng tượng ở trên đỉnh cầu cao gió sông lồng lộng thổi có hạt tro xương nào của người chồng tạt vào tóc vào mắt người vợ, và, người vợ ấy có có đắm mình xuống sông để những hạt tro kia cũng được trôi theo, nhập vào dòng nước. Qua cầu là đất Vĩnh Long, vẫn chỉ dừa và dừa thôi, người ta bảo đất này là đất “ba thủ tướng”. Một vị thuộc trào cũ tôi không nhớ tên, còn hai vị là Phạm Hùng và Võ Văn Kiệt trào ta. Một lần tôi vô tình được nhà báo Lý Quý Chung kéo đến thăm ông Võ Văn Kiệt khi ông đã thôi chức thủ tướng. Vui miệng ông

Tiến sĩ Mộng Giao ngắm Đơn Dương bên bà bán bưởi Năm Roi... hăm mộ.

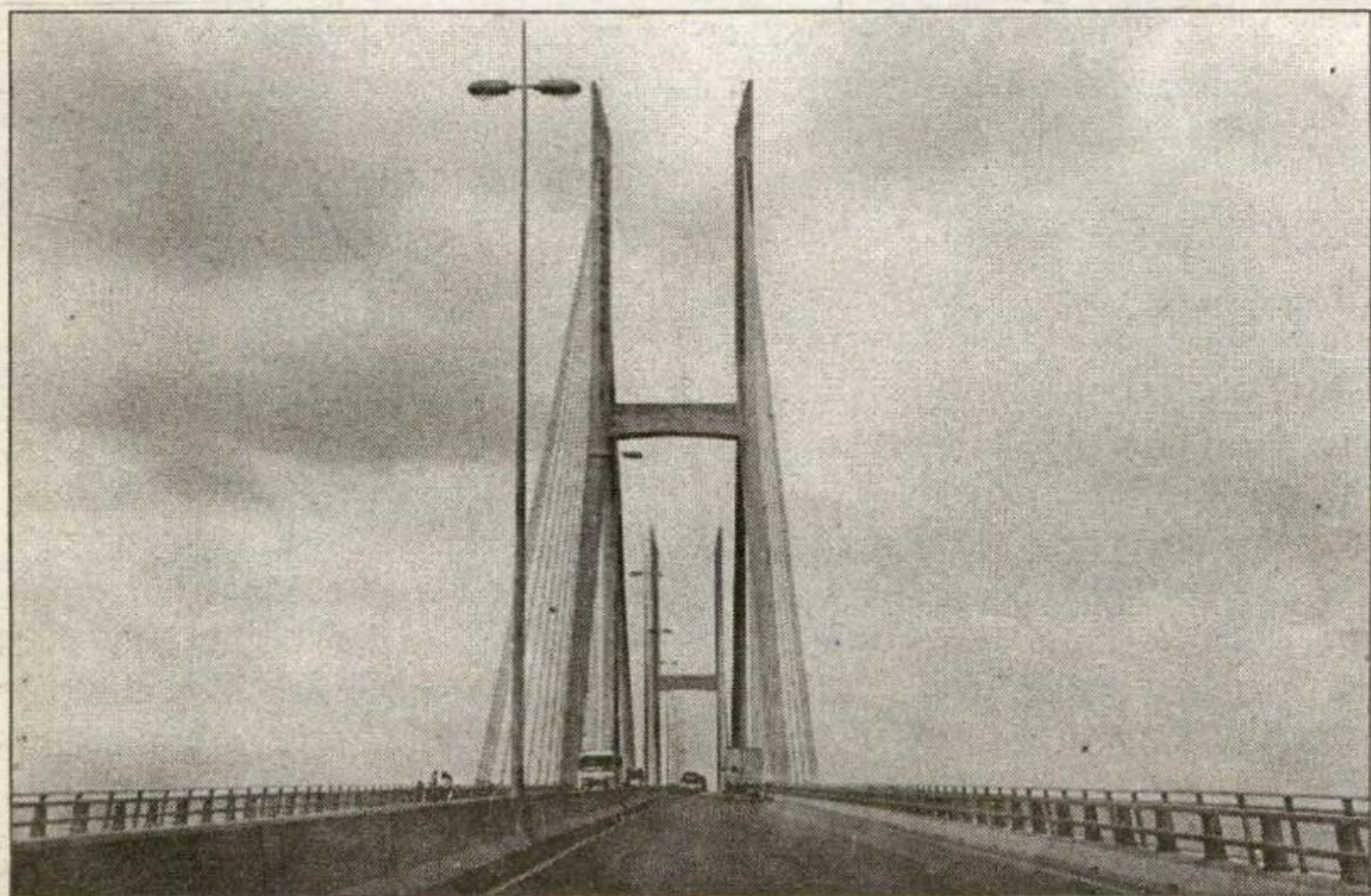
Kiệt kể tôi nghe chuyện hồi ông 20 tuổi hạ được một cái đồn Tây ở Vĩnh Long khi tham gia Nam Kỳ Khởi Nghĩa chỉ vì theo lời ông là “*ăn may*”. Chuyện ông Kiệt kể đại loại thế này: ông cùng trai tráng vác gậy tầm vông đi chiếm đồn giặc bên kia sông. Dọc đường vớ được một chiếc ô tô của một lão địa chủ, thế là uy hiếp tài xế chở nghĩa quân đi cho lẹ, và cũng cho đỡ mỏi chân. Đến nhánh sông của sông Tiền này kêu hoài phà không qua. Ông Kiệt nghĩ ngay đến chiếc ô tô, bảo tài xế rọi đèn pha và bấm còi ầm ĩ. Phà thấy xe hơi nghĩ chắc của các quan lớn bèn nhổ neo. Nghĩa quân ta bám theo xe hơi lên phà, rồi dùng đèn xe rọi vào đồn giặc, biết được chỗ nào có chốt canh. Khi phà cập bến, ông Kiệt cùng các nghĩa quân chọt nghĩ: “Ồ, *tại sao lại không dùng*

chính chiếc xe hơi này lao vào đồn giặc nhỉ?” Thế là xe lao vào, ta thắng cái rụp. Kể xong câu chuyện ông Kiệt tóc bạc phơ phơ cười sảng khoái: “*Nếu vô tình không tóm được chiếc xe thì quả thật tội tôi không biết làm cách gì chỉ với gậy gộc chiếm được đồn giặc với đầy đủ vũ khí cả*”. Ông lại cười sảng khoái: “*Ăn may! Ăn may*”. Thôi, đến bến phà Cần Thơ rồi. Xe tải, du lịch, quân sự, ca cứ nghìn nghịt xếp hàng chạt cứng cả con đường vào phà. “*Kẹt phà!*” - Đơn Dương thò cổ ra khỏi xe Matiz nói. Trông bốn người tôi là nhà báo có thể ưu tiên. Nhưng đường ưu tiên ở đâu? Chả thấy. Chỗ nào, ngách nào cũng nêo cứng xe hơi và nhao nhao lũ trẻ với các cô các chị bán hoa quả, kẹo sanh-gum, thuốc lá, vé số, bắp luộc. Mới đây thôi ở bến phà Mỹ Thuận cũng thế

muốn qua sông có khi mất cả ngày trời. Giờ chúng kiến cảnh kệt phà Cần Thơ mới thấy cái giá trị của cây cầu Mỹ Thuận do Úc tài trợ cho Việt Nam ta xây dựng. Giá trị cây cầu 67 triệu đô la Mỹ đấy, tính ra tiền Việt Nam thì ghê gớm lắm những 1.000 tỷ gì đó. Nhưng thực ra cũng chỉ bằng tiền chuyển nhượng cầu thủ bóng đá Zidane về đội Real Madrid mà thôi, và, cũng chỉ bằng cỡ 10 năm lương của một ngôi sao sân cỏ như Beckam hoặc Rivando. Cầu Cần Thơ đã lập dự án, người ta đang rục rịch giải tỏa đền bù, cây cầu này nghe nói còn bề thế hơn, đẹp hơn cầu Mỹ Thuận nữa. Chao ơi, bao giờ cái niềm mơ ước còn lại của bà con ta ở miệt Nam bộ này sẽ được thực hiện đây?

Lúc ấy chắc sẽ là một ngày hội lớn. Và, tôi tự nhủ chắc chắn ngày hội ấy thế nào cũng phải có mặt tôi. Hơn một tiếng rưỡi đồng hồ chờ

đội, chiếc Matiz nhỏ bé như con rùa của chúng tôi mới xếp hàng tới lượt chuẩn bị lên phà. Tôi xòe tấm thẻ nhà báo ưu tiên ra, ông nhân viên phà đeo băng đỏ bảo: "*Tại sao anh không đi vào lối ưu tiên?*" Tôi hỏi: "*Cái lối ấy ở đâu?*" – "*Thì chính con đường có tấm băng cấm ngược chiều đó*". Trời ạ, vậy ra "*ưu tiên*" có nghĩa là được đi "*ngược chiều*", thôi rút kinh nghiệm lần sau vậy. Lên phà, đói rồi, chúng tôi mua bắp luộc ăn. Đơn Dương vì sợ mọi người nhận ra mình nên đeo kính đen, đội mũ sụp xuống ngấm sông Hậu. Di động lại réo. Lại một cô nàng nào đó hâm mộ. Lại cái giọng dịu dàng và nụ cười khanh khách vô tư. Tiến sĩ Mộng Giao thú thật: "*Đơn Dương ạ, tớ lười xem phim Việt Nam lắm. Cậu đóng trong các phim nào nhi?*" Đơn Dương qua cặp kính đen nhìn nhà khoa học qua cặp kính trắng cười hà hà. Bèo dưới ánh sao đêm lặng lẽ trôi, giữa đám bèo

Cầu Mỹ Thuận.

ấy thỉnh thoảng ngoe ngoe lên vào nhánh hoa màu tím tím trông như lay đơn... tím. Trần Mạnh Hảo anh nhà thơ gốc Nam Định bảo hoa bèo ấy là “*hoa vừa trôi vừa nở*”. Dân Nam bộ gọi bèo là lục bình vì trông nó giống cái bình đựng hoa. Hai cô học trò nhìn lục bình trôi đổ nhau: “*Nó trôi đến đâu?*” Một cô giọng miệt vườn Hai Lúa đáp: “*Ra biển*”. Cô bé kia lấy ngón tay dí vào trán cô bé nọ bảo: “*Mày ngốc quá trời ghen, làm sao lục bình trôi ra biển được. Đi nửa đường thủy triều lên lại bị đẩy về chỗ cũ thôi*”. Cuối cùng thì “*con*” Matiz của chúng tôi cũng lăn bánh đến thành phố Cần Thơ “*gạo trắng nước trong*”. Lượn qua công viên Lưu Hữu Phước đến bến Ninh Kiều, dọc các phố chiếc xe luôn bị các chàng trai đi xe honda bám theo hỏi: “*Có đi không?*”, “*Mát mẻ lắm!*” với lại “*Vui vẻ lắm!*” Đó là các “*chiến sĩ... cò chị em ta*”. Tiến sĩ Mộng Giao bảo: “*Đọc báo thấy lãnh đạo Cần Thơ làm dữ lắm, dẹp hết các nạn “em út” rồi cơ mà*”. Tôi cười: “*Ồi đấy là chuyện báo đăng, còn thực tế thì...*” Tôi hỏi một “*chiến sĩ... cò*” (để nắm tư liệu thôi đấy nhé): “*Có an toàn không?*” – “*Tuyệt đối, anh Hai Sài Gòn ạ!*” – “*Giá bao nhiêu?*” – “*Tùy em út, giá nào cũng có*”. Do tôi không có nhiệm vụ đi viết bài điều tra về tệ nạn xã hội nên cũng chỉ hỏi nắm cái gọi là “*tư liệu thực tế*” cho biết thế thôi, nên cất câu: “*Để tụi này tìm chỗ ngủ đã, tính sau!*” Chúng tôi dừng xe ở bến Ninh Kiều, lên chiếc tàu du lịch đang sáng choang đèn và rộn rã tiếng hò la của một cuộc tiệc tung bừng. Thấy Đơn Dương các chàng trai cô gái bèn đứng cả

lên: “*Ồi, Đơn Dương kìa!*” Rồi lôi kéo chàng diễn viên uống bia mừng... mà chả rõ mừng cái dịp gì nữa. Nhà khoa học Mộng Giao do mãi mê trong các phòng thí nghiệm với giảng đường ít khi chứng kiến cảnh người hâm mộ với thần tượng của mình, bèn buông một câu: “*Hóa ra thằng Đơn Dương nổi tiếng đến thế cơ à?*” Và, trong số các bạn trẻ ấy nhiều người cũng nhận ra Ninh Râu, đạo diễn của *Ngã ba Đồng Lộc*, *Bến không chồng*, *Hoa cỏ may* cũng bu lại mời bia. Tôi nghĩ, kể ra người danh giá nhất trong nhóm chúng tôi chính là nhà khoa học Nguyễn Mộng Giao - người Việt Nam duy nhất được Viện Hàn lâm khoa học một số nước Tây Âu mời làm viện sĩ, người có nhiều công trình khoa học về vật lý nguyên tử, năng lượng cao làm các nhà khoa học Nhật, Pháp, Mỹ phải kính nể. Ấy thế mà chả ai biết, chả ai quan tâm. Thôi, đừng buồn chàng viện sĩ hàn lâm ạ, cuộc chơi của tuổi trẻ thời buổi này là như... rứa. Vì vậy mới có chuyện khi lá cờ Việt Nam được kéo lên ở SEA - games lúc Trần Hiếu Ngân đánh... võ được huy chương vàng báo chí ào ào đưa tin, người người tự hào, đón chào, trong khi lá cờ Việt Nam kéo lên đánh dấu sự có mặt của một nhà khoa học Việt Nam tại Trung tâm Khoa học Hoa Kỳ lại chả ai để ý cũng như ve vẩy cái gọi là niềm vui. Thôi, cất dòng suy nghĩ ấy tại đây bên bến Ninh Kiều dập dềnh lục bình và sóng sông Hậu này. Khuya rồi, chúng tôi đi tìm chỗ ngủ lưng đây, sớm mai còn lên đường đi Hà Tiên nữa... ■

(Còn nữa)

L.T.V

Người chồng của bạn tôi

Minh họa: NGUYỄN MỸ.

Bỗng dưng tôi thấy trong người trào dâng một cơn giận. Mà đó là vì một câu chuyện của bạn tôi. Tưởng rằng vậy là mọi chuyện đã qua. Bây giờ bạn tôi đã lập gia đình khác. Nhà đã bán, con đã chia. Mọi nỗi đau khổ trong cuộc sống với người chồng cũ của bạn tôi tưởng đã nguôi ngoai theo thời gian. Cũng đã mấy năm rồi còn gì. Chỉ một sự tình cờ, tôi đã gặp lại người chồng cũ của bạn tôi. Không ngờ cuộc chia tay với vợ đã khiến anh xuống dốc nhanh như vậy: tóc bạc, người gầy, da xạm.

Anh bảo, anh không thể đi lấy vợ khác vì anh vẫn còn yêu vợ của anh. Cũng chỉ vì hai chữ “còn yêu” của anh mà bỗng dưng tôi thấy, bừng bừng một cơn giận khi vụt nhớ lại những câu chuyện của gia đình bạn tôi. Vì cũng khá thân nên tôi hay lui tới nhà H. Đó là vào khoảng gần 10 năm về trước. Bạn tôi cũng là một người làm việc có năng lực nhưng do mới chuyển gia đình vào thành phố Hồ Chí Minh sinh sống nên chưa xin được việc làm. Một phần cũng do người chồng của H. làm ra tiền nên không muốn vợ đi làm, mà

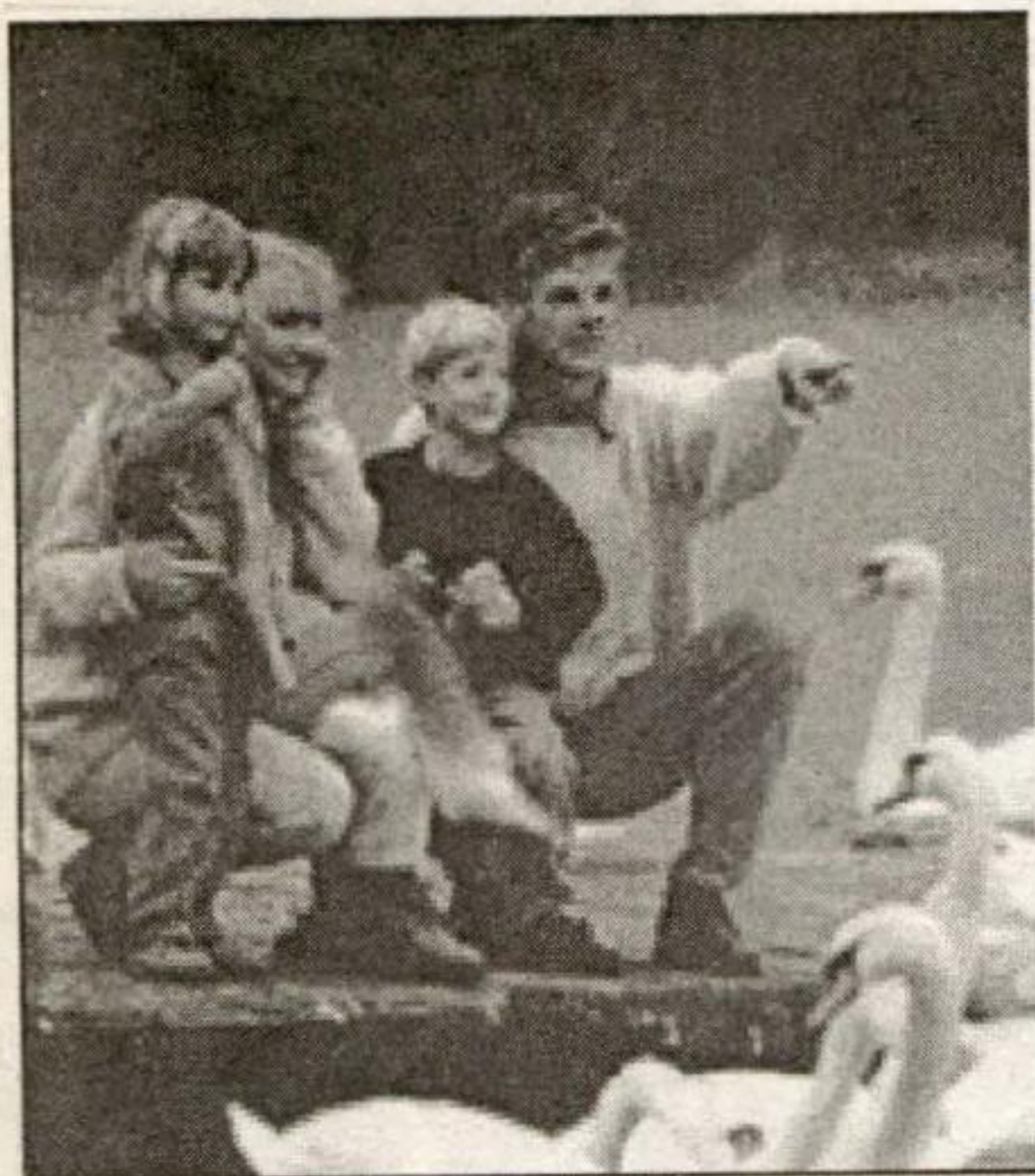
chỉ muốn vợ ở nhà nội trợ. Mỗi lần tới chơi, tôi thấy bạn tôi ngập trong một chậu áo quần bẩn: áo quần của chồng, của hai cậu con trai. Những cái quần jean dày cộp khiến bạn tôi phải ra sức chà xát đến đỏ cả hai tay. Sau này H. mới cho biết: mặc dù có tiền nhưng T. (chồng bạn tôi) không chịu mua máy giặt vì theo anh để có việc cho vợ làm. Những lần đi chợ, bạn tôi phải xách đến lệch cả người nhưng chỉ ngày trước ngày sau là phải đi chợ lại vì ngoài gia đình, nhà bạn tôi luôn có khách. Từ tiền đi chợ cho đến việc mua sắm cho nhu cầu riêng bản thân, H. luôn phải mở miệng hỏi xin chồng. Có lần tôi chứng kiến cảnh bạn tôi nước mắt chảy vòng quanh đứng tựa cửa nhìn ra ngoài với vẻ đầy ảm ức. Thì ra H. có chút công việc phải đi nhưng người chồng đã lấy xe máy của cô cho người giúp việc đi với một câu nói thật lạnh lùng: *"Trong nhà này mọi việc phải ưu tiên cho việc làm ra tiền, nếu cần cô cứ ra thuê xe ôm mà đi"*. Nghe đâu chiếc xe đó phần lớn là tiền của anh ta bỏ ra mua. Có chuyện giận vợ là anh ta đánh, và cứ nhè mặt vợ mà đánh, theo anh ta đánh vậy để khỏi đi ra đường. Bây giờ mỗi lần nhớ lại những ngày tháng đó, bạn tôi vẫn chưa hết nỗi kinh hoàng, cảm giận: *"Thực tình anh ấy coi mình không khác gì là một vật sở hữu trong nhà, một con nô lệ gọi thì phải dạ, bảo thì phải vâng"*. Nhiều lần về gần tới nhà mà H. không muốn vào và cứ đi lang thang mãi. Theo cô về nhà mà cứ có cảm giác đó không phải nhà của mình. Từ thực tế đó bạn tôi đã kiên quyết phải tìm việc để đi làm, mặc

cho bao trận phong ba bão táp của chồng. Và rồi điều gì đến thì ắt hẳn phải đến. Bạn tôi đã gặp người yêu thương, thông cảm tạo mọi điều kiện giúp bạn tôi trong công tác. Công việc và tình yêu đã tiếp thêm sức mạnh cho bạn tôi. Từ một người phụ nữ yếu đuối tưởng như chỉ biết dựa vào chồng, bây giờ bạn tôi đã linh hoạt và mạnh bạo lên rất nhiều. Thời gian đó nếu như người chồng của bạn tôi kịp nhìn ra sai lầm của mình mà sửa chữa thì có lẽ mọi việc cũng còn có cơ hội để níu kéo. Nhưng người chồng vẫn cứ một mực gia trưởng, độc đoán, coi thường vợ. Những trận đánh diễn ra thật tàn khốc. Và mọi việc đã chấm dứt khi bạn tôi kiên quyết ra đi. Biết bao nỗi đau khổ đã diễn ra trong cuộc chia tay đó. Quyết tâm đoạn tuyệt với quá khứ nên bạn tôi ra đi với hai bàn tay trắng chỉ mang theo đứa con trai út. Và bây giờ H. đã có một cuộc sống mới. Ở đó, bạn tôi có vị trí xứng đáng trong gia đình và đã tự quyết định được những việc riêng của mình. Còn người chồng cũ thì nằm đó với một nỗi niềm tưởng chừng như là vớ vẩn: *"Vẫn còn yêu"* người vợ cũ. Đó có phải là tình yêu không khi mà anh ta có những cách cư xử thô bạo như vậy? Khi hạnh phúc đang nằm trong tay thì anh ta đã không biết cách để nâng niu, để mà giữ gìn. Với sự ích kỷ, độc đoán, gia trưởng, vũ phu của mình, anh ta đã khiến cho cuộc sống của người vợ rơi vào nỗi cô đơn, bế tắc kinh hoàng. Vậy mà nay anh ta còn chìm đắm mơ hồ trong hai chữ: *"Còn yêu"*.

DIỀU HIỀN

Khí mẹ đi bước nữa

Một thực tế không đáng mừng là trong xã hội hiện đại, số vụ ly hôn đang có chiều hướng gia tăng. Cùng với hiện tượng đó, số người mẹ độc thân, còn trẻ và đẹp cũng tăng theo. Với họ, hoàn toàn có thể là cuộc hôn nhân hạnh phúc còn ở phía trước. Nhưng không hiếm khi họ trở thành «con tin» của chính các con mình, khi chúng không muốn thấy bên cạnh mẹ có một "người cha" mới...

Kẻ ghen ty nhỏ bé

Một phụ nữ còn trẻ, đã ly dị chồng. Đứa con 8 tuổi của cô được bà ngoại chăm sóc trong thời gian cô bận bịu với công việc từ sáng tới tận tối. Người mẹ đối với đứa trẻ rất thiêng liêng, nó chờ đợi cô vào mỗi buổi tối và không chịu ngủ khi chưa thấy mẹ hôn khi đi ngủ. Nhưng rồi có một "người thứ ba" xuất hiện với ý định hoàn toàn nghiêm túc. Và đến một ngày, người mẹ trẻ đã không trở về nhà để ngủ. Con cô đã đợi tới nửa đêm cho đến khi giấc

ngủ buộc nó thiếp đi. Việc người mẹ không về nhà dần trở nên thường xuyên hơn với lý do phải đi công tác. Nhưng một lần đứa trẻ nghe được giọng nói rất lạ của mẹ. Giọng dịu hiền như vậy trước đây chỉ có khi cô nói với nó. Từ đó con cô hiểu rằng đã xuất hiện một kẻ cạnh tranh với mình. Trong khi đó quan hệ của cô và người bạn mới phát triển rất nhanh. Đến một ngày cô quyết định để người chồng tương lai của mình làm quen với con. Kết quả cuộc gặp gỡ làm cả 2 người thất

vọng: con cô hoàn toàn không có thiện cảm với “người bạn mới” của mẹ và đã vào phòng đóng kín cửa để tẩy chay. Người mẹ khi đó đứng trước một sự lựa chọn khắc nghiệt: ở với con và phải chịu cô đơn, hay lấy chồng và gửi con cho bà...

Phải làm sao?

Tiếc rằng câu chuyện trên khá điển hình. Rất nhiều khi bà mẹ bị con đặt trước tối hậu thư: “*Hoặc ông ta, hoặc con!*”. Khi đó người mẹ hoặc phải đặt dấu chấm hết cho cuộc sống riêng có hôn nhân, hoặc phải day dứt vì cảm thấy có lỗi khi để con cho cha mẹ mình nuôi. Phương án đầu có vẻ như vì đứa con. Trên thực tế sự hy sinh bản thân như vậy gây tác hại cho cả người mẹ, lẫn đứa con. Khi có bất cứ tình huống nào, để bày tỏ sự thất vọng của mình người mẹ sẽ quở trách con: “*Vì con mà mẹ đã từ chối bạn đời của mình, vậy mà con...*” Người mẹ sẽ luôn luyến tiếc việc vì đứa con mà tan vỡ cuộc sống riêng, còn con thường xuyên bị mẹ kèm cặp quá mức. Phương án 2 rất tồi tệ. Đứa con trở thành “mồ côi” trong khi mẹ vẫn còn sống, nó rất dễ có những hành vi khiến phải rơi vào sự kiểm soát của công an hoặc bị đuổi khỏi trường học. Như người ta vẫn nói: bạn không thể có hạnh phúc trên bất hạnh của người khác.

Để không rơi vào những thái cực như vậy, nhất định cần phải tìm kiếm sự nhượng bộ. Trước hết cần phải nói chuyện với con mình. Dù con bạn nhỏ thế nào, nó cần phải biết từ chính bạn về những gì nó từ lâu vẫn nghi ngờ. Chuyện về người bạn mới của bạn không

nên chỉ tập trung vào các ưu điểm của người đó. Việc đó sẽ làm tăng lên sự ghen tức của đứa con, vốn quen coi mình là người được bạn yêu quý nhất. Hãy nhấn mạnh về sự quyến luyến và tình yêu của bạn đối với con, về cuộc sống vui vẻ sắp đến khi trong gia đình sẽ có một thành viên mới.

Đừng lo ngại trước những phản ứng mạnh, sự khóc lóc và đe dọa của đứa con: việc cơn bùng phát cảm xúc trào ra ngoài bao giờ cũng tốt hơn sự dằn vặt kéo dài trong nội tâm, nhiều khi chuyển sang trạng thái trầm uất.

Từ đó, bạn hãy nói về người chồng tương lai của bạn một cách công khai, làm như đề tài này cũng rất bình thường như nói về chuyện thời tiết. Đừng nghi ngờ rằng sau vài ba tuần, con bạn sẽ quen với ý nghĩ về thành viên mới của gia đình, ngay cả khi bên ngoài nó sẽ tiếp tục phản đối.

Bây giờ có thể chuyển sang giai đoạn làm quen. Nên để việc đó xảy ra ở một nơi “trung lập”. Hãy đi cùng nhau tới quán ăn, rạp phim hay công viên. Cuộc dạo chơi sẽ ăn dần vào nhận thức của trẻ em. Hãy thực hiện đều đặn những cuộc dạo chơi như vậy, và dần dần với thời gian, ngay cả những người ghen dữ dội nhất cũng sẽ đi đến sự nhân nhượng, biết nghe và biết ơn “người cha mới”. Khi đó bạn sẽ không phải khóc lóc hàng đêm vì sự lựa chọn giữa con mình và người mình yêu. ■

HOÀNG THƯƠNG

(Theo *Luận chứng & Sự kiện*,
19-1-2002)

"NGƯỜI ĐÀN BÀ THÉP" **chống tham nhũng ở** **Trung Quốc**

Lưu Lệ Anh hiện là phó bí thư Ủy ban Kiểm tra kỷ luật Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc, người được Tổng Bí thư Đảng Cộng sản Trung Quốc Giang Trạch Dân trao cho sứ mạng đặc biệt "diệt trừ tham nhũng trong đảng". Nhân vật nào, tầm cỡ tới đâu nếu có vấn đề, bà cũng đều được phép "hỏi thăm sức khỏe". Chính nhờ bàn tay thép của bà Lưu Lệ Anh mà Thủ tướng Chu Dung Cơ đã dẹp được tập đoàn tham nhũng tầm cỡ quốc tế, đó là tập đoàn Viễn Hoa ở Hạ Môn. Sau khi

bí thư thành ủy Hạ Môn rồi thị trưởng Hạ Môn vô khám, bà Lưu Lệ Anh được báo chí Trung Quốc gọi là "*Người đàn bà thép*" vì bà cứng rắn và không nể nang bất cứ một nhân vật nào, sẵn sàng đương đầu với tất cả mọi trở ngại khó khăn. Bà Lưu Lệ Anh hiện nay chưa đến 60 tuổi, nghĩa là tương đối còn trẻ so với các nhà lãnh đạo ở Trung Quốc. Bà được biết đến khi nhận trách nhiệm điều tra vụ tiêu cực của Bí thư Thành ủy Bắc Kinh, Trần Hy Đồng. Khi bà vừa ra quân thì tay chân của Trần Hy Đồng là Vương Bảo Sâm đã bắn tin cho biết "mọi chuyện có thể thương lượng được, làm căng sẽ bắt

lợi". Bà Lưu Lệ Anh nghe sứ giả của Vương Bảo Sâm nói vậy chỉ cười nhạt, sau đó buông một câu "hãy đợi đấy" và tiếp theo bà và Ủy ban Kiểm tra kỷ luật Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc đã kiên quyết hành động. Sau vụ đưa cha con Bí thư Thành ủy Bắc Kinh Trần Hy Đồng ra trước vành móng ngựa, bà Lưu Lệ Anh từ một ủy viên trong Ủy ban Kiểm tra và kỷ luật Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc được đề bạt lên chức phó bí thư ủy ban này và được điều đến những điểm nóng về tham nhũng ở Trung Quốc.

Theo báo chí Trung Quốc, bà Lưu Lệ Anh sở dĩ thành công trong việc chống tham nhũng ở Trung Quốc là vì bản thân bà trong sạch và được lãnh đạo tuyệt đối tin tưởng, bà lại có một "ê kíp" cộng sự viên vừa có năng lực vừa có phẩm chất đạo đức.

Mới đây Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc thấy ở thành phố Thâm Quyến có vấn đề, đã đưa bà Lưu Lệ Anh về đây làm việc. Trước khi về Thâm Quyến mở cuộc điều tra vụ bê bối về đất đai được coi là lớn nhất ở Trung Quốc, bà gặp Thủ tướng Chu Dung Cơ xin cho bà được phép tuyên bố tình trạng giới nghiêm với những nhân vật cao cấp nhất về đảng và nhà nước ở Thâm Quyến, đó là lệnh không cho các vị này rời thành phố trong khi bà tiến hành thanh tra.

Khi tới Thâm Quyến, bà đã có trong tay tập hồ sơ dày cộm về phó chủ tịch thành phố là Vương Cự. Theo hồ sơ này, thì Vương Cự 58 tuổi, là phó chủ tịch phụ trách quy hoạch và xây dựng thành phố, đã

tham nhũng khoảng 200 triệu nhân dân tệ và cả 100 triệu USD. Theo hồ sơ này, trong 17 năm làm cán bộ lãnh đạo tại tỉnh Quảng Đông, mỗi tháng Vương Cự có thu nhập bất chính 1 triệu nhân dân tệ, nhưng từ khi về làm phó chủ tịch thành phố Thâm Quyến thì thu nhập bất chính của Vương Cự đã tăng nhiều, vì con rể của Vương Cự là chiếc cầu nối giữa Vương Cự và những kẻ kinh doanh đất đai nhà cửa. Bằng Triết Hồng, phó giám đốc Sở Nhà đất thành phố Thâm Quyến, một tay chân của Vương Cự, cũng tham nhũng khoảng 100 triệu nhân dân tệ. Vừa tới Thâm Quyến, bà Lưu Lệ Anh đã cho mời Vương Cự và Bằng Triết Hồng tới làm việc và thẩm vấn liền. Cùng lúc, bà xin lệnh Viện Kiểm sát Tối cao bắt giam con rể của Vương Cự và khám nhà của Vương Cự và Bằng Triết Hồng.

Tiến thêm một bước nữa, bà tuyên bố "giới nghiêm" với lãnh đạo đảng và chính quyền ở Thâm Quyến, không cho một ai được phép rời thành phố và đặc khu khi chưa được bà cho phép.

Bà Lưu Lệ Anh đích thân thẩm vấn con rể của Vương Cự. Ngay trong đêm, Vương Cự đã xác nhận những lời khai của con rể là đúng và khai ra một số nhân vật lãnh đạo của thành phố đã giúp sức ông ta tham nhũng như thế nào. Tới lúc này thì số tiền mà Vương Cự thu nhập bất chính lên tới hàng tỷ nhân dân tệ và nhiều trăm triệu đô la. Lời khai của Vương Cự liên quan tới nhiều nhân vật tầm cỡ ở trung ương và quan trọng nhất là ban lãnh đạo đặc khu kinh tế Sán Đầu (tỉnh

Quảng Đông). Thủ tướng Chu Dung Cơ và Tổng Bí thư Giang Trạch Dân đã đồng ý cho “hạ ngục” Vương Cự mở rộng cuộc điều tra sang đặc khu Sán Đầu và lần tới đầu mối ở trung ương. Theo báo chí Trung Quốc thì lần này “người đàn bà thép” Lưu Lệ Anh không chỉ “hỏi thăm sức khỏe” những ông lớn tham nhũng ở địa phương mà còn “hỏi thăm sức khỏe”

nhiều ông lớn ở trung ương “bảo kê” cho Vương Cự. Có Thủ tướng Chu Dung Cơ và Tổng Bí thư Giang Trạch Dân hậu thuẫn, chắc bà Lưu Lệ Anh sẽ còn lập được nhiều thành tích lớn về chống tham nhũng trong tương lai. ■

HỒ TÂY

(Tổng hợp báo chí Trung Quốc và Hồng Kông)

Cuối nhau ba tháng mới biết chồng là ... đàn bà!

Một thiếu nữ người Sri Lanka vừa xin lệnh tòa bãi bỏ hôn thú của cô sau khi khám phá được chồng cô vốn là gái giả trai. Người thiếu nữ này bắt đầu một cuộc tình với người bạn cùng sở có vẻ là một người đàn ông. Và một thời gian ngắn ngủi sau đó, cả hai cùng quyết định sẽ bí mật tổ chức hôn lễ mà không cho cha mẹ nàng, vốn là người rất nghiêm ngặt về hôn phối, hay biết. Sau hôn lễ, hai người vẫn sống riêng biệt trong ba tháng liên tiếp, và sau đó quyết định sẽ về chung sống với nhau.

Cùng ngày hôm ấy, cha mẹ nàng đến tổ ấm của đôi uyên ương và dùng vũ lực bắt con gái về nhà. “Anh” chồng chạy đến nhà cha mẹ vợ để rước nàng về. Tại đây, cha mẹ nàng thấy nghi ngờ về phong thái đi đứng và ăn nói của “anh” chồng, và khám phá ra “thằng cu” thật ra là “cái hĩm”. Cô gái xin tòa cho lệnh hủy bỏ cuộc hôn nhân ấy với lý do cô đã bị lừa gạt về chân tướng của “chú rể”. ■

(Lược lặt trên Internet, ngày 10-3-2002)

M.T

Danh ngôn bốn phương

❖ Nhiều phụ nữ không có nhan sắc... mà được yêu chuộng suốt đời là vì họ biết ca ngợi.

André Maurois

❖ Lịch sử minh chứng cho ta thấy những người thực sự cách mạng là những người không thu vén gì cho mình.

Joseph De Maistre

❖ Tiếng "cám ơn" phải tự đáy lòng thốt ra mới truyền cảm đến tận lòng người.

Oscar Wilde

LẤY CHỒNG TÂY...

Cơ may nào đưa họ đến với những cuộc hôn nhân này?

Một nữ sinh viên năm thứ hai Đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn tại thành phố HCM tên LTH 20 tuổi với ngoại hình không thua kém ai, chiều cao và các số đo thuộc hạng người mẫu trong nước, thế mà cách đây một năm đã làm cho đám bạn bè kinh ngạc khi tuyên bố thẳng thắn là sẽ bỏ học để lấy chồng tây một anh tây ba lô chính cống. Làm thế nào H quen được anh này trong khi H đang theo học một khoa không dính dáng gì đến người nước ngoài? H cho biết cô có một ông dượng đang làm trong một khách sạn trên đường Tú Xương, quận 3, TP. HCM, trong một dịp tình cờ ông dượng này dẫn theo một anh tây tới nhà chơi và sau bữa cơm trưa thân mật, chỉ trong thoáng chốc H đã lọt mắt xanh anh ta vốn là một sinh viên đi du lịch Việt trong chương trình nghiên cứu nhân chủng học châu Á. Gã tây này lần đầu tiên đến Việt Nam và không hề biết một tiếng Việt, còn H thì lại càng mù tịt về tiếng Pháp. Tình yêu của họ bắt đầu bằng ngôn ngữ ánh mắt, và sau đó hai trái tim đã hòa chung nhịp đập

Phong trào lấy chồng tây bấy lâu nay tưởng chừng yên ắng, không rầm rộ bề ngoài té ra lại dữ dội hơn bao giờ hết và dường như đang có chiều hướng gia tăng. Điều đáng nói là đa phần những cô gái chấp nhận làm bà đầm tây lại là những người có trình độ văn hóa, có nhan sắc và có định hướng rõ ràng...

cho dù ngôn ngữ bất đồng, cho dù khác màu da, khác dân tộc... Thế rồi họ cưới nhau trong một nghi lễ trang trọng ở một ngôi thánh đường trên đường Lê Văn Sĩ, quận 3, và rình rang trong một tiệc cưới đông khách ở nhà hàng Đệ Nhất, quận Tân Bình.

Tin tức về cuộc đời làm dâu xứ lạ cô H mới đây đã làm cho nhiều người phụ nữ Việt Nam phải “nghĩ ngợi”. Sau khi về làm dâu trên đất Pháp, H vẫn được chồng cho đi học đại học thoải mái chừng nào ngán thì thôi, riêng việc làm dâu thì không hề có mà ngược lại gia đình bên chồng nhất là bà mẹ chồng lại đối xử với H “cung như cung trướng, húng như húng hoa vậy”.

Một trường hợp lấy chồng tây khác không xuất phát từ tình yêu mà vì nhu cầu cấp bách về kinh tế của gia đình. Đó là trường hợp của một cô gái 20 tuổi tên Kiều Thị Trâm ở Nha Trang thành phố biển, một cô gái có nhan sắc xếp hạng nhất nhì ở Trường Đại học Thủy sản. Nhà chỉ có hai chị em, Trâm là chị đầu, bố mẹ Trâm vì làm ăn ngày càng sa sút do nguồn vốn tái đầu tư quá khiêm tốn trong khi nợ lời cứ chồng chất. Nếu bỏ cuộc, chắc chắn

căn nhà hai tầng lầu trên đường Trần Phú trị giá khoảng vài trăm cây sẽ bị siết nợ hoặc nếu bán ra cũng trả không đủ, coi như mất trắng. Ông bà tối ngày cầu trời khẩn Phật mong cho thoát khỏi cơn khủng hoảng tài chính, ổn định cuộc sống. Một ngày nọ, mẹ của Trâm nghe mấy cô bạn mách rằng, bây giờ người ta cho con gái lấy tây nhiều lắm, chỉ cần lấy một gã tây nhà giàu là sung sướng, thứ gì cũng có. Mẹ Trâm liền nghĩ tới một cô bạn hiện đang định cư tại Bỉ, chị viết thư nhờ cô bạn ấy dò hỏi tìm cho con gái chị một tấm chồng với tiêu chuẩn số một là phải giàu có. Chỉ trong vòng hai tuần, cô bạn ấy báo tin về cho biết đã có đối tượng theo yêu cầu. Đó là một gã nông gia giàu có đang đứng chủ một trang trại trị giá hàng triệu đô la. Có điều gã tây này đã gần tứ tuần, có chiều cao khá khiêm tốn, đã ly dị vợ và hiện vẫn phòng không đơn chiếc. Phải liên lạc như thế nào đây vì cả hai bất đồng ngôn ngữ? Dĩ nhiên mọi việc dàn xếp, thông dịch và hướng dẫn đều do cô bạn ấy. Trước tiên là gã tây viết thư mào đầu gửi về kèm theo bản dịch của cô bạn. Chị liền viết thư hồi âm gửi qua cho cô bạn để cô dịch ra tiếng tây cho gã đọc. Cứ thế thư qua từ lại chừng vài tháng sau thì gã tây thực hiện chuyến vi hành phương Đông đầu tiên để coi mắt người vợ Việt tương lai của mình. Đúng như sự mô tả của cô bạn láng giềng nước Bỉ, chàng rể vừa mập lại vừa lùn, nhưng giàu hết chỗ chê. Buổi gặp gỡ ra mắt đầu tiên chàng rể đã không làm thất vọng bố mẹ Trâm: một món quà sơ

khởi kính biếu bố mẹ vợ tương lai là 20.000 quan Pháp kèm theo vô số hàng quà xư lạ mà Việt Nam chưa từng có. Riêng cô dâu tương lai thì xem ra không mấy mặn nồng bởi đây là cuộc tình cứu nguy kinh tế gia đình, Trâm phải chấp nhận hy sinh để đổi lấy sự tồn tại gia đình. Không có cuộc tình này chắc chắn mái ấm gia đình của Trâm sẽ tan vỡ và cuộc sống lúc bấy giờ sẽ càng tồi tệ hơn. Thật tội nghiệp cho Trâm ở chỗ phải hy sinh cả nhan sắc, tuổi thanh xuân, chia tay người tình thắm thiết 4 năm của mình và từ giả cả giảng đường đại học để đổi lấy hạnh phúc của bố mẹ. Hy vọng một mai khi lên xe hoa về xứ sở vương quốc Bỉ, Trâm sẽ được bù đắp bằng một cuộc sống hạnh phúc bên người chồng mình phải yêu và tràn đầy tình thương của nhà chồng như gia đình nhà chồng của H trên đây.

Quan niệm của những bậc cha mẹ ngày nay

Tôi thường nghe nhiều cha mẹ nói rằng, lấy chồng tây thì người phụ nữ thường được đối xử tốt hơn so với lấy chồng châu Á. Người đàn ông phương Tây thường tỏ ra tôn trọng và nuông chiều phụ nữ hơn, nếu họ không tôn trọng hoặc ngược đãi thì chỉ cần một cú phôn của người phụ nữ lập tức cảnh sát sẽ đến còng tay ngay người đàn ông trước đã cho dù người phụ nữ sai trái. Và dĩ nhiên là mọi chuyện sẽ được dàn xếp bằng pháp luật. Nếu người đàn ông không tôn trọng vợ thì ít nhất họ cũng phải tôn trọng pháp luật, và chính điều này đã làm cho người phụ nữ luôn được bảo vệ một cách chính đáng. Nhiều bậc cha mẹ bên

cạnh nhà tôi ở TP. HCM mặc dù rất giàu có vẫn có tham vọng cho con lấy chồng tây hoặc Mỹ. Một gia đình ở gần Cầu Đỏ, Bình Thạnh, mới đây đã cho một lúc hai đứa con gái đi lấy tây. Chỉ một sáng một chiều thấy căn nhà vốn lâu nay vắng vẻ như chùa Bà Đanh đã bỗng chốc trở nên xôn xao huyền ảo lạ thường, ngày ngày yến tiệc linh đình, xe cộ ra vào ầm ĩ, bà con xa gần vô ra nườm nượp. Ai cũng kháo nhau rằng, nhà này giàu nhanh nhờ lấy chồng tây.

Một gia đình khác trên đường Huỳnh Văn Bánh cũng giàu có không thua kém ai, đó là gia đình ông MVH, phó giám đốc một công ty trách nhiệm hữu hạn đình huỳnh thế mà vẫn cho con gái lấy chồng tây một cách rất ư bình thường. Ông này có quan niệm rằng, trước sau gì thì Việt Nam mình cũng dần dần có cuộc sống cao như phương Tây, thôi thì cứ cho con đi lấy tây trước đi, bây giờ tây với ta cũng gần như

nhau rồi. Có chăng là khác nhau về ngôn ngữ tập quán mà thôi. Tuy nhiên ông cũng đưa ra một nhận định làm tôi suy nghĩ: con trai Việt Nam bây giờ học thì nhiều mà hành thì ít, học nhiều mà chẳng làm được việc gì ra trò, sinh viên ra trường làm việc không bằng anh thợ hồ. Con trai các nhà giàu hoặc các vị có chức có quyền đều gửi con trai của họ đi du học nước ngoài, tại sao con gái mình lại không cho chúng đi lấy tây cho chắc ăn kia chứ? Dù gì thì trước mắt chúng được đi tây miễn phí, sau nữa là chúng có cơ hội học hành hoặc sinh sống một cách hợp pháp và công bằng ở đất nước văn minh, thứ nữa là gia đình bớt lo lắng về vấn đề nghề nghiệp hay nói đúng hơn là về mặt kinh tế cho cả hai phía. Tuy nhiên cuộc sống con người thật là đa dạng và phức tạp, chọn ai đó làm “một nửa” của mình vẫn là quyết định sau cùng của người con gái.

NỘI HÀ

Vui cười

Cô gái trẻ nói với bạn mình:

- Tớ nghĩ tớ và anh ấy sẽ không thể nào đi đến chuyện hôn nhân.

- Nhưng sao cậu lại nghĩ vậy?

- Vì tớ nhất định không lấy anh ta vào lúc anh ta say. Còn anh ta lại bảo sẽ chẳng bao giờ lấy tớ lúc anh ta tỉnh rượu.

Cô con gái đến gặp mẹ, mặt buồn rười rượi:

- Mẹ biết lão già giàu có bên

cạnh chứ? Lão đã phụ con và con đã có thai.

- Đồ tồi, ta sẽ giết hắn - bà mẹ lao đến nhà lão già giàu sụ kia, mặt giận dữ.

- Đừng nóng - lão nói - Ta sẽ giải quyết êm thấm, nếu là con gái ta sẽ cho 50 triệu, là con trai thì sẽ được 100 triệu.

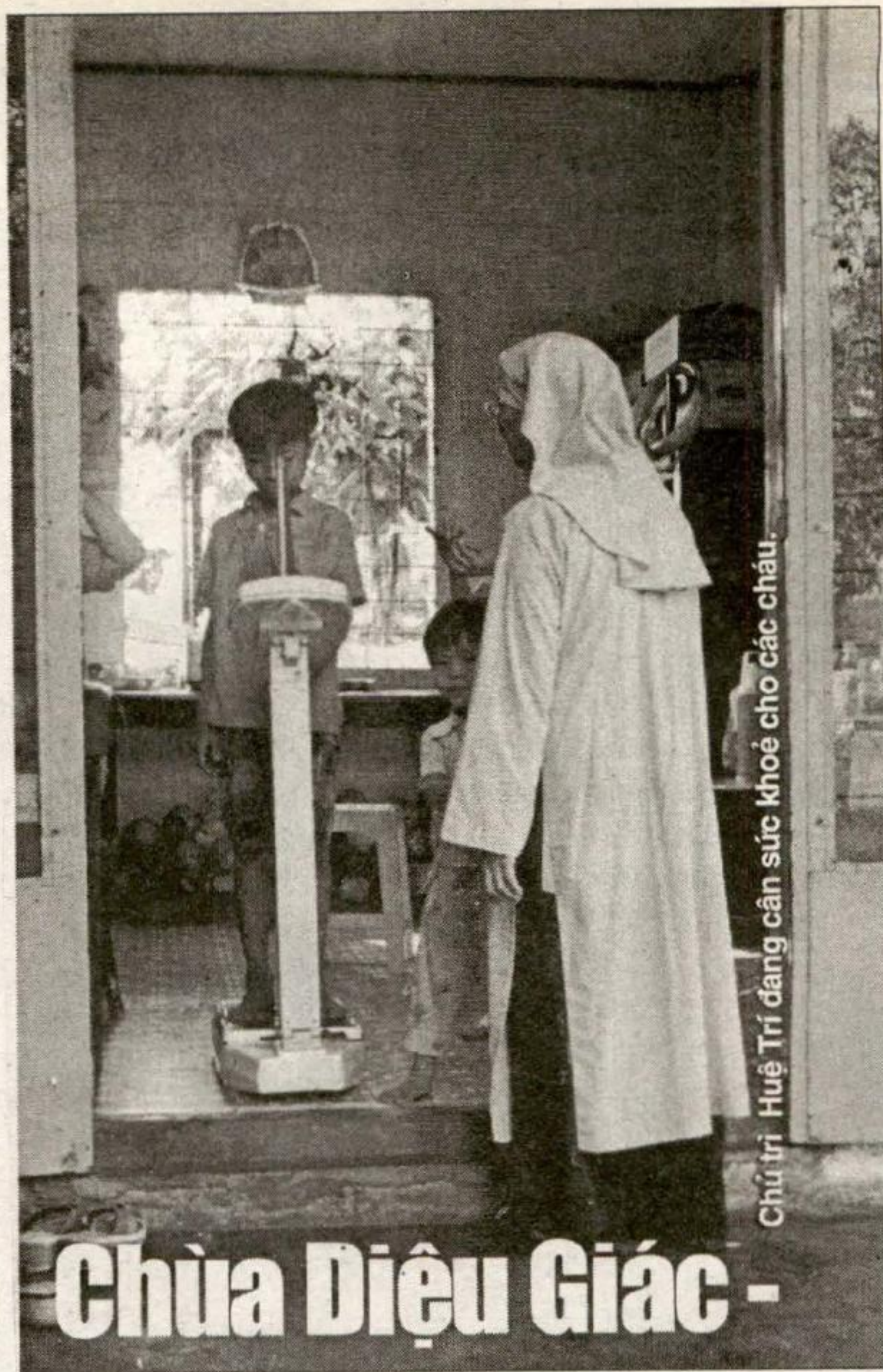
- Thế, nếu sẩy thai thì sao? - bà mẹ hỏi - Ông sẽ ban cho nó một cơ hội khác chứ?

T. MINH

(Sưu tầm)

Hơn 100 đứa trẻ,
cũng là hơn 100
mảnh đời bất hạnh,
với những hoàn
cảnh éo le khác
nhau. Đứa bị bỏ
rơi, đứa bụi đời và
đứa thì được người
ta đem đến. Nhưng
tất cả chúng đều có
một điểm chung, đó
là: trẻ mồ côi! Hầu
hết chúng không biết
cha mẹ mình là ai
hoặc không còn cha
mẹ, chúng được nhà
chùa nuôi dưỡng...
Đó là tình cảnh của
trại trẻ mồ côi chùa
Diệu Giác ở quận 2
- TP.HCM.

Một địa chỉ
của
tình thương

Chú trì Huệ Trí đang cân sức khỏe cho các cháu.

Chùa Diệu Giác -

mái ấm cho những mảnh đời bất hạnh!

Chúng tôi tìm đến chùa
Diệu Giác vào một buổi
sáng đẹp trời với mong
muốn tìm hiểu về tình hình nuôi

trẻ mồ côi của nhà chùa. Sư cô
Huệ Trí niềm nở tiếp chúng tôi và
cho biết: chùa Diệu Giác hiện có
36 sư cô tu và đều được dạy: “cứu

một mạng người phúc đẳng hà sa, bằng xây bảy tòa bảo tháp". Lúc đầu chỉ nuôi một vài đứa trẻ bị bỏ rơi trước cổng chùa, dần dà bọn trẻ càng nhiều hơn. Từ đó nhà chùa nảy ra ý định thành lập một trại trẻ mồ côi. Năm 1989 trại trẻ ra đời, từ đó phát triển cho tới hôm nay đã được 13 năm. Hiện tại có 101 cháu tuổi từ 1-17 tuổi đang được nhà chùa nuôi dưỡng chăm sóc. Quá nửa trong số trẻ ở đây đều không biết cha mẹ mình là ai? Hoặc không còn cha mẹ! Nhiều cháu không có họ tên, nhà chùa đã liên hệ với chính quyền sở tại để đặt tên và làm giấy khai sinh cho các cháu. Các cháu ở đây gồm nhiều đối tượng: một số cháu bị bỏ rơi trước cổng chùa, một số cháu bụi đời tự tìm tới và cũng có một số cháu được người ta đưa đến vì

gia đình quá khó khăn hoặc không đủ khả năng nuôi. Tất cả khi đến đây, được nhà chùa đón nhận với một tấm lòng "từ bi" của nhà Phật. Chăm sóc các cháu buổi đầu chủ yếu là các sư cô trong chùa, về sau số cháu tăng lên nhà chùa đã nhận thêm một số người tình nguyện vào làm "bảo mẫu" cho lũ trẻ đỡ phần tủi thân. Ở chùa hiện nay có khoảng 10 chị, đa phần các chị đều chưa chồng hoặc lỡ thì, họ ở nhiều tỉnh khác nhau về đây, với tấm lòng yêu trẻ, muốn góp một chút sức nhỏ cùng với nhà chùa cưu mang những đứa trẻ bất hạnh này...

Được biết, số trẻ mồ côi ở chùa Diệu Giác được chia làm nhiều "gia đình", mỗi "gia đình" có 10 trẻ chung sống do bảo mẫu và các sư cô phụ trách. Họ đều được các

Những gương mặt ngây thơ và hồn nhiên của các cháu trong mái ấm.

cháu gọi là “mẹ” hoặc “cô” và xưng con. Có thể nói các sư cô và bảo mẫu luôn có mặt cùng với lũ trẻ suốt ngày đêm, gắn bó với chúng. Các cháu ở đây được chùa lo cho từng miếng ăn đến cái mặc và cả chuyện học hành. Có cháu đã vào được đại học, có cháu đang học phổ thông... Sư cô Diệu Hạnh cho chúng tôi biết: mọi sinh hoạt đều có thời khóa biểu cụ thể. Học tập vui chơi của các cháu ở trong chùa đều được bảo mẫu và sư cô chăm sóc, hướng dẫn chu đáo.

Tiếp xúc với chị Huỳnh Thị Bê, năm nay 37 tuổi, quê ở Huế chưa có chồng. Chị tình nguyện vào đây chăm sóc các cháu mà không hề đòi hỏi một cái gì. Chị kể với chúng tôi: Khởi phải nói về những nỗi gian nan vất vả, trong những ngày đầu của các bảo mẫu và sư cô. Lũ trẻ chưa quen, chúng lạ nhà, nên đứa bé thì quấy khóc suốt đêm, đứa lớn thì đòi về, đánh nhau, giận dỗi, bỏ trốn... Thôi thì đủ thứ rắc rối, phức tạp của một “đại gia đình”. Bên cạnh đó chùa còn thành lập được một phòng y tế riêng để chăm sóc sức khỏe cho các cháu khi ốm đau bệnh tật. Vất vả là thế, cực nhọc là thế nhưng các sư cô, bảo mẫu đã không hề kêu ca phàn nàn, và không hề đòi hỏi một đồng lương nào. Chủ trì Huệ Trí cho biết thêm: từ ngày ra đời đến nay trại trẻ mồ côi ở chùa Diệu Giác chưa được tổ chức, đoàn thể Nhà nước cấp ngân sách, mà hoàn

toàn trông chờ vào các nguồn tài trợ của các nhà hảo tâm trong và ngoài nước. Nguồn này không được ổn định lắm. Tuy nhiên nhà chùa luôn được sự quan tâm của Ban trị sự Thành Hội Phật giáo thành phố, cũng như chính quyền địa phương (cụ thể như giúp các cháu làm giấy khai sinh và chuyện học hành) và các nhà hảo tâm giúp đỡ nhiều mới tồn tại được như ngày nay.

Điều đáng mừng ở đây là trong điều kiện sinh hoạt, học tập còn nhiều khó khăn vất vả nhưng các cháu đã biết gắn bó và thương yêu nhau như anh em ruột trong “đại gia đình”. Cháu Văn Ái Liên 11 tuổi, học lớp 4 xúc động khi tâm sự với chúng tôi: “Mọi người ở trong này vui vẻ, hòa đồng, bạn bè anh chị em trong mái ấm luôn quan tâm giúp đỡ nhau. Các sư cô, các mẹ bảo mẫu luôn chăm sóc động viên tận tình và chúng cháu đều coi như là mẹ của mình”.

Khi được hỏi về mong muốn nhất của nhà chùa hiện nay là gì chủ trì Huệ Trí nói: nhà chùa mong rằng các cháu nên người và sớm có điều kiện hòa nhập cộng đồng và trở thành những công dân có ích cho xã hội. Hy vọng trong tương lai các cấp chính quyền, các nhà hảo tâm giúp đỡ nhiều hơn nữa để có điều kiện chăm sóc được nhiều mảnh đời bất hạnh và làm từ thiện được nhiều hơn... ■

HỮU THỐNG

Hạnh phúc sau hôn nhân:

**Tại
sao
những
cặp vợ
chồng
trẻ
không
hạnh
phúc?**

Một cặp vợ chồng trẻ Malaysia cưới nhau theo nghi lễ Hồi giáo.

Đa số họ chưa thành niên, là dân Hồi giáo. Với chủ đề "Hạnh phúc sau hôn nhân" nhà báo Arlina Arshad làm một cuộc thăm dò những cặp vợ chồng "trẻ con" ở Malaysia, Singapore, Ấn Độ và Pakistan. Khi được hỏi: "Có hạnh phúc không?", nhiều cặp đều nói "không". Tại sao?

Rina, nay mới 16 tuổi. Cô bé có bạn trai, và đã quan hệ thân xác với một vài bạn trai từ năm 13 tuổi. Bây giờ cô là mẹ của một đứa con 6 tháng tuổi. Chồng Rina (giấu tên), nay tròn 18 cái xuân xanh.

"Tôi không để tư tưởng tôi phải vướng mắc một thứ suy nghĩ nào về hạnh phúc gia đình" – Rina tâm sự với Arshad – "Tôi nghĩ rằng trên

đời này không có gì là quan trọng cả. Hạnh phúc cũng không. Tôi chán đời quá phải không?"

Cặp khác là Julia và Johan. Bộ đồ cưới truyền thống của người Hồi giáo lúc nào tay chú rể cũng cầm gậy còn cô dâu thì khăn trùm đầu dài phết gót. Ảnh cưới của họ trông thật đẹp. Như bao cặp khác, theo quy định khắt khe của Hồi giáo, Julia và Johan phải đến Hội

Tổ chức lễ cưới Hồi giáo (Registry of Muslim Marriages – RMM) xin phép, rồi nhờ họ đứng ra tổ chức lễ cưới. RMM đã làm lễ kết hôn cho hai người vào tháng 3- 2001, đến nay khi Julie 17 còn Johan 18, cả hai đã có một đứa con 5 tháng tuổi.

“Tôi muốn chôn vùi mọi thứ” – Julie tâm sự với Arshad – “Thật ra chúng tôi không biết làm thế nào để trở thành vợ chồng cả! Có lần Johan lén đem phim sex về nhà xem cho biết, bị bố tôi đánh cho một trận tơi bời. Bây giờ xem như gánh nặng của nhau. Buồn chán, thỉnh thoảng chồng tôi đi với đám trẻ bụi đời để chích xì ke!”

Như Rina, cặp Julie – Johan cũng không hạnh phúc. Cả hai cho rằng có lẽ vì lấy nhau trẻ quá, chưa biết gì về giới tính, tâm sinh lý người quá tuổi thành niên, quá bốc đồng và quan niệm về hạnh phúc còn mơ hồ. Ngay cả một số động tác cần phải có trong quan hệ tình dục họ cũng chưa kịp nắm bắt.

Đó là tại Malaysia. Sang Singapore, Arshad cũng phỏng vấn nhiều cặp vợ chồng Hồi giáo trẻ. Có cô cậu còn quá trẻ, lấy nhau khi chỉ mới gần 16 tuổi. Susan biết yêu năm 14 tuổi. Yêu là “cho” ngay. Bồ của cô bé là nhóc tí Ginaet, 14 tuổi rưỡi, cao 1,35 mét, cân nặng chưa đầy 30 ký! Được cái, vì bố là doanh nhân nên Ginaet có tiền. Năm 2001, mặc dù bố cấm tiệt, nhưng vì Susan đã có thai nên

Ginaet buộc lòng phải nhờ RMM lo lễ cưới. Đám cưới cũng tổ chức rình rang, nhưng người lớn thì ít, chỉ thấy toàn là nhóc con!

“Có vợ rồi nhưng đêm nào ngủ Ginaet cũng ngáy khò khò, thỉnh thoảng lại mơ kêu tên mẹ!” – Susan thổ lộ với Arshad – “Anh ta mê nhất là trò đá dế. Vợ thì mỗi tuần mới “quan hệ” một lần. Ba tháng trước em đã có thai, nhưng vừa phá xong! Nay thấy khỏe re!”

Như Susan, Kitan cũng có một thời thơ ấu không lấy gì làm hạnh phúc lắm. Nhà không giàu, bố mẹ suốt ngày lo làm ăn nên dường như quên mất con cái. Năm 10 tuổi, bé đã có bạn trai. Thật ra đó là một gã thanh niên lêu lổng, cố ve vãn cô bé để làm trò đồi bại. Năm 13 tuổi, lỡ có thai, cô bé đã phá. Sau khi bị gã thanh niên đều cáng bỏ rơi, Kitan yêu Renan là con một ông chủ khá giàu có. Mặc dù gia đình ngăn cấm, nhưng cuối cùng Renan cũng cưới Kitan, nay cả hai đã 17 tuổi, Kitan đang có bầu tháng thứ bảy, chuẩn bị sinh con mà chưa hề biết một tí gì về thai nghén, sinh nở và nuôi dạy con!

Tại Ấn Độ và Pakistan, Arshad cũng đã cất công lân la hỏi chuyện nhiều cặp vợ chồng Hồi giáo trẻ mới cưới, hoặc chưa cưới nhưng đã sống với nhau như vợ chồng. Vài bang ở Ấn Độ còn duy trì tục lệ tảo hôn, nên gia đình Peten đã làm lễ đính hôn cho cậu ta lúc 7 tuổi.

“Vợ” là một cô bé xinh đẹp tên Rita, 6 tuổi, thỉnh thoảng khóc ré lên vì xị mũi ra đầy miệng! Đến năm 12 tuổi, theo bản năng, Peten cũng đã biết vuốt ve vợ. Vào năm 2001, lúc Peten 15 tuổi, cậu ta đã bắt gia đình cưới Rita về làm vợ. Tâm sự với Arshad, Peten nói rằng đêm tân hôn, mặc dù cậu ta đã “dạy” cho nhưng Rita chẳng biết làm gì ra trò cả!”

Nay cả hai đang sống với gia đình tại Calcutta, vì chán vợ “không biết làm gì”, suốt ngày Peten theo đám thanh niên ăn chơi, cờ bạc, rượu chè và gái điếm, xem ra cậu ta rất thành thạo.

“Em mong có một đứa con để vui sống nhưng chồng em không chịu” – Rita thổ lộ với Arshad – “Nay Peten hầu như chẳng đoái hoài đến em nữa, suốt ngày chạy theo gái. Có đêm về tới nhà nồng nặc mùi rượu, lăn kềnh ra sàn nhà mà... ngáy!”.

Thủ đô Islamabad của Pakistan là nơi không hiếm những cặp vợ chồng Hồi giáo trẻ sống không biết hạnh phúc là gì. Do thiếu hiểu biết nên kết hôn sớm, không yêu nhau cũng lấy nhau, vợ chồng về sống bám vào gia đình, giàu cũng như nghèo. Các cặp Walend – Mary, Denid – Fir, Hamad – Ahmed... Không cặp nào tuổi trên 18 cả. Có cặp chỉ mới 14. Cưới nhau, vợ có thai, chồng bắt phải phá. Thiếu tiền tiêu thì đánh nhau. Chồng có bạn gái mới thì

ghen tuông, xô xát. Đa số ly dị hoặc ly thân. May còn sống với nhau thì “như chó với mèo”, cắn xé nhau gần như suốt ngày...

* * *

Năm 2000, con số thống kê tại Malaysia cho thấy 15% cô dâu và 4% chú rể tuổi dưới 18. Con số đó ở Singapore là 14% và 5%. Ấn Độ: 18,5% và 7,8 %. Pakistan: 15 % và 6,5 %. Tại bốn quốc gia này, chính phủ không khuyến khích phá thai. Riêng trong cộng đồng Hồi giáo, họ cấm việc phá thai bừa bãi. Tuy thế, đối với những cặp vợ chồng Hồi giáo trẻ, vì lo sợ hoặc do chưa hiểu biết nên có cặp đã tự ý phá thai. Năm 2001, cứ 13 trong số 1.000 cặp vợ chồng trẻ Malaysia đã phá thai. Con số đó ở Singapore là 32, Ấn Độ: 87 và Pakistan: 98. Tính chung cả bốn nước, con số bà vợ trẻ muốn ly dị chồng là 22 %; còn chồng trẻ muốn ly dị vợ thì thấp hơn, chỉ 5 %; và thậm chí gia đình do họ gây ra là 17 % - con số khá cao so với phương Tây.

Kinh nghiệm rút ra được từ các cuộc thăm dò trên 1.000 cặp vợ chồng Hồi giáo trẻ là: nên kết hôn từ nền tảng tình yêu lứa đôi, ngoài tuổi 25, khi cả hai đã có công ăn việc làm, có vốn liếng để cùng nhau xây dựng một gia đình hạnh phúc. ■

TƯỜNG QUYÊN

(Theo *The Sunday Times*,
3 - 2002)

Thi đại học, cao đẳng năm 2002:

NHỮNG ĐIỀU CẦN LƯU Ý TRONG KỲ THI NĂM NÀY

Ngày 12-3-2002 vừa qua, Bộ GD – ĐT đã chính thức thông báo về kỳ thi tuyển sinh năm 2002. Các qui chế thi, hồ sơ dự thi, công tác xét tuyển có nhiều thay đổi... Chính vì vậy, việc lựa chọn, đăng ký nguyện vọng thi vào các trường đối với thí sinh trong thời điểm này là vô cùng quan trọng...

Có 2 đợt thi cho các trường ĐH:

Đợt thi đầu tiên ngày 4-5 tháng 7 dành cho các trường khối A. Đợt 2 thi hai ngày 9-10 tháng 7 là các trường khối B, C, D. Đối với các trường CĐ (trừ các trường CĐ trung ương tại TP. HCM và Hà Nội, trường CĐ Sư phạm đã có trường ĐH Sư phạm) thi ngày 16-17 tháng 7...

Thứ tự các môn thi như sau: Khối A: toán, lý, hóa; Khối B: sinh, toán, hóa; Khối C: Văn, sử, địa; Khối D: văn, toán, ngoại ngữ. Không dùng 2 đề khác nhau cho môn toán khối D và B; môn văn khối C và D...

Dự thi trường nào thì nộp hồ sơ cho trường đó qua Sở GD – ĐT trước ngày 10-4-2002...

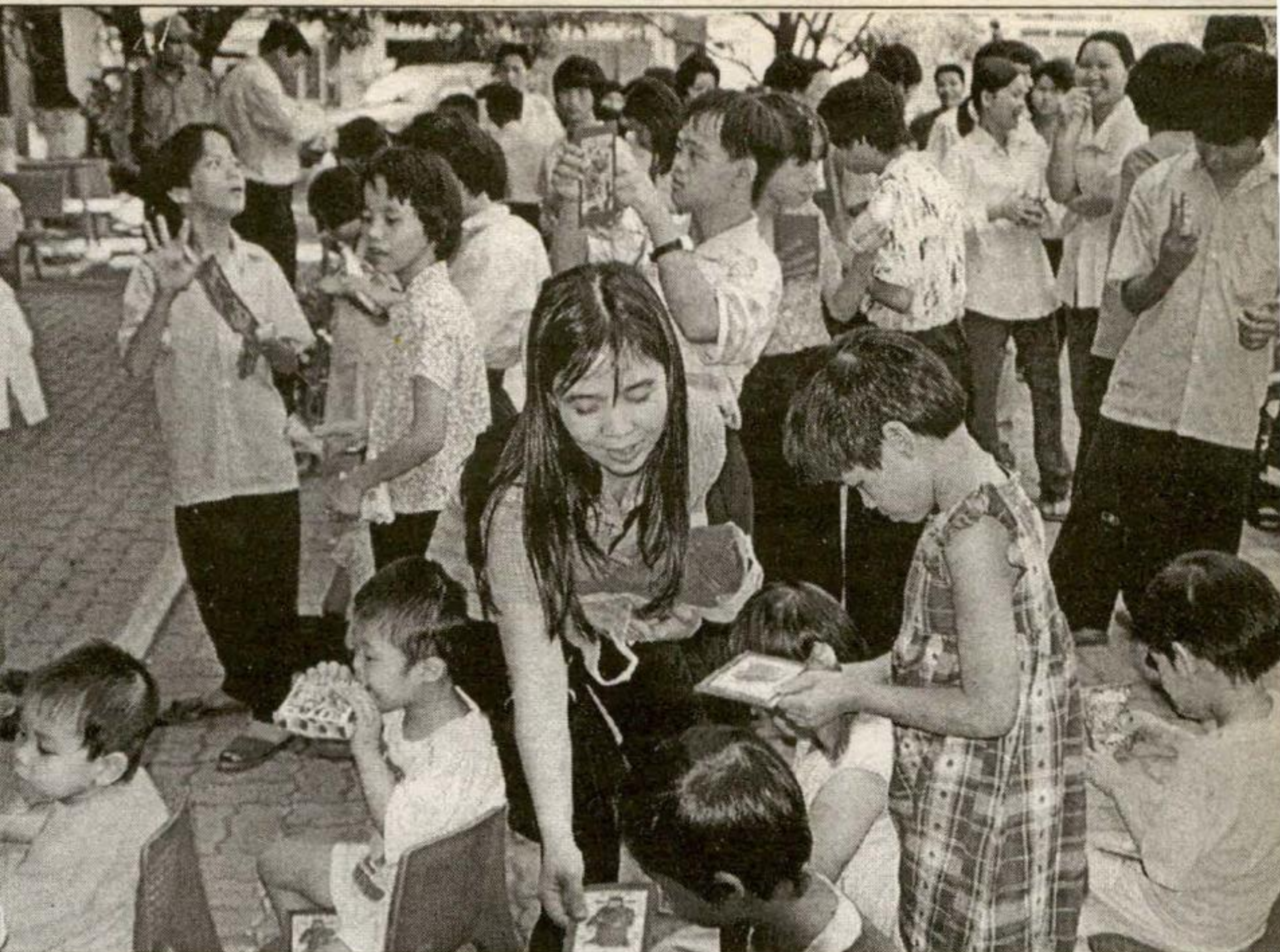
Bên cạnh đó, thí sinh có nguyện vọng (NV) xét tuyển vào những trường ĐH, CĐ mà trường đó không tổ chức thi thì nộp hồ sơ tại một trường ĐH khác nhưng cùng khối thi. Trong phiếu đăng ký dự thi, thí sinh sẽ ghi trường ĐH mà mình sẽ dự thi vào mục NV.1 và ghi các trường có nguyện vọng xét tuyển vào mục NV 2, 3. Sau ngày 25-4-2002, sẽ không nhận hồ sơ đăng ký dự thi do thí sinh nộp trực tiếp vào trường. Giấy báo thi sẽ được các trường gửi cho Sở GD – ĐT trước ngày 8-6-2002. Từ ngày 15 đến ngày 30-8, những thí sinh chỉ có nguyện vọng học tại trường ĐH hoặc CĐ thuộc diện không tổ chức thi tuyển sinh và các thí sinh không trúng tuyển vào trường đã dự thi (NV.1) sẽ nộp hồ sơ đăng ký xét tuyển trực tiếp (hoặc có thể chuyển phát nhanh) cho các trường nằm trong vùng tuyển sinh và cùng khối thi đã đăng ký.

Trong tháng 8-2002, các trường sẽ gửi giấy triệu tập cho thí sinh trúng tuyển theo NV.1. Chậm nhất là vào khoảng giữa tháng 9, các trường sẽ thông báo kết quả xét tuyển cho thí sinh theo các NV tiếp theo.

Lệ phí đăng ký dự thi cho tất cả các trường ĐH, CĐ là 20.000 đ/thí sinh (thí sinh xét tuyển cũng áp dụng chung mức lệ phí này).

Ngoài ra, theo yêu cầu của Bộ GD – ĐT, các trường tổ chức thi tuyển sinh, sau khi ký duyệt điểm xét tuyển, điểm của thí sinh phải được công bố lên mạng Internet theo hướng dẫn của Bộ và phải hoàn thành chậm nhất vào giữa tháng 8-2002. Đối với các trường CĐ, ĐH còn lại phải hoàn thành vào đầu tháng 9.

(Xem tiếp trang 101)

Huỳnh Tiểu Hương: **HUYỀN THOẠI GIỮA ĐỜI THƯỜNG**

*Cô là một con người có quăng đời
như một huyền thoại khiến cho
giới báo chí trong và ngoài nước
không tiếc giấy mực. Cô là người
khiến cho giới kinh doanh bất
động sản ở TP.HCM phải kính
nể. Và cô cũng là người mà hàng
ngàn đứa trẻ bụi đời lang thang
khắp mọi miền Trung, Nam,
Bắc yêu thương gọi là mẹ...*

Tuổi thơ: cát và bụi...

Mình là ai? Ai sinh ra mình? Đâu là nơi chôn rau cắt rốn, là nơi mình cất tiếng khóc chào đời...? Đã bao lần Hương tự hỏi chính mình và cũng từng ấy lần Hương phải nén giọt lệ sắp sửa tràn mi. Hương chỉ đoán mình sinh năm 1965-1968 gì đó. Quá khứ chỉ còn đọng lại trong Hương là cái nắng, cái gió rất bông của miền Trung. Ngày ấy, có một cô bé lẻo đẻo theo một bà lão lưng đã còng xuống bởi gánh nặng cơm áo, như bao kẻ hành khất khác,

lang thang trên sân ga, xòe bàn tay gầy guộc trước cửa toa tàu xin từng mẩu bánh... Bà lão ấy tên gì, Hương cũng không biết nốt... Thời gian và cuộc mưu sinh nhọc nhằn khiến cho bà lão như ngọn đèn lay lắt trước gió. Năm 1978, trên một chuyến tàu tình cờ, bà lão hành khất gặp một cặp vợ chồng là giáo viên ở Vĩnh Phú. Hương được ông bà V.N nhận nuôi. Cuộc đời của cô bé ăn xin tưởng chừng như sang một trang mới sáng sủa. Nhưng tấm lòng nhân ái của ông bà V.N không thắng nổi sự cay nghiệt của cuộc vật lộn với miếng cơm manh áo... Đứa trẻ bụi đời phải nuôi bảo cô phải gánh, phải chịu những cặn bã mà cái khắc nghiệt của cuộc sống gieo vào gia đình kia. 1 tháng, rồi 2 tháng, không chịu nổi đòn roi, Hương đành bỏ trốn... Không biết đi đâu, về đâu, những chuyến tàu Bắc Nam lại đón trở lại cô bé ăn xin ngày nào. Hương chui lủi, lay lắt kiếm từng miếng ăn bằng mọi cách: xin ăn, bán thuốc lá lẻ, trà đá, thuốc chữa bệnh hắc lao... Cái bài thuốc chữa hắc lao Hương nhớ lắm. Những ngày tháng đó, Hương chỉ có một bộ quần áo mặc trên người. Tắm ao, tắm hồ xong, quần áo vừa vắt chưa hết nước là mặc ngay nên người đầy ghẻ lở. Có một chú bộ đội mách cô cách chế bài thuốc chữa. Cứ lấy bồ hóng trộn với dầu lửa, ngâm cho có mùi rồi đem bôi vào chỗ lở là khỏi... Cứ như vậy, Hương lớn dần lên theo những chuyến tàu trong đói, trong rét, trong tủi nhục và những cú đấm đá, cái bạt tai nổ đom đóm mắt của những kẻ du côn du đảng...

Bông hoa hoang dại và... cạm bẫy!

Đói, rét, bệnh tật và gió bụi vẫn không che nổi cái khuôn mặt khả ái của tuổi dậy thì mà trời phú cho

Hương. Nhưng ông trời sao oái oăm dường vậy. Cái đẹp hoang dại của cô lại trở thành miếng mồi béo bở cho những ham muốn đồi bại trong những đêm ga xép không người thân, giữa bấy quỹ dữ. Những kẻ không còn chút tính người đã tìm mọi cách để cưỡng đoạt Hương, nếu bị cự tuyệt, chúng không tiếc tay đánh đập dã man. Có lần, cô còn bị chúng cạy gân chân, rạch cổ để khỏi la, khỏi chạy chốn... Lần khác thì chúng dí đầu thuốc lá đỏ rục vào ngực, vào bụng Hương... Cô đau đớn thét lên, mùi thịt cháy khét lẹt...

Không chịu đựng nổi sự phập phồng lo sợ đến từng miếng ăn, giấc ngủ... Hương phải lần mò đi nơi khác kiếm sống. Ông trời vẫn chưa hé ra cho cô một lối thoát. Hương lạc vào đoàn người đi đào đãi vàng lên miền Tây Nghệ An, Hà Tĩnh... và rơi vào chốn địa ngục trần gian... Hương phải vắt kiệt tất cả sức lực đào đãi kiếm từng mảnh vụn vàng để đổi lấy từng miếng ăn. Có những lần miếng cơm đã vào đến miệng rồi còn bị đánh đến trào máu mồm, máu mũi bởi sự tàn ác của chủ buống. Tai phải của Hương đã điếc vì những trận đòn thừa sống thiếu chết ở đây... Một lần nữa, Hương phải chạy trốn khỏi cái địa ngục khủng khiếp này...

Năm 1986, bàn chân tha phương của Hương đã đặt chân lên đất Sài Gòn.

Ban ngày, cô ra Bến xe Miền Đông lau xe dù để mong kiếm miếng cơm thừa. Buổi tối, Hương phải ngủ trên những chiếc cầu bắc ra hồ xí ở những dãy ao nuôi cá tra ven sông Sài Gòn để tránh bị kẻ xấu rình rập... Một ông chủ xe tốt bụng tên Huỳnh Văn H. thấy cô hiền lành, chăm chỉ đã

nhận Hương về làm con nuôi... Và cũng chính nhờ ông H, cô bé vô gia cư đáng thương đó mới có họ, có tên, có hộ khẩu như bây giờ... Tuy nhiên, sự cay nghiệt của miếng cơm manh áo và sự ganh ghét của những người trong gia đình đã làm tan vỡ hạnh phúc quá mong manh của kẻ bụi đời. Hương lại phải ra đi... Mang theo bé Anh Đào – một đứa bé bị bỏ rơi đáng thương - cô trôi dạt khắp Sài Gòn. Ban ngày, hai mẹ con Hương sống lay lắt bằng việc bán cà phê, bán bánh, kẹo cao su... và bằng chút cơm thừa canh cặn nơi quán xá... Ban đêm, vỉa hè, khu nhà hoang ở công viên, cầu tiêu là chốn nấu thân chấp chờn của hai mẹ con... Thê lương là vậy nhưng Hương đâu có được yên. Sự đói, khát, vẻ đẹp hoang dại giữa chốn đô thành lại xô cô vào những đọa đày, đòn đau, tủi nhục. Có lần cô bị hơn 10 tên vô lại bắt cóc ra một ngôi nhà hoang ở đầu cầu Sài Gòn, hành hạ đến ngất xỉu. Chưa thỏa mãn thú tính, chúng lột và xé nát bộ quần áo duy nhất của Hương. Lần khác, có một gã Sở Khanh nói yêu cô rồi tìm cách lừa gạt đem bán Hương cho nhà chứa ở Vũng Tàu. Sau gần nửa tháng ngập ngựa trong trốn bùn nhơ, Hương mới thoát ra được. Đau đớn, tủi nhục, hận đời, hận người... nhiều lần Hương leo lên cầu Sài Gòn định tự vẫn... Điều duy nhất để cô tồn tại lúc bấy giờ là tình thương đối với bé Anh Đào. Không có cô, bé Anh Đào sẽ sống ra sao...? Cuộc đời tha phương gió bụi một mình Hương là đủ lắm rồi...!

Bước ngoặt, nhà địa ốc, nữ giám đốc và người mẹ...

Vô tình quen biết, chứng kiến tình thương bao la của cô đối với đám trẻ bụi đời, một người Đài Loan

tốt bụng tên là Chảo Lai Wang đã cảm phục Hương và nhận cô làm con nuôi. Ngày 10-12-1989, cuộc đời Hương sang trang mới. Ông bố nuôi đã cho Hương 20 lượng vàng. Từ số tiền đó và với sự kinh doanh ngay thơ nhưng đầy may mắn, Tiểu Hương đã mua được một căn nhà ở Q.10 với một chiếc xe du lịch cho khách nước ngoài thuê. Có nhà, ngay lập tức, cô đón hơn 20 đứa trẻ bụi đời về ở... Hạnh phúc tiếp tục mỉm cười với cô gái quá bất hạnh. Chưa đầy 2 năm làm “cò” đất và dịch vụ cho thuê xe, Hương đã sở hữu 12 chiếc xe, 4 - 5 căn nhà và hàng ngàn mét vuông đất. Khi cơn sốt đất bùng lên, những căn nhà, mảnh đất kia đã giúp Hương trở thành tỷ phú lúc nào không hay... Thời điểm năm 1999, giới kinh doanh địa ốc TP.HCM biết tiếng cô như một “đại gia” khét tiếng. Cũng năm 1999, cô bỏ ra 20.000 USD xây dựng nên xưởng sản xuất nước tinh khiết ULTRA-V (17/15/11 Gò Dầu, phường 14, quận Tân Bình, TP.HCM) do cô làm giám đốc, tạo công ăn việc làm cho hàng chục đứa trẻ mới vào đời.

Có tiền tỉ trong tay, Hương mua ngay đất ở Long Thành, Đồng Nai, xây nhà và rước hơn 40 đứa trẻ bụi đời vào chăm sóc. Sau đó, cô tiếp tục xây nhà ở Bình Dương, Đà Nẵng... để đón những đứa trẻ lang thang. Nghe ở đâu có trẻ sơ sinh bị bỏ rơi là cô tìm đến đón về. Hương tận tụy từng đồng để dành cho những đứa trẻ cù bất cù bơ này. Thậm chí làm giám đốc nhưng Hương không thuê trợ lý, thuê phó giám đốc bởi: “*Thuê họ thì phải trả tiền từ 1-2 triệu/tháng. Số tiền đó có thể nuôi được 10-20 đứa trẻ...!*”.

Những bữa ăn trong nhà, nếu không phải đi xa, tự Hương đi chợ mua đồ về và tự nấu nướng bởi lý do hết sức giản đơn: “*Tiết kiệm được năm trăm, một ngàn là một đứa con sẽ có quà, có bánh...*” Tết Nhâm Ngọ vừa qua, Hương đón tết trên đường phố với những đứa trẻ lang thang. Hương nấu 6.000 cái bánh trưng. Ngày 28 tết, đích thân cô chở bánh bằng xe honda lang thang khắp mọi nơi từ TP.HCM cho đến Bà Rịa - Vũng Tàu, Bình Dương... phân phát cho những đứa trẻ còn lang thang trên đường phố. Cứ đi như vậy cho tới tận ngày mừng 3 tết cô mới về đến nhà. Đến bây giờ, hỏi Hương có bao nhiêu đứa con, bà mẹ trẻ đó chỉ lắc đầu: “*Con Hương ở khắp mọi miền, tên cũng không nhớ hết... Đi đến đâu Hương cũng được chúng gọi là mẹ... hạnh phúc lắm!*”. Từ quãng đời gió bụi bất hạnh của mình, Hương hiểu giá trị của mái ấm gia đình, của tình thương, sự học hành... Vì vậy, những đứa con của Hương đều được ăn học đầy đủ và đều mang họ Huỳnh. Trong vòng tay, trong tình yêu thương vô hạn của Hương, những đứa con như Nghi, Nhi, Huệ, Anh Đào... lớn dần. Có em đã được vào đại học... Sinh nhật Hương ngày 10 - 12 - 2000 (Hương không nhớ ngày mình sinh ra, cô coi cái ngày 10-12-1989 - bước ngoặt thay đổi cuộc đời ngày mình - làm ngày sinh), Hương nhận được hơn 700 tấm thiệp mừng về do những đứa con tự làm lấy. Và cô đã khóc, giọt nước mắt sung sướng nhất trong cuộc đời... Năm nào cũng vậy, vào ngày sinh nhật, Hương lại tìm những đứa trẻ lang thang về và chiêu đãi chúng bằng một bữa tiệc thật lớn do chính tay mình nấu nướng. Hương tâm sự:

“*Niềm hạnh phúc duy nhất của đời Hương bây giờ là những đứa con. Vắng chúng một ngày là Hương bệnh liền à... Nếu ai chia cắt Hương với các con, có lẽ Hương chắc hết muốn sống!*”.

Thực tại và nhánh hoa lan...

“*Kể từ khi các báo đài viết đăng bài, Hương buồn tột đỉnh. Buồn vì sao à? Vì quá khứ đau đớn lại hiện về. Hương đóng cửa nằm trong nhà tới 2 ngày, không ăn uống, khóc hết nước mắt... Nhưng sau 2 ngày Hương lại vui hết biết. Anh biết vì sao không? Mỗi ngày Hương nhận được trên 300 lá thư, hàng chục cú điện thoại, tiếp, nói chuyện hàng chục người út tận từ Hưng Yên cho đến Cà Mau... Họ cứ cảm ơn hoài... và bảo là Hương đã giúp họ tỉnh ngộ, giúp gia đình, con cái họ hạnh phúc...*”. Vâng tôi tin và hiểu bởi quãng đời phiêu dạt cùng ý chí và tình nhân ái bao la của Hương đã đánh thức những cuộc đời đang chìm đắm vào vòng xoáy khốc liệt của cơ chế thị trường...

“*Mấy hôm trước, Hương lại nhặt được 4 đứa trẻ sơ sinh bị bỏ rơi. Một đứa trong thùng rác, một đứa ở gốc cây, thịt da còn đỏ hồng... Cũng là người sao ai ác quá...!*”. Đang vui, bất chợt Hương lại sững lại, mắt hoe hoe... Tôi cũng lặng đi, trong cả những giây phút vui sướng, Hương vẫn nhức nhối bởi những nỗi đau của những đứa trẻ bị bỏ rơi...

- Đến khi nào Hương mới tính chuyện lập gia đình? – Tôi phá vỡ khoảng lặng đang ngự trị.

- Có nhiều anh đến với Hương lắm nhưng họ vì nhiều mục đích không tốt! Hình như không có người đàn ông nào dễ cảm thông cho quá khứ của Hương và cũng chưa thấy

người nào có cùng tình yêu trẻ với Hương... Hương sợ đàn ông lắm...! Với lại Hương chỉ biết yêu con à...! – Hương thật thà.

- Ngoài trừ các con, Hương không biết thích gì nữa. À... hoa lan... Hương thích hoa lan lắm... Trước đây có người bạn gái hay tặng một nhánh lan cho Hương vào các ngày lễ... Giờ thì không thấy tặng nữa...!

Và tôi cũng biết, không chỉ không còn được tặng hoa lan, trong các ngày lễ tết, ngoài trừ những món quà nhỏ nhỏ, khi thì cái bánh, cái kẹo của những đứa con, Hương cũng chưa bao giờ nhận được một bông hoa nào khác...!

Thay cho lời kết...

Hương khoe với tôi, cô vừa mới biết viết và biết đọc thời gian gần đây nhưng mà... không hiểu nhiều nghĩa các từ lắm...! Nhìn Hương bậm môi nắn nót viết từng chữ “xin” những người mẹ đừng bỏ con, tôi

Đến với những cuộc đời bất hạnh.

tưởng mình không kìm lòng nổi. Các nhà đạo diễn, các nhà làm phim, các vị tìm đâu xa, ở đây, giữa đời thường này đang có một thiên thần của tình yêu nhân loại, của lòng nhân ái bao la. Sẽ là một cuốn phim hay, một cuốn phim thức tỉnh hàng triệu con người đang chìm đắm trong phù du cuộc sống...!

NGÔ GIANG SƠN

Tin nóng... nóng

LÊ VY CẢM ƠN CHỒNG

Diễn viên múa - NSUT Lê Vy vừa được bạn đọc tạp chí Đẹp bình chọn "10 nữ tài năng trẻ 2002". Trong đêm trao giải, vẻ đẹp dịu dàng của chị khiến ít ai nghĩ chị đã quá tuổi ba mươi. Chân thành và khiêm nhường, Lê Vy cảm ơn chồng mình: "Ông xã của tôi là một người Pháp. Biết tôi không thể

không hoạt động nghệ thuật nên anh ấy chấp nhận sống tại Việt Nam với tôi. Những điều nhỏ nhỏ tôi đã làm được đều nhờ tình yêu thương của anh ấy!". Khán giả vỗ tay chúc mừng Lê Vy gặp được một đức lang quân tốt, và ngay diễn viên Hồng Ánh cũng mơ ước: "Em chỉ mong được như chị Lê Vy! Người nước nào cũng được...". Lập tức có người hâm mộ gợi ý: "Tiêu chuẩn chọn chồng là phải có khả năng... học tiếng Việt!".

T.H

TUẤN HUNG CŨNG LÀM KỊCH SĨ

Lê Vy "muôn sự nhờ... chồng"!

Tuấn Hưng đổi màu cho "Số đỏ".

Hoàng Trinh: "Tớ cũng giống ca - ve nhỉ?".

Ảnh: NGÔ THOẠI ĐIỂN.

Vở kịch "Số đỏ" công diễn chưa được bao lâu thì ca sĩ kiêm kịch sĩ Bằng Kiều có hợp đồng đi Mỹ biểu diễn. Thế là nhân vật Xuân Tóc Đỏ gặp... vận đen. Trước đây, có lẽ do phòng cháy nên những người thực hiện vở kịch có mời diễn viên điện ảnh Lê Tuấn Anh nghiên cứu kịch bản chung với Bằng Kiều. Tuy nhiên Bằng Kiều đề nghị nhường vai cho... ca sĩ Tuấn Hưng, người bạn cũ của

minh ở Ban nhạc Quả Dưa Hấu "ngày xưa thân ái". Ca sĩ Tuấn Hưng bước ra sân diễn bằng niềm tự hào đã từng đóng phim ca nhạc, riêng ca sĩ Bằng Kiều thì lý giải: "*Lê Tuấn Anh đẹp trai quá, không giống Xuân Tóc Đỏ đâu. "Thằng" Tuấn Hưng thì được đấy, "nó" cũng biết diễn lắm!*"

PHƯƠNG ĐÔNG

HOÀNG TRINH TRỞ THÀNH "Ả CAVE..."

Diễn viên Hoàng Trinh vốn được công chúng yêu mến qua những vai tiểu thư hiền lành, hoặc vai các cô hầu gái xinh đẹp. Đùng một cái, chị được đạo diễn Thanh Thủy giao cho vai ả cave trong vở kịch "*Ả cave ở nhà hàng Maxim's*". Chả ai ngờ, Hoàng Trinh vào vai cũng đánh đá, ngoa ngoắt không kém gì nghệ sĩ Chiều Xuân đã từng thể hiện vai này trên sân khấu Nhà hát kịch Việt Nam. Ngoài đời, "ả cave" Hoàng Trinh và ông xã Dị Thảo vẫn mơ ước sinh một bé trai vào năm nay: "*Nghe người ta nói con trai tuổi Ngọ dễ nuôi và giỏi giang lắm. Thêm ghê!*"

MINH TÂM

Dể góp phần sắp xếp gọn gàng nhà cửa khi diện tích không được rộng rãi, KTGD xin giới thiệu với bạn 2 sản phẩm hữu ích.

1. Hộp quản lý đĩa compact.

Khác với những giá để đĩa trước đây, hộp không chỉ cất gọn gàng 50 đĩa mà còn có “thư viện”, khi cần lấy đĩa bạn có thể xem trong thư mục đính kèm để biết vị trí đã cất, kéo cần đến số lưu trữ, mở nắp hộp, bạn sẽ có được riêng đĩa cần lấy theo đúng yêu cầu.

Giá bán 222.000 đồng tại siêu thị Maximark.

2. Hộp cất các vật dụng điện gia dụng như đinh, ốc, vít, kèm, kéo... hoặc các đồ nghề để đi câu. Giá 73.200 đồng tại các siêu thị.

Q.P

SÁU biến tấu của chiếc "xà rồng"

• Biến tấu số 1:

"Xà rồng" thành váy chấm gót với áo tắm hai mảnh. Cách mặc: trước hết bạn nắm một góc "xà rồng" bằng tay phải và quấn nó sang bên trái, nhớ là khi quấn "xà rồng" phải đứng dang chân ra. Sau khi quấn hết miếng "xà rồng" ngang lưng, bạn buộc chiếc "xà rồng" thành một chiếc thắt lưng giả. Thế là bạn có một chiếc váy đẹp với bộ áo tắm hai mảnh trên người.

• Biến tấu số 2:

"Xà rồng" trở thành "mini jupe" với áo tắm một mảnh. Trước hết, gấp đôi bề ngang tấm "xà rồng" và để góc "xà rồng" cố định phía tay trái, rồi quấn ngang lưng, khi "xà rồng" "khít" rồi, bạn lấy hai đầu "xà rồng" kéo lên tạo

thành một cái "nơ" và xiết chặt lại.

• Biến tấu số 3:

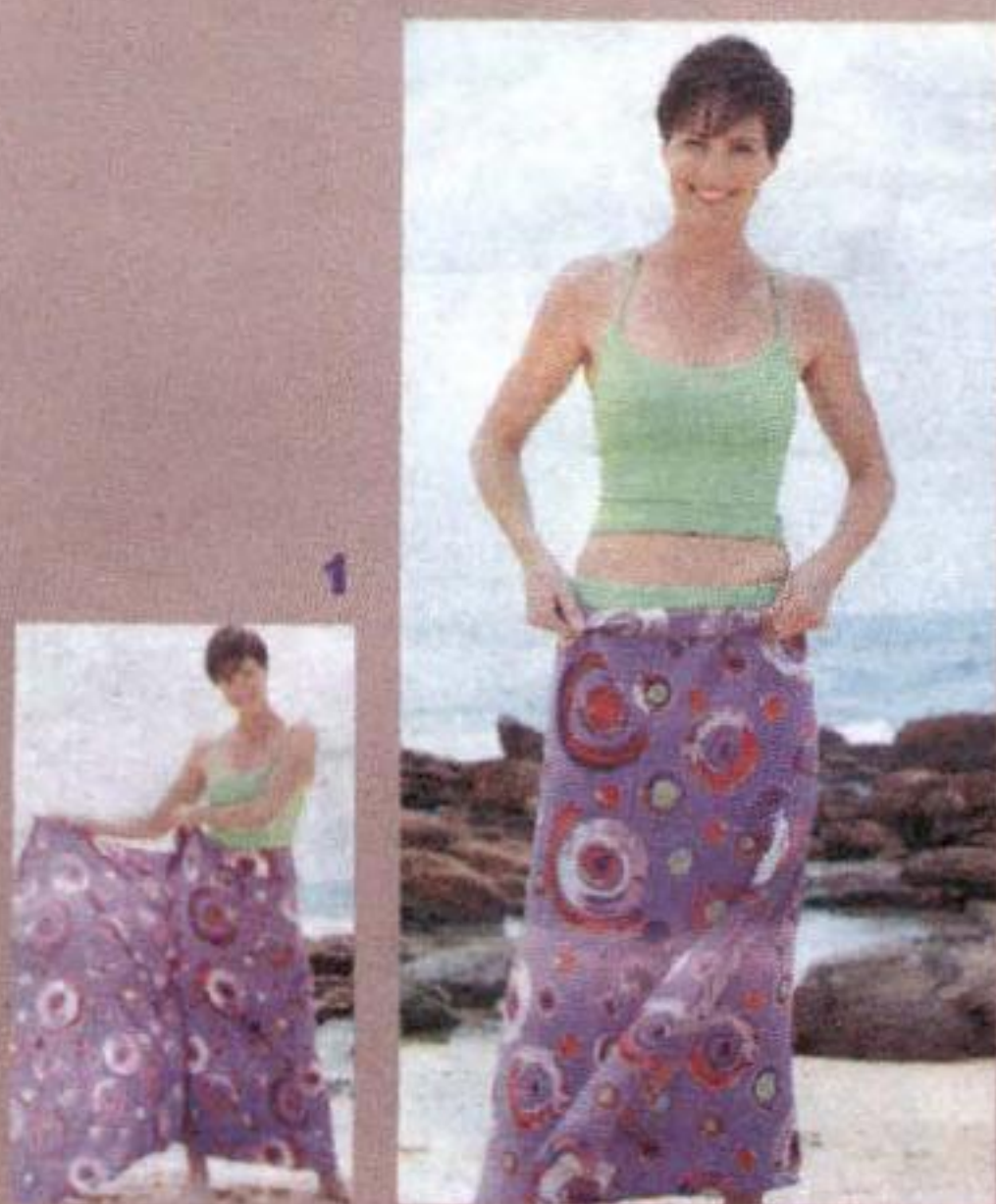
Tạo "xà rồng" thành một chiếc váy hở một bên vai. Dùng tay trái kéo một đầu "xà rồng" từ sau lưng lên cổ trong khi bạn quấn "xà rồng" quanh người để hở vai phải và kết thúc bằng một chiếc "nơ" trên vai phải.

• Biến tấu số 4:

Tạo "xà rồng" thành một chiếc váy hở hai vai. Khi quấn "xà rồng", nhớ lấy tay trái làm chuẩn và tạo góc giao thoa hai đầu "xà rồng" nơi ngực.

• Biến tấu số 5:

"Xà rồng" biến thành một cái váy để chệch một nửa người phía trước phía tay phải. Bạn dùng tấm "xà rồng" quấn lên người, dùng tay

3

4

phải nâng một đầu “xà rồng” lên và quấn lại. Bạn muốn để chệch xuống dưới bao nhiêu là tùy bạn.

• **Biến tấu số 6:**

Biến “xà rồng” thành váy hở vai, hở một nửa người phía dưới. Để thực hiện phần này, bạn phải sử dụng cả hai tay khi quấn “xà rồng” và tự điều chỉnh bằng cách thắt nối hai đầu “xà rồng” nơi giữa ngực.

Theo tuần báo *Woman's Day*, giá một mảnh “xà rồng” đẹp bằng lụa tơ tằm cũng không tới 100 USD còn giá bình thường chỉ có 20 USD nên nữ giới rất thích. ■

HỒ TÂY

(Theo *Woman's Day*)

5

6

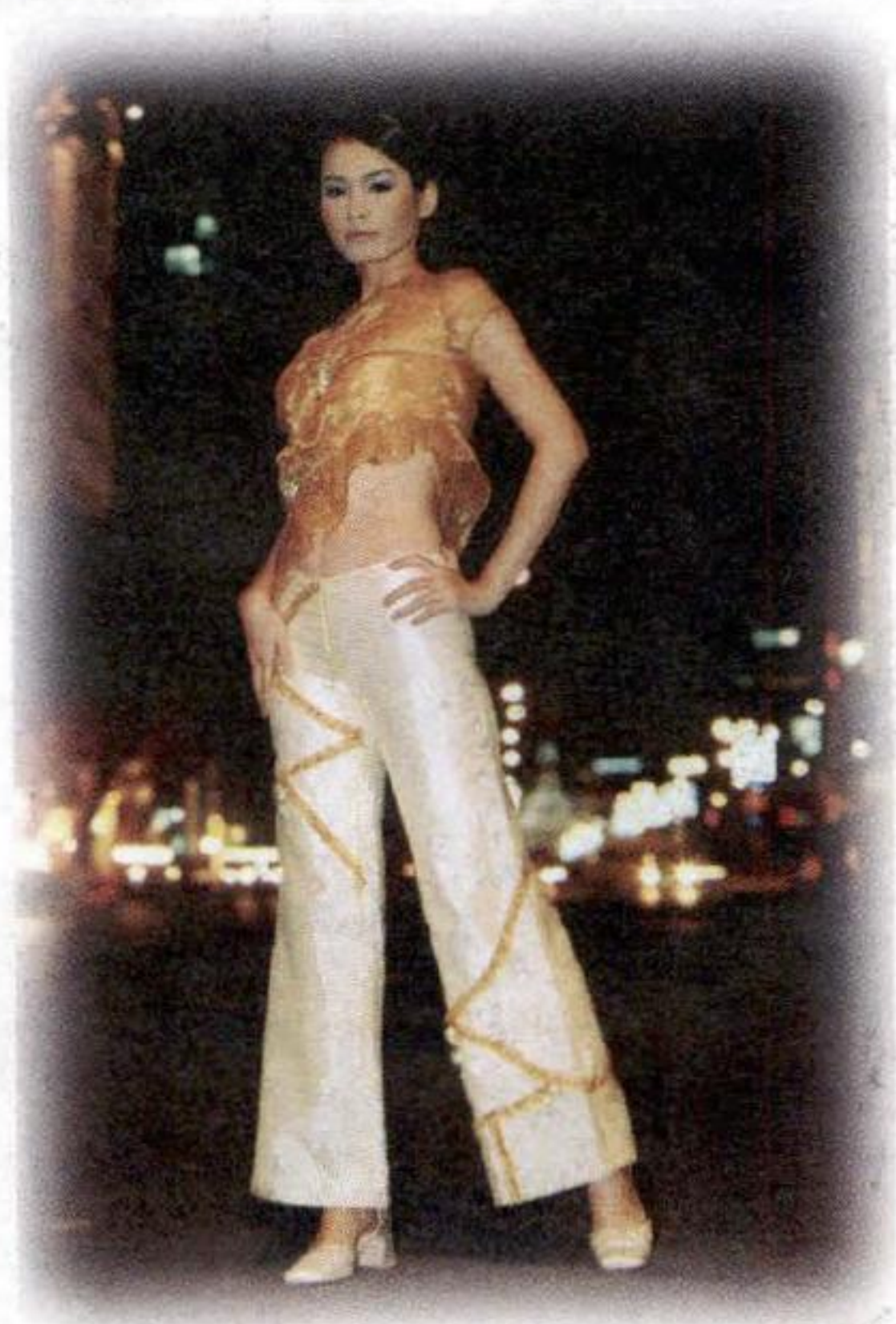

Việt Liên và những biến ảo của MÀU TRẮNG

Sinh năm 1974, năm nay Việt Liên bắt đầu bước vào tuổi đẹp để làm mẹ. Mọi thứ tự nhiên có của cuộc đời Việt Liên dường như được sắp xếp hợp lý và thuận lợi. Năm 1996, cô được gia đình cho đi du học tự túc và 1998 cô tốt nghiệp khoa Thiết kế thời trang của trường Richard Robinson (tại Ottawa, Canada). Năm 1999 cô tiếp tục tu nghiệp thêm 1 năm tại trường thời trang nổi tiếng ESMOD (Paris) về thời trang cao cấp. Ngay sau khi về nước, cô mở shop thời trang đưa ra nhãn hiệu riêng Việt Liên. Bước đầu cô

đã thành công qua sản phẩm thiết kế được mọi người biết đến. Tháng 9-2001, cô lên xe hoa cùng luật sư kiêm diễn viên điện ảnh khá quen thuộc Thiệu Ánh Dương. Tháng 8 này, Việt Liên và Thiệu Ánh Dương sẽ đón đưa con đầu lòng của họ.

• Nghe đồn Dương tuyên bố giải nghệ đóng phim và người ép ra tuyên bố đó là Việt Liên?

Việt Liên: Liên chưa bao giờ cấm anh Dương đóng phim. Thậm chí trước đây Liên còn khuyến khích anh nhận vai trong phim *Những nẻo đường phù sa*. Hiện nay, trước tiên là vì công việc luật của anh Dương quá bận, thứ hai là cũng chưa có vai nào anh Dương cảm thấy thích hợp, nhưng trên hết là anh Dương yêu công việc của một luật sư ghê lắm.

• Cuộc sống gia đình của Liên thế nào? Có một người chồng đẹp trai và là nghệ sĩ cũng khá tên tuổi, Liên có yên tâm khi... nằm ôm con không?

Việt Liên: Chúng em quen nhau 6 năm trước khi cưới, trải qua rất nhiều sóng gió của áp lực tin đồn, hiểu về nhau cũng nhiều để tiến tới hôn nhân. Khi yêu, người ta tìm hiểu nhau để kết hôn, và người ta sống với nhau mấy chục năm tới cũng là để tìm hiểu tiếp. Đó cũng là thi vị của cuộc sống. Anh Dương cũng giúp Liên rất nhiều trong công việc, ví dụ giúp các thủ tục giấy tờ pháp lý trong hoạt động kinh doanh. Hay Liên muốn gắn đèn lên trang phục của mình thì anh Dương là người nghĩ ra cách gắn...

• Là một trong số ít những người làm nghề thiết kế thời trang trong nước được đào tạo một cách

chính qui, bài bản, Việt Liên nhận xét gì về đội ngũ thiết kế trong nước cũng như ngành thời trang trong nước?

Việt Liên: Mặc dù Liên được học một cách chính qui và ở hai trường có tiếng trong chuyên ngành về thiết kế thời trang, nhưng so với đội ngũ thiết kế thời trang trong nước, có thể Liên nhỉnh hơn một số về kỹ thuật, nhưng Liên yếu hơn các anh chị, các bạn trong nước về kiến thức văn hóa dân tộc. Do vậy, trong thiết kế thời trang, một số bạn ra cùng thời gian với Liên nhưng nay vượt xa lắm, ví dụ ư? Minh Khoa... chẳng hạn. Liên còn phải học hỏi nhiều.

• Chị đạt được gì sau khi thiết kế trang phục cho live show của ca sĩ Lam Trường?

Việt Liên: Tôi chuẩn bị thiết kế và may trang phục biểu diễn cho live show của Lam Trường trong vòng 2 tuần. Theo yêu cầu của Lam Trường và đạo diễn Hữu Trí, toàn bộ trang phục được thiết kế gồm 80 bộ, trong đó đồ diễn của Lam Trường là 13 bộ, còn lại là đồ dành cho nhóm múa, ban nhạc... Với mục đích thiết kế trang phục phù hợp với thiết kế sân khấu, nội dung bài hát và tạo một cảm giác mới về một Lam Trường đã quen thuộc trong mắt khán giả. Ví dụ, bài hát *Mưa phi trường* với thiết kế sân khấu có mưa, Liên đã thiết kế

bộ trang phục chịu nước và màu tím... Hoặc khác với một Lam Trường trước nay thường mặc veston hoặc chemise, Liên đã tạo một Lam Trường có thể mặc các trang phục khác điệu đàng hơn. Sau khi diễn, rất nhiều bạn bè gọi điện khen ngợi, gia đình Lam Trường cũng như đạo diễn thì hài lòng. Nhưng một số công chúng thì lại phản ứng, chê là Lam Trường trông *nữ tính* quá... Mình rút ra một bài học là dường như mình đã hơi quá tay trong thiết kế cho một gương mặt quen thuộc cần có sự “uyển chuyển” hơn, tránh tạo một cái mới quá mới lạ.

• Công việc sắp tới của Liên?

Việt Liên: Toàn bộ thiết kế về trang phục cho phim *Lục Vân Tiên* của Việt Liên và các bạn trong

nhóm vừa được duyệt xong kinh phí, hôm nay mình phải bắt tay vào làm để chuẩn bị cho dự kiến thời điểm sẽ bấm máy vào tháng 4 này của đạo diễn Đỗ Phú Hải. Toàn bộ kế hoạch thực hiện khoảng 1.000 bộ. Riêng vai Lục Vân Tiên 12-13 bộ, Kiều Nguyệt Nga 10 bộ, còn lại là trang phục lính, nông dân... Đồng thời, Liên còn chuẩn bị cho bộ sưu tập tham dự Fashion Week Xuân Hè sắp tới (cũng trong tháng Tư). Tháng 5 này tham gia Festival Huế, “quẩy” lần chót trước khi phải nằm cữ.

• Đã chuẩn bị gì cho baby?

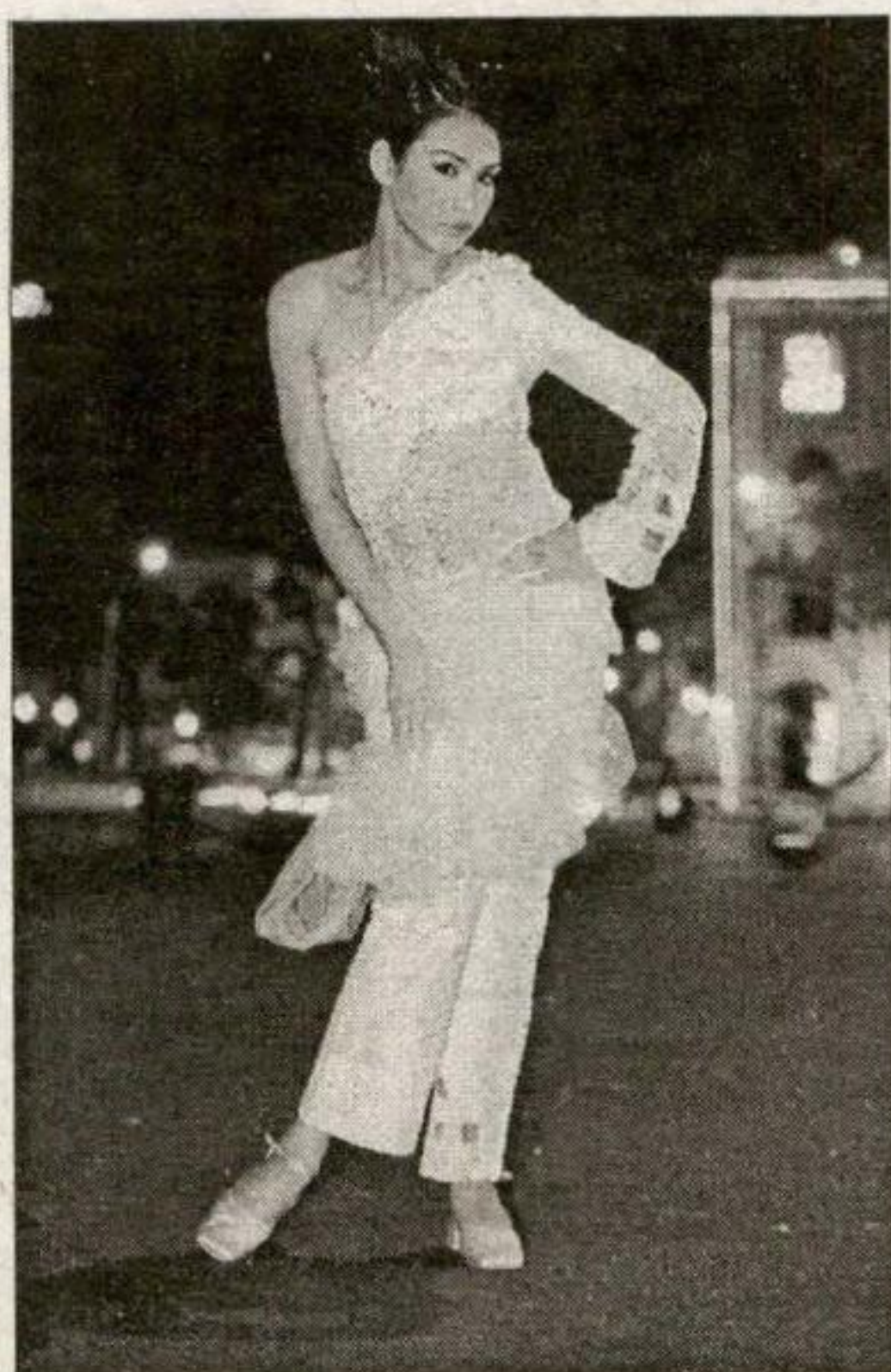
Việt Liên: Đã mua cũi gỗ cho bé.

Chúc Việt Liên đạt được thành công và sắp tới “mẹ tròn con vuông”. ■

PHƯƠNG CHI

Người mẫu Ngọc Khánh.

Ảnh: HĐ.

HÀI KỊCH TRÊN TRUYỀN HÌNH

Gặp nhau rồi cười, cười lâu rồi... cợt

TUY HÒA

Ngày xuân vui vẻ, gặp nhau đã thấy nụ cười hào phóng trên môi rồi. Nếu có hài kịch thì không khí càng vui vẻ hơn, tung bừng hơn. Thế nhưng, trong tiếng cười sân khấu truyền hình hôm nay bắt đầu có chút gì đó hơi... cợt!

*N*hà văn hài hước Thổ Nhĩ Kỳ- Azit Nêxin với lá thư gửi bạn đọc,

nhân dịp cuốn sách nổi tiếng “*Những người thích đùa*” của ông được in lần thứ hai tại nước ta, đã

Hài kịch đang dần cười... cợt!

khẳng định về tính cách người Việt Nam: “*Một dân tộc không bỏ mất tiếng cười ngay cả trong những ngày gian khổ nhất*”. Tiếng cười xuất hiện từ lâu với các loại hình nghệ thuật truyền thống như múa rối, chèo, tuồng... Và khi kịch nói xuất hiện thì hài kịch trở thành món ăn không thể thiếu của khán giả. Từ sân gỗ sân khấu, tiếng cười được đưa lên màn ảnh ti vi, cho hàng ngàn người hàng vạn người cùng thưởng thức, cùng thư giãn. Sức lan tỏa rộng khắp của sóng truyền hình đã mang tiếng cười đi xa hơn, đến tận hang cùng ngõ hẻm, vì thế sự cười hay sự... cợt đều đáng nhớ!

Trước đây, đài Truyền

hình TP.HCM khai sinh chuyên mục “*Trong nhà ngoài phố*” chinh phục khán giả nhiều năm, trước khi cạn kiệt đề tài và thu về hoạt động cầm chừng. Chính nhờ chuyên mục “*Trong nhà ngoài phố*” mà công chúng ở các tỉnh thành ngoài TP.HCM nhanh chóng hâm mộ các danh hài như Bảo Quốc, Bảo Chung, Duy Phương, Mỹ Chi, Kim Ngọc... Rồi “ngoài phố” cũng lui vào “trong nhà”, một món ăn mới được đài Truyền hình Việt Nam giới thiệu với tên gọi “*Gặp nhau cuối tuần*”. Suốt một năm đầu, chương trình hài - kịch - truyền - hình này tạm thời có ý nghĩa “gặp nhau... nửa tháng”. Những chương trình đầu tiên, “*Gặp nhau cuối tuần*” được dư luận đánh giá rất cao về chất lượng. Công chúng bắt đầu có khoái cảm chờ đợi nửa tháng để được gặp lại những tên tuổi đáng nhắc như Thảo Vân, Bác sĩ Hoa Súng (do nhà thơ Hoàng Nhuận Cầm vốn tự hào viết “tôi yêu những vai phụ của tôi, bởi vì tôi không phụ nó bao giờ” thể hiện). Món lẩu cười hấp dẫn với Chí Trung, Minh Hòa, Minh Vương, Văn Hiệp, Quang Tèo... một thời gian tương đối dài trước khi bị chính những người từng tham gia thực hiện “*Gặp nhau cuối tuần*” gọi chệch đi thành... “vật nhau cuối tuần” vì sự nhạt nhẽo và khiên cưỡng đã xuất hiện. Không thể rạch ròi để tìm ra lỗi từ đâu và lỗi tại ai trong nỗi buồn “vật nhau”, bởi lẽ tiếng cười không đơn giản, khả năng hài hước không phải bán mua dễ dàng như... bột giặt, số lượng nghệ sĩ được ghi nhận là “danh

hài” chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Các chương trình “*Gặp nhau cuối tuần*” đầu tiên quả thật đã tạo ra một cơn sốt nho nhỏ trong công chúng màn ảnh nhỏ. Hơn thế nữa, “*Gặp nhau cuối tuần*” được Trung tâm Băng nhạc Vafaco phát hành dưới dạng hai cuộn video, bán khá “chạy” trên thị trường. Từ đó sông phẳng thừa nhận “*Gặp nhau cuối tuần*” đã có những đóng góp đáng kể trong đời sống hài kịch hôm nay. Nếu như các chương trình hài kịch khác chỉ mới đơn giản nằm ở dạng “góp gạo thổi cơm chung” thì “*Gặp nhau cuối tuần*” có bàn tay “đầu bếp” hẳn hoi, có kịch bản xâu chuỗi các tiết mục hài theo một chủ đề nhất định. Một thành công nổi trội của “*Gặp nhau cuối tuần*” là tạo ra không khí vui nhộn trong trường quay bằng sự cùng cười của khán giả. Nếu tỉnh mắt một chút, sẽ dễ dàng nhận ra hầu hết là khán giả “chân gỗ”, khán giả do nghệ sĩ cải trang. Sự khéo léo của những nhà truyền hình còn bộc lộ rõ hơn khi tổ chức cả một chương trình riêng cho Công ty Điện tử FPT vẫn rạo rức tiếng cười chứ chả hề có tí xíu nào màu sắc “bốc thơm” hay... quảng cáo!

Nghệ sĩ hài đã hiếm mà kịch bản hài còn hiếm hơn. Những người thực hiện “*Gặp nhau cuối tuần*” tỏ ra rất chịu khó ngụp lặn trong dòng tấu hài bát nháo hôm nay để chọn ra dăm ba tiết mục “sạch sẽ” mà dựng lại, nhằm mang tặng khán giả dăm ba giây phút thoải mái cười cái sự đời. Còn các tình huống hài ký nhãn hiệu “sản

xuất tại... “*Gặp nhau cuối tuần*” thì càng ngày càng đuối dần, càng ít của ngon, càng hiếm vật lạ. Nổi lên chùm hài kịch của nhà biên kịch Đỗ Chí Hùng, nhưng cũng chỉ quanh quẩn bốn nhân vật: ông giám đốc ham vui, hai gã nhân viên láu cá và một cô gái danh đá. Tài năng diễn xuất của các nghệ sĩ Phạm Bằng, Quốc Khánh, Quang Thắng và Vân Dung (về sau diễn viên Vân Dung “theo chồng bỏ cuộc chơi”, thì thay thế bằng diễn viên Thu Hương!) đều được ghi nhận, nhưng khả năng tung hứng có tuyệt vời chừng nào mà không có “tích” cũng chẳng thể nào “dịch nên tuồng”. Thế là trong cơn túng quẫn tình huống hài, lắm lúc cười đi liền với... cợt! Không hề có ý định “vạch lá tìm sâu” nhưng nhiều chi tiết hài kịch của “*Gặp nhau cuối tuần*” sao mà khiếm nhã thế. Ví dụ, chương trình mới được phát dịp tết vừa qua, cợt nhiều hơn cười. Nghệ sĩ Đ.H được ghép hình chung với ngôi sao màn bạc Hollywood- J.R và... diễn xuất tưởng tượng đã xảy ra. Choải nhất là hình ảnh “danh hài” Đ.H chui rúc vào... dưới cánh tay của nữ minh tinh J.R, rồi nhú mũi rồi cong môi bình luận “Chua quá!”. Có lẽ đây là chi tiết sống sượng và thô tục nhất từ trước đến nay của chuyên mục “*Gặp nhau cuối tuần*”. Ở đây chưa cần nói đến sự xúc phạm có thể dẫn đến kiện tụng với nữ diễn viên tài danh J.R, mà hành động tưởng là gây cười của nghệ sĩ Đ.H đã đi ngược lại thuần phong mỹ tục của người Á Đông. Không thể phân bua đây là

sự sáng tạo, bởi lẽ tiểu xảo “râu ông nọ cắm cằm bà kia” ấy đã từng được “*Gặp nhau cuối tuần*” sử dụng: dùng hình ảnh quen thuộc của phim Hàn Quốc để thay vào lời thoại khớp với diễn xuất, nhằm nói lên “mốt” thần tượng quá đáng tài tử Hàn Quốc của một bộ phận giới trẻ nước ta. Rất tiếc, lần này tiết mục của nghệ sĩ Đ.H cợt đùa một cách chưa được hài lòng lắm. Nếu biết tiết chế đi một chút thì tiếng cười sẽ ý nghĩa, vì nghệ sĩ Đ.H từng là một diễn viên được nhiều người hâm mộ, trong đó phải kể đến vai Công tử Lăng trong vở kịch “*Lời nói dối cuối cùng*” trên sân khấu Nhà hát Tuổi Trẻ do Đ.H thể hiện gần 10 năm nay vẫn được các đồng nghiệp trầm trồ “*hay lắm chứ không phải hay thường!*”.

Khi xem một chương trình “*Gặp nhau cuối tuần*”, khán giả được khuyến mãi rất nhiều hình ảnh quảng cáo (biết làm sao được, vì tất cả chúng ta đều xem truyền hình miễn phí, phải chấp nhận “ăn độ” thêm tý quảng cáo chứ!) nhưng ít ai biết được thù lao một kịch bản “*Gặp nhau cuối tuần*” chỉ có hai triệu đồng mà thôi. Có thể cái khó đang bó cái khôn, tương lai không xa “*Gặp nhau cuối tuần*” sẽ được đầu tư nhiều hơn, sẽ hay hơn, sẽ cười mà không cần... cợt. Góp ý cho “*Gặp nhau cuối tuần*” chỉ ở tư thế “vung tay hay mắt” thôi, ai chẳng biết hài kịch trên truyền hình là một thể loại rất “khó xơi”!

3-2002

T.H

Huyền Minh

“Cô gái Hà Nội” trong phim “CỬA RƠI”

KIM YẾN

Sau Những người thợ xẻ, Vương Đức có một thời gian khá dài để bắt đầu một bộ phim mới của mình. *Cửa rơi* chuyển thể từ truyện ngắn cùng tên của tác giả Nguyễn Việt Hà là một

câu chuyện buồn của thời hiện đại, nó liên quan đến những trí thức Hà Nội, đến Hà Nội, và cách của mỗi con người để tìm những giá trị đích thực của đời mình. Ấn dấu trong từng số phận là nỗi dần vật khôn nguôi trước một chữ “sĩ”, và chữ “tâm”, trước cuộc sống khắc nghiệt đầy rẫy những giá trị giả, mà Thắng, chàng giáo sư toán học đã bao lần phải tự hỏi “vì sao?”. Vì sao những người trí thức chân chính có thể hy sinh tất cả cho một điều có ích như anh lại luôn bị đẩy khỏi xã hội, bị coi là những kẻ ngốc, ngơ ngác giữa cuộc đời? Vì sao tình yêu mãi vờn đuổi, vì sao anh luôn bị cuộc đời “chơi khăm” vì chính lòng tốt của mình?... Và anh đã gặp Huyền, cô gái Hà Nội bằng tình yêu trong sáng mạnh mẽ, đã khám phá những giá trị thực của con người anh, họ cùng hướng đến một đề án lớn dành cho Hà Nội thân yêu...

Để tìm một cô gái mạnh mẽ, táo tợn, xinh đẹp, vừa khiêu khích, vừa trong sáng, “Đeo kính đen, ăn mặc rất “bụi”, phóng như bay trên xe Spacy”... như trong kịch bản, đạo diễn Vương Đức đã lùng sục suốt nhiều ngày trời trên mọi con đường Hà Nội, vào các trường nghệ thuật, đến các đoàn hát... nhưng Huyền của anh vẫn... bóng chim tăm cá. Bao nhiêu ứng cử viên đều nhận được cái lắc đầu chán nản của ông đạo diễn “gầy tong cao nhòng” cực kỳ khó tính. Rồi cuối cùng anh quyết định phải “nam tiến” cầu may. Hôm anh gặp Huệ Minh, cả hai chưa từng biết nhau. Huệ Minh là sinh viên năm thứ hai Trường Sân khấu Điện ảnh TP. HCM, đã có phim nhựa đầu tay *Ba người đàn ông*. Nét đẹp vừa có cá tính, vừa hồn nhiên, nhất là nụ cười sáng lóa và đôi mắt lung linh của Huệ Minh đã chinh phục

ngay Vương Đức. Cô bé có lối ứng xử tự nhiên, không kiêu cách. Làn da nâu hồng của núi rừng Bảo Lộc, nơi Huệ Minh lớn lên suốt tuổi ấu thơ, và nét mặn mòi duyên dáng của con gái Bắc Ninh, nơi cô sinh ra... tất cả hòa quyện thành một vẻ thật lạ, vừa đầm ấm, vừa sắc sảo. Minh ra Hà Nội đúng vào tiết thu, mùa đẹp nhất trong năm, để quay những cảnh thật tình tứ với chàng ngốc Đức Khuê trong vai Thắng, với những ngã tư có cây bàng, những cơn mưa Hà Nội, những ngõ nhỏ chập chùng như tranh của Bùi Xuân Phái. Nhưng cái đáng nhớ với Huệ Minh lại là những cảnh “cười ra nước mắt” với Thắng trên chiếc xe đạp rách không phanh mà mỗi lần dừng lại đều phải đút vào bánh xe một... chiếc giày! Cảnh anh như bị trời trồng khi bị Huyền vì thấy anh lù đù quá nên... chọc chơi, loan tin trên tivi rằng anh vừa nhật

Huệ Minh trong phim "*Cửa rơi*".

được tiền, thế là lũ lượt người kéo đến đòi nợ, làm anh khổ sở vô cùng... Cái dáng vẻ lơ ngơ của Đức Khuê, nét chịu đựng phi thường của anh đã làm vai diễn sống động hẳn, khiến Huệ Minh dễ dàng hòa nhập vào vai diễn. Buồn cười nhất là cảnh Huyền rượt theo như một vận động viên điền kinh, giật lại chiếc bóp của mình vừa bị một bà lão giật, cảnh Huyền lao tới tên cướp nhanh như điện lấy lại chiếc ví cho Thắng... Bình thường ngoài đời Huệ Minh cũng liễu yếu đào tơ lắm, nhưng khi vào vai Huyền, Minh vô cùng thích thú vì được làm những việc mà ngoài đời mình không có gan làm, nên rất “đã”, dù đi giày cao gót, nhưng cô chạy như bay. Đón chung với Lê Vũ Long (vai Dương), chàng trai đẹp nổi tiếng Hà Nội trong vai một gã đều cẳng, Huệ Minh rất run, nhưng nhờ các anh chị động viên, thương mến, nên dần dần cô hòa nhập

nhanh chóng vào vai diễn khiến đạo diễn rất hài lòng. Hy vọng Huệ Minh sẽ mang lại một vẻ đẹp mới mẻ cho “con gái Hà Nội”, một “con bé ngọc nhất Hà Nội”, một “cửa rơi” quý giá của một lớp trí thức trẻ mới của Hà Nội dám sống, dám yêu, và đủ sức thực hiện ước muốn của mình.

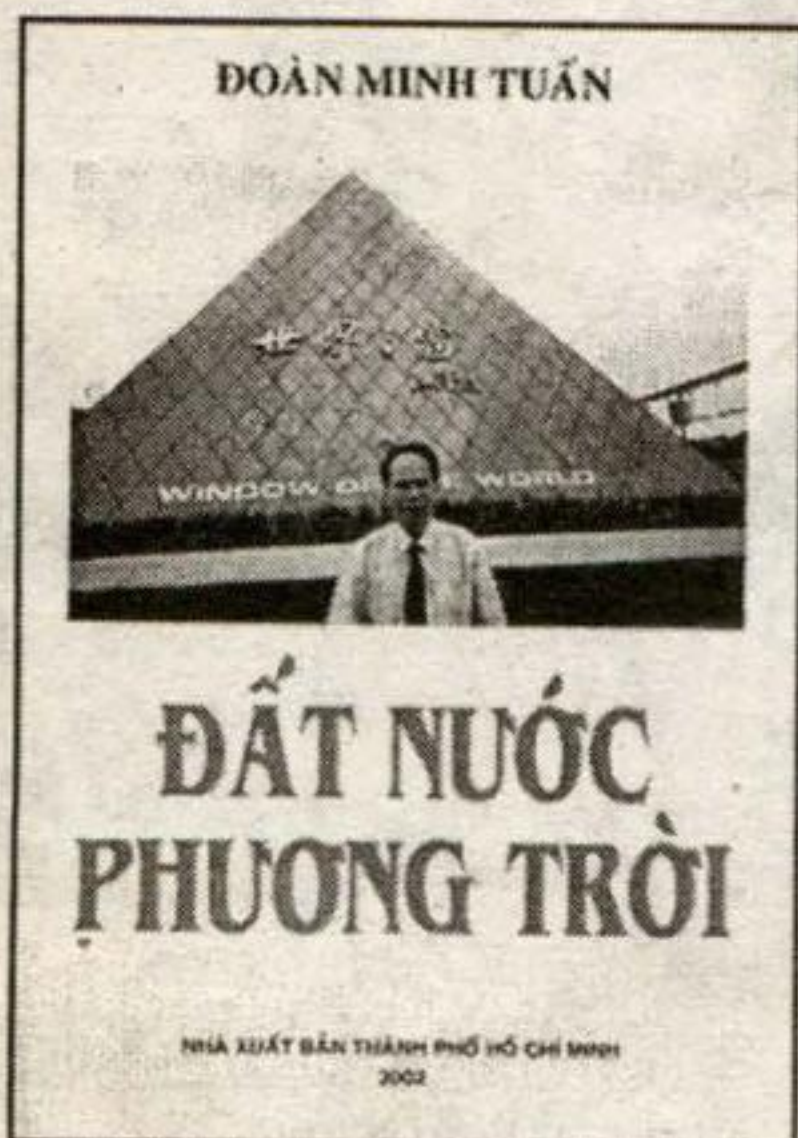
Khởi nghiệp với hai phim nhựa, vai “Nga nghĩa địa” trong *Ba người đàn ông* và Huyền trong *Cửa rơi*, Huệ Minh đã tạo được nét riêng cho những vai diễn “không giống ai” của mình, với sự thể hiện sinh động, không một chiều, nhiều bất ngờ trong chi tiết thể hiện gây cảm giác mới mẻ. Sắp tới Huệ Minh còn ra mắt khán giả truyền hình với nàng Blang của *Sương gió biên thùi*, một cô gái dân tộc Mạ xinh đẹp yêu thủ lĩnh Kòn Trô tha thiết. Cô gái ấy hẳn còn nhiều bất ngờ khiến khán giả chờ đợi và hy vọng.

K.Y

Giới thiệu sách:

Đất nước phương trời

ĐOÀN MINH TUẤN

Mỗi người trong cuộc đời mình đi đó đi đây, gặp được bao điều hay, dở, tích lũy biết bao kinh nghiệm quý báu. Những chuyến đi xa qua lăng kính của một nhà văn, ta càng cảm nhận rõ hơn cái đẹp, thơ của phong cảnh, con người mỗi vùng trời xa xôi. “Đất nước phương trời” của nhà văn Đoàn Minh Tuấn đưa bạn đến thăm những nước Tiệp Khắc, Đức, Áo, Hunggari, Ruman, Nga... ở châu Âu, Bangkok, Singapore, Trung Quốc, Campuchia, Lào... ở châu Á. Những chuyến công tác ngắn dài đã qua của tác giả với bao điều bổ ích, thêm cho kiến thức của bạn. Sách do NXB thành phố Hồ Chí Minh xuất bản, giá bán 15.000 đ.

P.V

KIẾM CHUYỆN LÀM QUÀ

KEN-XÔ

Tuần trước, ở chương trình Chiếc nón Kỳ diệu, người ta đoán các ô chữ có nội dung liên quan đến người phụ nữ, nhân dịp ngày mồng 8-3. Thật kinh ngạc vì có mỗi tên tác phẩm *Người mẹ* của M. Gorki mà cả 3 người chơi, hết người nọ đến người kia lần lượt đoán cứ gần đúng lại sai. Ngay cả người đoán đúng sau cùng cũng có vẻ là đoán mò, vì không nhớ tên tác giả. Người xem, chắc khá đông người xem, thở dài sườn sượt, nỗi lo dân trí tăng theo từng chữ cái bị đoán trạch. Loại văn học ấy, dầu có không thích đọc nữa, thì cũng đã là một cái gì đó tác động đến cả một thời, thế mà chẳng ai thêm nhớ. Cũng tại chương trình này một lần trước, tác phẩm *Hoa Diên Vỹ* của Van Gốc không ai thêm đoán ra... Những ví dụ như vậy nhiều vô kể. Mà những người chơi, nhìn chung, phải tự tin về vốn liếng văn hóa của mình lắm mới dám tham dự vào việc đi tìm chữ cái như vậy. Chứ khối người như mình, cả thẹn chẳng dám xuất hiện trên ti-vi đã đành, lại còn tự biết học vắn nông cạn, chỉ dám ngồi xem, nếu đoán dựa không biết sai còn đến đâu.

Mà cái cô đoán đúng ô chữ ấy, chỉ trừ chuyện không nhớ tên M. Gorki ra, cô ấy giỏi thực sự. Tiếng Anh dùng hàng ngày này, biết một ít tiếng Pháp này, một ít tiếng Nhật này, cả tiếng Nga nữa - có thể tiếng Nga đã quên khá khá - nhưng cũng từng học. Tóm lại, thế là quá siêu, có thể gọi là uyên bác được, chỉ trừ... Mà thôi, nói đến văn hóa, giờ chỉ cần nói đến vốn liếng ngoại ngữ và vi tính là đủ, nên trừ đi nhiều thứ. Nói như bọn trẻ con bây giờ, thì không phải chỉ trừ đi thôi đâu, mà phải dùng một từ mạnh mẽ hơn, là ken-xô (cancel). Sao bây giờ, chúng nó thích ken-xô thế! Hỏi còn yêu anh người yêu cũ không, một con bé trả lời thản nhiên: chuyện ấy, ken-xô rồi... Đại loại thế! Ngoại ngữ quan trọng thật, chỉ một từ mà tính biểu cảm của nó cao ghê lắm, không có một tí vòng vo luyến tiếc nào. Cái từ này được sử dụng trong nhiều lĩnh vực, và ở đâu, nó cũng bày tỏ một thái độ dứt khoát như nhau.

Sáng nay, tôi gặp một cậu con trai đeo người yêu đằng sau xe máy, mặt mày cả hai vui vẻ lắm, hỏi chúng nó đi đâu, thằng con trai bảo, em đưa con người yêu đến bệnh viện *ken-xô bây-bi*. Nghe không hiểu ngay, nhưng nhìn hướng tay nó chỉ, thấy nó sắp đến cổng Bệnh viện C, tự dưng thấy như bị sét đánh. *Ken-xô bây-bi*. Quả thật những khi thế này, ước gì được ken-xô mình ra khỏi danh sách loài người. ■

THI MƠ

Thanh Thảo bình thơ bạn đọc

Trong “Mưa đêm cao nguyên” (Thơ Plei A - KTGD số 113)

Tôi nghe một giọng thơ quen quen như vọng về từ xa lắm... Plei A, Plei B, Plei... Cu, người bạn thơ này hẳn muốn giấu tên, vì giọng thơ quen lắm, cái giọng thơ rơm rớm nước mắt kia:

*“Một mình đêm cây rung lá liên hồi
Mưa mái tôn, cao nguyên mưa nóng ruột
Thư viết mãi khét lời chúc sức khỏe
Năm... tháng... ngày... chữ ký gấp trăm năm
Mẹ ta già, cha yếu mỗi mòn trông
Bạn lấy chồng, mẹ báo tin ngụ ý...
Ta biết lắm sao mà mưa lắm thế
Cao nguyên hời, cao nguyên hời, cao nguyên
Đường sau hồi người đi mưa mòn hiên
Ai nói đó, ngõ trong nhà có sẵn
Mưa xốt ruột, chuột lờn người chạy dạn
Sấm ngang sườn quê phía ấy lứt chằng?
Quê nhà ời mờ xa phía mưa giăng
Đêm chả thấy, tương tượng hoài chả thấy
Tiếng ếch vọng về ngõ như đất quây
Nước đuối mắt người gàu rã tay cha”.*

Câu thơ đầu tiên “Một mình đêm cây rung lá liên hồi” là câu thơ của nỗi cô đơn, một nỗi cô đơn đầy xao xuyến. Nếu viết “Một mình tôi” câu thơ lại không mang được sắc thái đơn độc như thế. Có vẻ đây là một nhà giáo quê đâu tận miền Thanh Nghệ vào Pleicu dạy học. Người ta nói “ở đâu quen đó”, nhưng nhà giáo này chắc đã ở cao nguyên không ít tháng năm, nhưng dường như chưa quen được, nhất là quen với cái mưa cao nguyên. Sau một ban ngày bộn bề công việc, với học trò riu ra riu rít, đêm về ở khu tập thể giáo viên, chỉ một mình với đêm, một mình với mưa, một mình với cao nguyên. Muốn quen lắm mà chưa quen nổi. Trong mưa, hơn là trong bất cứ hoàn cảnh thời tiết nào, người ta thường buồn, thường nhớ, nhất là nhớ nhà nhớ cha mẹ, và có thể, nhớ người yêu, nếu có. Plei A dường như chưa có người yêu, thôi thì đành nhớ... quê nhà, nhớ cha mẹ mình một nắng hai sương, tóc mỗi ngày mỗi bạc vẫn phải tát nước gàu giai, trong khi đứa con xa phải ngồi giữa bốn bề mưa phủ. “Thư viết mãi khét lời chúc sức khỏe”, một câu thơ hiện thực đến tận cùng, và cũng cô đơn đến tận cùng. Nhưng con người không chỉ sống với cô đơn, không chỉ biết cô đơn, dù đôi khi, nỗi cô đơn khiến con người lớn thêm, dày dặn thêm, và cũng nhạy cảm thêm. ■

Thơ tình bạn đọc

Tưởng tượng

Tưởng tượng một ngày không
có anh

Cỏ cây ngừng sự sống
Hoa lá không lên cành.

Tưởng tượng một ngày không
có anh

Em lang thang bãi sông
Chợt thấy dòng sông cạn.

Và tưởng tượng một ngày
không có anh

Ánh mặt trời không xuyên nổi
màn đêm...

Cuộc đời này sẽ chẳng ra sao
Nếu em mất anh một giây một
lát

Thôi! Thôi, đừng tưởng tượng
Sợ lắm rồi, nếu tưởng tượng
mất anh...

NGUYỄN HANH NGOC

(Khoa Ngữ văn, ĐHXH và NV,
Hà Nội)

Cỏ may ơi!

Có những chiều

Anh dắt em rong chơi

Cho cỏ may găm đây

Em khóc

dấu không đau

Anh nhìn em

Chẳng nói gì

Lặng lẽ

Gỡ rất lâu...

Rồi năm tháng qua mau

Anh ở đâu

Có nhớ câu hẹn ước

Những buổi chiều cỏ may

Tím ngắt

Em ngập ngừng

Thả bước

Rồi tự gỡ cho mình

Những chiếc kim bé xiu

Em không khóc nổi

Cỏ may ơi!

DƯƠNG THU HẰNG

(Giáo viên Khoa Ngữ văn,

Trường Đại học Sư phạm

Thái Nguyên)

CÂU THƠ HAY

• **Voi Con** (Hải Phòng)

Ôi những chiều đông xưa lạnh
giá

Nhớ nàng Bân đan áo rét cho
chồng

Em thì không được làm như thế
Xin tặng anh – thơ dệt tấm

lòng em!

• **Bồ Câu Trắng** (Phú Riềng,
Bình Phước)

Em viết cho anh trong mỗi đêm
buồn

Chuông điện thoại đổ dài, em
giật mình khắc khoải

Dù vẫn biết chẳng phải là anh
gọi

Nhưng em cứ đợi chờ, hy vọng
đó là anh.

• **Cao Tuyết Nhung** (Lớp Kế
toán 24A, THPTCN Tuy Hòa, Phú
Yên)

Nhớ cháy lòng sao bảo là
không nhớ

Thương nát lòng sao bảo là
không thương

Vắng anh, em khóc một mình
Trái tim non cứ đổi hờn vô

cớ. ■

BẠN CẦN BIẾT:

15-3-2002 NGÀY QUYỀN NGƯỜI TIÊU DÙNG THẾ GIỚI

Từ đâu có ngày Quyền người tiêu dùng?

Ngày 15-3-1962, Tổng thống John Kennedy phát biểu trước Thượng viện nước Mỹ "... Người tiêu dùng là lớp người đông đảo nhất, có ảnh hưởng tới mọi quyết định về kinh tế dù là của nhà nước hay tư nhân, nhưng ý kiến của họ lại ít được lắng nghe nhất..." để ngày này trở thành ngày Quyền của người tiêu dùng Thế giới.

Nội dung Quyền người tiêu dùng?

Người tiêu dùng có 8 quyền được quốc tế thừa nhận, được thể hiện trong văn bản hướng dẫn về Bảo vệ Người tiêu dùng của Liên Hiệp Quốc gửi các chính phủ thành viên năm 1985. 8 quyền này cũng được thể hiện trong Pháp lệnh về Bảo vệ quyền lợi người tiêu dùng ở nước ta đã được quốc hội thông qua và có hiệu lực từ ngày 1-10-1999. Đó là những quyền:

1. Quyền được thỏa mãn những nhu cầu cơ bản.

2. Quyền được an toàn.

3. Quyền được thông tin.

4. Quyền được lựa chọn.

5. Quyền được lắng nghe.

6. Quyền được bồi thường.

7. Quyền được giáo dục về tiêu dùng.

8. Quyền được có một môi trường lành mạnh và bền vững.

Khẩu hiệu "Khách hàng là thượng đế" cũng đã nói lên tất cả

tâm quan trọng của người tiêu dùng. Tuy nhiên, không phải bao giờ ý kiến của người tiêu dùng cũng được lắng nghe và giải quyết thỏa đáng. Và người tiêu dùng Việt Nam không phải tất cả đều nhận biết quyền lợi của mình cũng như biết sử dụng quyền ấy một cách thỏa đáng.

Một số hoặc không biết phản ánh nguyện vọng của mình ở đâu có hiệu quả, hoặc đòi hỏi quá đáng, vượt xa quyền của mình.

Tổ chức Quốc tế người tiêu dùng:

Đó là một tổ chức tập hợp hơn 260 tổ chức bảo vệ người tiêu dùng ở trên 120 nước trên thế giới. Chủ đề cho ngày Quyền của người tiêu dùng năm nay là Quyền được đại diện của người tiêu dùng.

Trong nhiều năm qua, Hội Tiêu chuẩn và Bảo vệ Người tiêu dùng Việt Nam đã có nhiều cố gắng trong việc thay mặt người tiêu dùng để bảo vệ họ. Những tổ chức của hội từ trung ương đến địa phương tổng hợp ý kiến của đa số người tiêu dùng để đề đạt lên nhà nước, lên các cơ quan hoạch định chính sách và với các nhà sản xuất, kinh doanh.

Trong 5 năm qua, văn phòng khiếu nại của Hội Bảo vệ Người tiêu dùng TP. HCM đã có những hoạt động tham gia giải quyết khiếu nại của người tiêu dùng như:

1997 số vụ khiếu nại 221 vụ, tỷ lệ thành công 85%; 1998: 210 vụ, tỷ lệ thành công 87%; 1999: 195 vụ, tỷ lệ thành công 92,5%; 2000: 192 vụ, tỷ lệ thành công 88,2% và năm 2001: 216 vụ, tỷ lệ thành công 87%. Trong đó tình hình khiếu nại của người tiêu dùng có những diễn biến phù hợp với thực tế thị trường: khiếu nại hàng điện tử không giảm nhiều nhưng mặt hàng có thay đổi. Số khiếu nại về thiết bị nghe nhìn giảm nhưng khiếu nại về máy tính và điện thoại tăng. Các khiếu nại về chất lượng xe VMEP, Honda lắp

ráp trong nước giảm trong khi khiếu nại về xe Trung Quốc giả xe Dream, Wave... tăng. Đặc biệt chú ý là khiếu nại về dịch vụ tăng thật đáng kể và rất đa dạng: khuyến mãi kem Wall, Coca Cola, Đem đầy sao... và dịch vụ Bưu chính viễn thông, Internet, điện, nước... Các khiếu nại về khuyến mãi cho thấy tổ chức khuyến mãi dù là của các đơn vị lớn vẫn rất lôm côm, nhiều thiếu sót. Nhưng nhìn chung các doanh nghiệp, nhất là các doanh nghiệp nhà nước có hợp tác tốt với

hội và có thái độ trân trọng người tiêu dùng.

Hội Bảo vệ Người tiêu dùng có một nhận xét chung về chính những người tiêu dùng: Có tiến bộ trong nhận thức quyền hạn của mình, tuy nhiên một số đáng kể còn lơ là trách nhiệm khi mua hàng: không lấy hóa đơn, phiếu bảo hành, không quan tâm đến nội dung bảo hành... vừa thiệt thòi cho mình vừa thiệt hại cho thuế vụ của nhà nước.

■
K.H

SỐNG THỦ VỢ CHỒNG TRƯỚC KHI CƯỜI

Ngày nay, ở một số nơi đã xuất hiện những cặp trai gái sống với nhau như vợ chồng cho dù chưa đưa nhau lên xe hoa ra mắt hai họ. Những kiểu sống "tiền hôn nhân" đó kết cục ra sao? Cộng đồng xã hội nhìn nhận họ như thế nào?

Người Đồng Tháp, cô lên thành phố làm công nhân cho Công ty May mặc Việt Tiến. Lương tuy không cao lắm nhưng được cái công việc ổn định, đời sống không bị bấp bênh như công nhận một số xí nghiệp, công ty khác. L lại thuộc loại xinh xắn và hiền lành, thùy mị. Thông thường lẽ ra cô là người có nhiều khả năng gặp hạnh phúc hơn nhiều cô gái khác. Thế nhưng cuộc đời không đơn giản. Không hiểu H - nhân viên kỹ thuật thuê cùng công ty với cô đã tán tỉnh, hứa hẹn thế nào mà chưa cưới xin gì L đã chịu sống chung với anh ta suốt cả mấy năm trời. Ở chung với nhau nhưng H đâu có vì thế mà nể nhân tình, trái lại H vẫn đi chơi với nhiều cô gái khác, tất nhiên là giấu cô. Bạn bè bắt gặp kể cho L, L vẫn không tin, một mực bảo vệ anh chồng hờ "ảnh đi giao dịch công tác đó". Cô gái hiền lành khờ khạo kia đâu có ngờ anh chàng H xấu trai, lưng tôm vừa ở chung với mình lại vừa kịp cặp bồ chính thức với một cô gái khác tên B. Khi mẹ

H bán nhà ở Nam Hà, chuyển vào cát nhà ở quận Tân Bình, H dọn nhà về ở hẳn với mẹ. Cô B trẻ, đẹp, đã hát thẳng L ra khỏi trái tim H, chiếm lĩnh được H. Hơn nữa, B lại khôn ngoan, không hề chung sống với H nên giành được tình cảm của người mẹ. B đã chính thức là người vợ sắp cưới của H. Thời gian trôi qua, cô L bây giờ không còn xinh xắn, vui tươi như xưa, những tàn nhang mới xuất hiện lấm tấm trên làn da mặt xạm đi, sớm tàn tạ như chứng tích của mối tình xót xa không dễ gì xóa bỏ.

Chuyện H, bạn tôi lại khác, đây lại là một cuộc sống chung "lỡ làng". H là một cô gái chịu thương chịu khó. Là thợ thuê cho một xí nghiệp tư nhân ở Gò Vấp, dù lương thấp, cô vẫn chi tiêu dè sẻn, tần tiện và đã để dành được một số tiền vài triệu. H là một cô gái đang hoàng, tự trọng, cô không thích những người phóng túng, buông thả. Một lần do bạn công tác lâu lắm tôi mới ghé thăm H. Tôi ngỡ ngàng khi thấy H đang ở nhà một người đàn

ông. Cả hai người mời tôi ra quán nước, vui vẻ báo tin sẽ cưới vào tháng tới... Bẵng đi một thời gian, tôi gặp lại H, trông xanh xao, buồn bã quá. Tôi hỏi mãi, H mới chịu kể. Để chuẩn bị đám cưới, trước mấy tháng, M hỏi vay mấy triệu để sửa nhà. Một lần H lên giúp M cơm nước, dọn dẹp nhà cửa, M lợi dụng cưỡng đoạt H. H nghĩ chuyện lỡ rồi, mà cũng gần đám cưới nên H cũng buông xuôi. Sau đó, H đã mang thai. Mẹ M từ Hà Tĩnh đột ngột vào thăm bắt H phải đi nạo thai. H khóc lóc van xin hai người mãi mà không được. Vốn sức yếu lại thêm đau buồn, sau đợt đó, H lâm bệnh nặng phải nằm viện rất lâu. M chẳng hề vào thăm nom cũng chẳng hề đem tiền trả. Nhà quá nghèo, ba H phải đi vay mượn từng đồng của bà con chòm xóm để cứu con. Thương ba quá, H nói cho ba biết sự thật. Ba H đi tìm hiểu về M mới té ngửa ra, hóa ra M vừa mới cưới vợ. Cô vợ là bạn học cũ của M, rất giàu có ở Vũng Tàu. Lúc bắt H nạo thai chính là lúc M vừa gặp cô ta và đang tìm cách bỏ H. Cầm giận kẻ bạc tình, bạc nghĩa nhưng cũng biết mình đã sai lầm lớn, chẳng ích lợi làm bất cứ điều gì khi mọi việc đã kết thúc rồi. H chỉ đủ sức nói với tôi: “Cố gắng lấy giùm cặp gối cưới H đã thuê tỉ mỉ mất mấy tháng ở nhà nó giùm H”, rồi câm lặng.

Hỏi tôi còn đi học, ở cùng khoa có T là hoa khôi của khoa, thường được làm tiếp tân cho trường mỗi khi có lễ lạt gì. T vừa đẹp lại vừa

hiền, đảm thắm nên vô khối các chàng trai đảo lui đảo tới. Vậy nhưng T rất giản dị chọn anh K lớp trên đẹp trai, nhưng nghèo. T và K say sưa trong tình yêu, họ đi đâu cũng có nhau ăn chung cơm với nhau. Bạn bè tôi tiếc nuối và bàn tán khi thấy T bị lôi cuốn vào tình yêu “sau tấm màn rđô”. Giá trị về đạo đức của T bị giảm đi nhiều sau những lời xì xầm to nhỏ... Bẵng đi một thời gian, tôi được biết qua bạn bè: người tình cũ đã sang ngang trước T. Chuyện thực ra cũng do hai người không thể xin việc làm gần nhau. T may mắn xin dạy hợp đồng ở một trường gần nhà mình, còn K thì sống lay lắt ở quê mình cách T 250 km, mãi chẳng xin được chỗ nào hết. Rồi K tình cờ quen được một cô gái con ông hiệu trưởng ở một trường lớn ngay ở thị trấn K ở. Anh chàng đào hoa kia đã làm cô ta xiêu lòng. K đã cưới con gái ông hiệu trưởng. Vừa có công ăn việc làm, vừa có cô vợ con nhà thần thế, không hiểu anh chàng K có còn nhớ T và mối tình lãng mạn ở ký túc xá ngày xưa không?

Còn rất nhiều những câu chuyện thật trăm phần trăm như thế. Mỗi câu chuyện lại mang màu sắc khác nhau tùy thuộc tính cách, hoàn cảnh của mỗi người. Tuy nhiên họ có chung một điểm là những người con gái sống phiêu lưu, dễ dãi, “sống thử vợ chồng” trước khi cưới sẽ dễ gặp nguy hiểm. ■

VÂN ANH

■ Diễn đàn gia đình

Giá mà mẹ quan tâm tới tụi con hơn

Con biết mẹ vất vả một nắng hai sương làm lụng nuôi chúng con ăn học, dành dụm tích góp lo cho gia đình mình. Nhưng mẹ ơi, không phải cứ lo đủ tiền cho con đi học, lo cho con có cơm ăn áo mặc hàng ngày là hết. Mẹ có biết con vẫn bị ám ảnh một câu chuyện mà con chưa bao giờ kể với ai không?

Con cũng không nhớ lúc đó con bao nhiêu tuổi nữa, con và hai người bạn gái học cùng lớp và cũng là hàng xóm với nhà mình chơi trò “vợ chồng”. Em của bạn gái con ít hơn con một tuổi cùng chơi. Và mẹ có biết bọn con đã chơi gì không? Ba đưa con gái bọn con đã thay phiên nhau chơi “ngủ” với cậu em trai bạn con. Bọn con đã làm như người lớn vậy. Đứa nào không cởi quần áo và làm như thế là bị phạt. Và thế là đứa nào cũng làm. Con không biết hai người bạn gái của con có nhớ hay không nhưng với con nó là một dấu ấn không hề phai và ám ảnh con cho đến tận bây giờ.

Mẹ ơi, giá mà mẹ quan tâm đến tụi con hơn, mẹ chỉ bảo cho bọn con biết về giới tính, về quan hệ nam nữ thì đâu có thế. Lúc con đến tuổi dậy thì, con đã rất lo sợ không hiểu vì sao cơ thể mình lại có nhiều biến đổi. Rồi đến tháng con cũng không hiểu máu ở đâu mà ra nhiều thế? Con đã hoảng loạn và lo sợ. Cứ thay hết cái quần này đến cái quần khác và giặt trộm.

Mẹ ạ, ở nông thôn tụi con không có sách báo để đọc, nên không biết gì hết cả. Trong khi ấy mẹ đã không là cuốn sách cho bọn con học hỏi, mẹ đã không chỉ bảo cho tụi con. Bây giờ em con cũng đã đến tuổi dậy thì rồi đấy, mẹ hãy dạy cho em con những gì cần thiết dù bây giờ cũng đã là hơi muộn. Con mong sao em con không mắc phải những gì con đã mắc. Con ở xa và không về được nên không giúp được gì cho em. Mẹ hãy giúp em con vượt qua cái tuổi mới lớn tự tin và vững vàng mẹ nhé!

Con gái của mẹ

LÊ THỊ HUYỀN

(Lớp Ngữ văn K2000A, Trường Đại học Tây Nguyên, Đắk Lắk)

Đâu “quà sinh nhật” cho con?

Mới ngày nào con còn là cô bé ba tuổi, suốt ngày nũng nịu bố, bắt bố chơi đàn ghi-ta cho con nghe. Vậy mà giờ đây con đã là cô bé 17 tuổi rồi, con luôn muốn được nghe tiếng đàn của

bố như ngày nào.

Mẹ thường kể cho con nghe những câu chuyện cổ tích khi con còn bé xiu. Chính vì thế con rất mê truyện cổ tích bởi trong truyện cổ tích mới có những điều kỳ lạ và điều kỳ lạ đó đối với con luôn là con sẽ được gặp bố một lần dù chỉ một lần thôi. Con tin rằng sẽ có bà tiên nào đó thương con mà cho con gặp bố. Bố ơi! Giờ này bố ở đâu? Bố có nghe tiếng con gọi không? Con sẽ đợi và con sẽ đợi...

Ngày mai, chỉ ngày mai thôi là con đã tròn 17 tuổi rồi, sinh nhật của con, con hy vọng bố sẽ đón con về nhà và cả nhà ta được quây quần bên nhau. Nhưng đi học về, con ra cổng nhìn về phía con đường xa xa, con chẳng thấy ai cả... Bố có biết không? Đêm qua con học khuya rồi ngủ mệt, con mơ thấy bố của con trong bộ quần áo lính bố vẫn thường mặc. Bố mang về cho con rất nhiều quà, rồi bố cho con đi chơi cùng anh Tình, anh Vương, chị Hoa, anh Tới nữa...

Khi tỉnh dậy, nghĩ lại con thấy buồn quá. Con đã khóc thật nhiều. Ở nơi xa bố có nhớ con không?... Sinh nhật của con, con không cần gì cả. Con chỉ mong được gặp bố, đó là món quà sinh nhật quý nhất đối với con...

Con gái yêu của bố

KTGD thân mến!

Đó là một trong những lá thư cháu viết cho bố cháu nhưng không bao giờ được gửi đi cả vì bố của cháu không còn nữa. Có những tâm sự cháu không thể tâm sự với ai cả, chỉ mượn cây bút và những trang nhật ký để làm nguôi đi nỗi buồn.

Trước đây cháu có một gia đình thật hạnh phúc, bố cháu hơn mẹ đến 11 tuổi nhưng được cái là rất yêu thương nhau. Tình yêu của hai người thật đẹp... Ngày bố mẹ cháu kết hôn, bố cháu còn đang trong quân ngũ. Sau ngày cưới có mấy ngày là bố cháu phải trở về đơn vị, mình mẹ cháu ở nhà với ông bà nội cháu... Chị em cháu đã lớn lên trong gia đình nhỏ rất hạnh phúc đó. Thế rồi năm cháu 14 tuổi, em cháu 12 tuổi, bố cháu đã gặp tai nạn và rời xa chúng cháu mãi mãi. Rồi kể từ đó, em gái cháu đã bị mất đi phần ánh sáng kim cương của đôi mắt. Cháu buồn vô cùng, cháu đã khóc đến cạn cả nước mắt. Thương mẹ, tuy không nhìn thấy chữ và chỉ học chủ yếu bằng tai, nhưng em cháu đã phấn đấu học thật giỏi để mẹ đỡ buồn lòng. Sống trong hoàn cảnh đó, dường như con người cháu chứa ẩn biết bao tâm sự buồn. Nhiều đêm chợt mình tỉnh giấc, cháu đã ngồi dậy và viết thư cho bố, chỉ mong sao bố hiểu được những tâm sự của chúng cháu. ■

Cháu gái

NGUYỄN THI TUYẾT ANH

(Lớp 12C1, Trường PTTH Hải Hậu A, Nam Định)

Tâm tình bạn trẻ

Hy vọng khi có con cuộc sống sẽ khác

Cô Thạch Thảo kính quý!

Cháu lấy chồng mới được một năm nay nhưng cuộc sống của cháu thật là âm ỉ. Cháu vì bố mẹ cháu nên đã chấp nhận lấy chồng mà chẳng hề yêu, mặc dù anh ấy không có điểm gì để chê cả. Cháu không thể trái lời bố mẹ cháu được vì bố mẹ cháu chỉ có cháu là niềm vui duy nhất, cháu không muốn bố mẹ cháu phải buồn thêm vì cháu nữa, khi hai anh cháu đã làm khổ bố mẹ cháu nhiều rồi. Cháu sẽ làm bất cứ một việc gì dù có đổi cả cuộc đời mình để bố mẹ cháu có thể vui vẻ sống nốt quãng đời còn lại. Cháu không than vãn, không hận, không trách ai cả, chỉ buồn số phận của mình chẳng ra gì thôi. Mặc dù không yêu nhưng chúng cháu cũng đã nên vợ nên chồng cháu phải có bốn phận và làm tròn bốn phận của mình. Dần dần cháu cũng thấy thương thương anh ấy và cũng muốn sống làm sao cho vui vẻ để bố mẹ được yên lòng. Nhưng có một sự thật chồng cháu cứ ở nhà là chúng cháu lại giận đối nhau, tất cả đều là do cháu gây sự trước. Những việc không đâu mà cháu cũng tức giận, cháu không muốn nói chuyện gì với chồng. Có phải vì chúng cháu không yêu nhau mới ra nông nỗi này không? Nhưng mỗi khi chồng cháu đi làm xa cháu lại thấy trống trải và nhớ. Khi về cháu lại không muốn nói gì cả, cứ như mặt trăng với mặt trời ấy, chồng cháu có làm lành nói chuyện nhưng hỏi gì cháu cũng không muốn trả lời. Cuộc sống vợ chồng mà cứ kéo dài như vậy thì làm sao có hạnh phúc được phải không cô?

Cô ơi, lúc này cháu không biết làm gì cho đúng, cô hãy giúp cháu với! Cô hãy vạch cho cháu một con đường và chỉ bảo cho cháu nên như thế nào?

Cháu gái

THU HÀ

(Hà Tây)

Thu Hà thân mến!

Cháu hãy đặt địa vị mình vào địa vị bố mẹ cháu, nào, cháu có thấy vui không, thấy an lòng không khi con gái của mình phải lấy người nó không yêu? Nếu bố mẹ cháu biết được cuộc sống gia đình cháu như

“mặt trăng mặt trời” thì hai cụ sẽ áy náy lắm, sẽ ân hận lắm. Nhưng rất mong rằng, mặc dù anh ấy cháu không yêu (hoặc chưa yêu) nhưng lại là một người đàn ông tốt, biết quan tâm tới vợ, yêu vợ. Chính cháu đã nhận ra sự thật khi xa anh ấy cháu nhớ nhớ, mong mong, thấy trống trải. Hãy từ từ... bỏ đến hạnh phúc từ sự cảm nhận ấy. Biết đâu? Ở đời luôn có những “biết đâu”. Cháu đã chọn con đường “chiều lòng bố mẹ”, “hy sinh cho bố mẹ” thì cháu không thể trách cứ bố mẹ nữa. Bây giờ không phải lúc than vãn... ảm đạm. Bây giờ là lúc phải xây. Hãy xây từ những gì đã có, đang có. Có những tình yêu sét đánh, có những tình yêu phi mã đến trước, nhưng cũng có những tình yêu bắt đầu nảy nở từ tình thương, từ sự nhớ nhớ. Cháu phải luôn nghĩ rằng, anh ấy không có lỗi, anh ấy lại yêu thương cháu, cháu không có quyền hành hạ anh ấy. Khi biết rõ anh ấy tốt, có những bản chất đáng kính trọng, cháu hãy suy nghĩ cho kỹ để cởi mở nụ cười và tấm lòng. Và, ngược lại, nếu thấy anh ấy tồi, không có gì để xây thì cũng phải sớm cương quyết cắt gán. Bởi, nói đi nói lại, nói tái nói hồi thì tình yêu hạnh phúc của cháu do chính cháu và anh ấy quyết định. Tất nhiên tình cảm là sự chân thật không thể ép được. Cũng như ép cười thì thành cười gượng, sống sượng. Cô không bao giờ ủng hộ một cuộc hôn nhân ép buộc. Cô luôn lên án điều đó. Nhưng ở đây, cháu và anh ấy đã “lỡ” là vợ chồng rồi, mọi sự này nọ phê phán đều không cần thiết, cô chỉ xin góp chuyện... xây trên cái nền “lỡ” ấy thôi. Theo cô, với cái “nhớ nhớ”, “trống trải” rất quý giá kia, cháu và chồng cháu nên dần thêm một bước nữa có một đứa con. Chính tình yêu thương của bố của mẹ với đứa trẻ sẽ kết dính không những trách nhiệm vợ chồng, tình thương mà cả tình yêu nữa đấy! Thu Hà ơi, cháu đã không cho phép mình phá vỡ những gì mà bố mẹ cháu mong muốn thì cháu hãy xây dựng đi, vun xới đi. Cái cây tình cảm chỉ có thể tươi tốt ra hoa kết trái khi luôn được chăm sóc tưới bón.

Chúc cháu sớm vượt qua cơn khủng hoảng này. ■

CÔ THẠCH THẢO

■ Tranh vui

AI BẢO PHẢI CÓ CON TRAI MỚI LÀ PHÚC PHẬN?

■ **Không, nữ nhi cũng quý lắm chứ...**

THÁI NGUYỄN BẠCH LIÊN

*H*ồi thế kỷ 19 có đôi vợ chồng nọ, người đảo Hải Nam – Trung Quốc, họ tên là Tống Gia Thụ và Nghê Quế Trân, cũng chẳng phải dòng dõi trâm anh thế phiệt hay quyền cao chức trọng gì cho lắm mà xuất thân vượt biển đi làm thuê từ tuổi chín, mười, lại phải thay đổi danh tính nguyên gốc Hàn Giáo Chuẩn thành Tống Gia Thụ, ghi vào lịch sử. Ông bà Tống - Nghê có với nhau sáu mặt con, ba trai ba gái, “cân sức cân tài”, đó là trưởng nữ Ái Linh, thứ nữ Khánh Linh, trưởng nam Tề Văn, tam nữ Mỹ Linh, thứ nam Tề Lương và tam nam Tề An. Kể đến đây chắc bạn đọc đều rõ, Tống gia sau đó trở nên một trong bốn đại tộc ở Trung Hoa nửa đầu thế kỷ 20 không phải dựa vào “phúc phận” ba cậu con trai Văn – Lương – An, mà chính là do ba nữ nhi “quý hóa” Ái - Khánh - Mỹ. Tống Ái Linh lấy Khổng Tường Hy - người nhiều tiền nhất, Tống Khánh Linh làm vợ Tôn Trung Sơn - nhà cách mạng, nhà ái quốc, có thể nói là nhất Trung Quốc lúc bấy giờ và đến nay người dân Trung

Hoa vẫn gọi ông là “quốc phụ”, Tống Mỹ Linh kết hôn cùng Tưởng Giới Thạch – người ham và có nhiều quyền nhất. Nhà họ Tống phát lên qua ba chàng rể cực kỳ Khổng, Tôn, Tưởng, thế mà ở xứ ta thường có câu “dâu con rể khách”, đậm màu sắc trọng nam khinh nữ.

Tôi còn nhớ năm 1987, khi chia tỉnh lớn Bình Trị Thiên thành ba tỉnh vốn có từ ngày xưa là Quảng Bình, Quảng Trị, Thừa Thiên, công thức “dâu con rể khách” được áp dụng khá triệt để, các cán bộ, công nhân viên là dâu của Huế, ở lại, còn những chàng rể gốc ba đời thuộc hai tỉnh kia xin mời ra Đồng Hới, Đồng Hà và tất nhiên phải đem theo cả nhiều nàng “Huyền Trân công chúa” thế kỷ 20. Năm đó, tôi đi huấn luyện ngắn hạn ở Nga và “giữa Mạc Tư Khoa nghe câu hò chia tỉnh”, nhà tôi có thư sang, ba cu cứ yên tâm, chúng mình không thuộc diện “dâu, rể” mà là dân ngoại lai, đi hay ở đều do cơ may, phần nào đó cũng nhờ tài trí. Tôi không bận tâm Huế hay Đồng Hới, vì bản thân mình đã trưởng thành từ đất lửa

Quảng Bình, nhưng lần ấy vui mừng nhất là ái nữ đậu thủ khoa kỳ thi phổ thông cơ sở với thành tích 40/40 điểm.

Tôi mừng tượng và cảm thấy mình có lỗi, hơn chín năm qua chẳng quan tâm gì đến việc học hành của con gái, cháu nó cứ đúng giờ đúng giấc lặn lẽ đến trường, về nhà, hỏi gì không nói, chỉ cười và cuối năm mời ba hoặc để đi dự hội nghị phụ huynh, toàn nghe những lời biểu dương “hỗ phụ sinh phượng nữ”, mát lòng mát dạ vô cùng. Phượng nữ của chúng tôi chăm học, siêng làm, dám xắn quần lội ao trồng rau muống, rồi ngắt bán cho dân phố, tích góp đủ mua chiếc xe đạp mi-ni, ngày ngày thướt tha trong bộ áo dài trắng làm nữ sinh Đồng Khánh – Huế, nay đổi tên là Hai Bà Trưng. Càng học lên cao, con gái tôi càng tự chủ, chưa hề thấy xin tiền vào các lò luyện thi, phụ đạo nào cả, không bì với cậu “hổ tử” bây giờ, thôi thì đủ chi phí. Nó bảo, thời chị con học là chưa đổi mới, còn bao cấp, chứ hiện nay đã thị trường và ngành giáo dục có vô số cạnh tranh, cải cách, nói đúng hơn là thí nghiệm. Năm 1992, tôi đóng vai “chú hài đồng gánh sách” đưa con gái vào Đà Nẵng, Nha Trang thi đại học, mấy ngày chuẩn bị trước khi ra đấu trường, tôi thấy cháu mở ba cuốn đóng cứng, cỡ to, kiểu như “sổ vàng” lạc quyền thời nay, mới hay đó là những tuyển tập các bài giải toán, lý, hóa tự óc cháu nghĩ, tự tay cháu làm rồi nắn nót ghi vào “cẩm nang tự chế”. Tôi bụng bảo

dạ, thế là nhất định trúng tuyển, vì năm 1975, lúc ra Hà Nội công – của để trở thành nghiên cứu sinh sang Tiệp Khắc tu nghiệp, tôi đã làm y như vậy, kết quả đứng vị trí thứ ba. Một điều nữa, không hên mà gặp, những “cẩm nang tự chế” của cha con tôi đều tặng cho các bạn ứng thi khóa sau, giữ lại trong nhà và được xem như *gia bảo* chỉ là phương pháp học tập, phương pháp bước lên đường đời với hai chữ tự chủ.

Người ta ngộ nhận, “nữ nhi cũng quý lắm chứ” là nhờ chọn được rể “hiền” không tới mức như ông Khổng, ông Tôn, ông Tưởng làm bệ phóng vững chãi đẩy Tống gia vào quỹ đạo lấy lòng, thì ít ra cũng tạm đủ chức quyền, tiền của góp phần gia tốc, thậm chí đổi đời bên nhà gái. Ngày xưa Vương ông bị thằng bán tơ vu oan giáng họa nên Thúy Kiều “nặng hiều nhẹ tình” phải bán mình chuộc cha, còn bây giờ nhiều “Vương ông” vì 1001 lý do mà đẩy các “Thúy Kiều” con cái mình đến tận mọi chân trời góc biển, sống cảnh oan khiên. Hẳn các bạn cũng như tôi không chọn lựa, không đồng tình, thậm chí là phản nộ với cách “thu hồi vốn đầu tư” trên thân xác con gái mà vợ chồng từng mang nặng đẻ đau, tháng ngày chăm bẵm, nuôi nấng, đợi chờ... như kiểu ấy. Nhưng mà thôi, mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, ngày xuân há phải tranh cãi làm cho cho bận lòng, nếu gọi rằng có, thì cũng chỉ là một thoáng suy ngẫm mà thôi.■

T.N.B.L

Khi người thứ ba xuất hiện: VẪN CÒN CÓ NHAU

Vốn là người nhạy cảm và tinh ý, chị chẳng mấy khó khăn nhận ra những thay đổi bất thường ở anh. Tính anh giản dị đến mức xuề xòa, chẳng mấy khi coi trọng hình thức bề ngoài. Vậy mà giờ đây, mỗi buổi sáng trước lúc đi làm, anh có thể ngồi trước gương tỉa từng sợi ria bạc trên hàng ria được nuôi cẩn thận. Quần áo ủi thẳng nếp, thay đổi thường xuyên, và đôi giày của anh lúc nào cũng bóng láng...

Có người bảo từ khi lên sếp anh anh mới có sự thay đổi ấy. Chẳng gì thì bây giờ anh cũng là nhân vật được “cấp trên nhìn xuống, người ta trông vào”. Đúng, nhưng chỉ đúng phần nào. Là vợ anh, đầu gối tay ấp bên nhau bao nhiêu năm nay, hẳn chị phải là người hiểu anh hơn ai hết. Còn hết sức mơ hồ, nhưng chị đã bắt đầu cảm thấy một “bóng hồng” nào đó lảng vảng bên anh.

Nhưng chị cũng không phải đợi lâu. Một người bạn gái khá thân bất ngờ tìm đến chị:

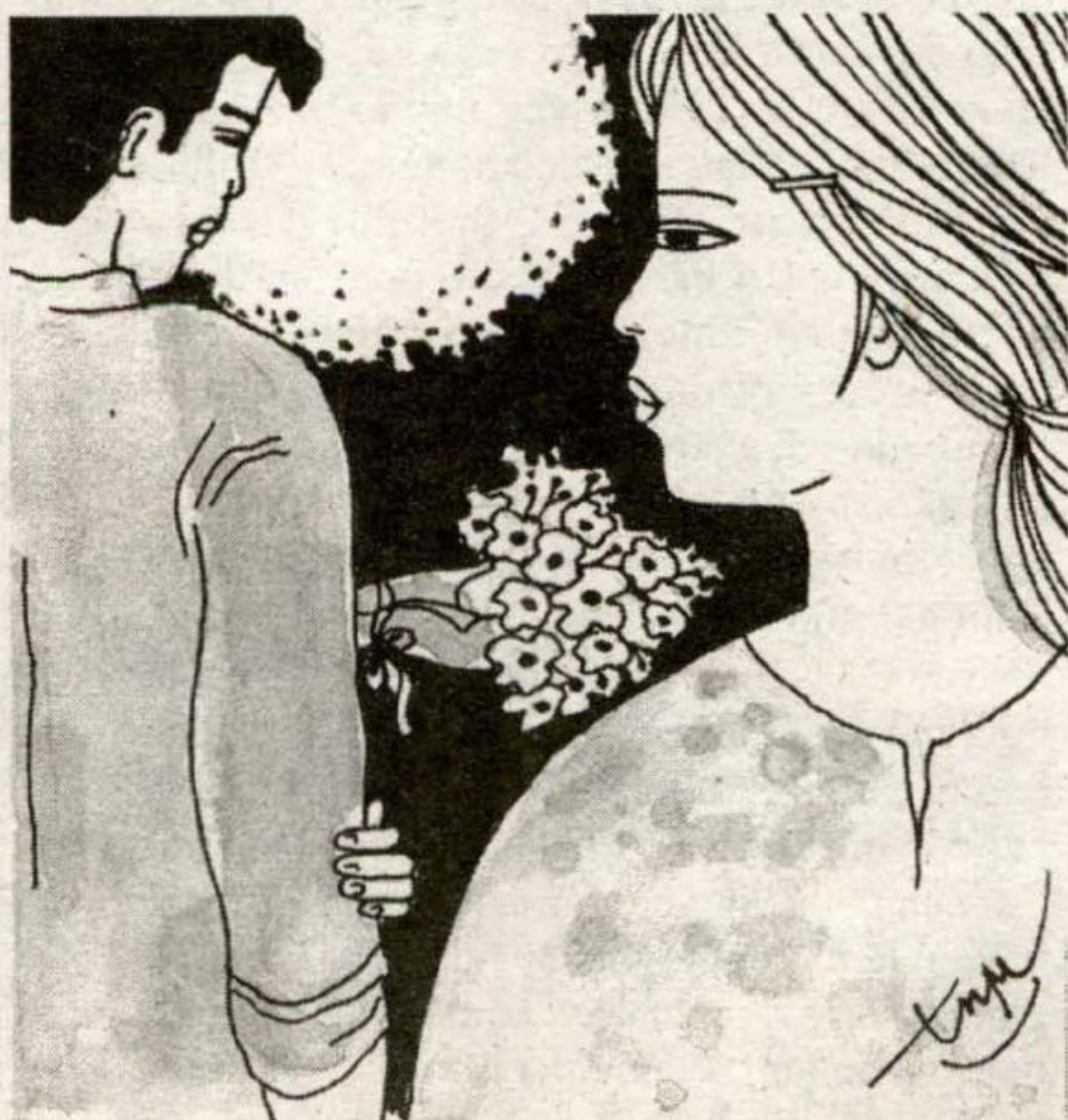
-Mày cẩn thận, không thì mất ông xã đấy!

Chị giả đò không hiểu:

-Mất gì?

- Trời đất ơi, có đũa nào vô tâm như mày không? Thiên hạ xì xào bàn ra tán vào. Còn tao, chính mắt tao được chứng kiến nó khoác tay ông xã mày vào nhà hàng Thanh Xuân...

Tai chị bắt đầu ù đi vì những thông tin của bạn. Bạn lo thay, cảm tức thay cho chị. Bạn càng nói, cái “bóng hồng” mơ hồ kia càng hiện lên rõ nét. Tim chị thắt lại. Miệng chị đắng ngắt. Giờ thì chị đã nhận

ra, đã có thể đoán ra “nó” là đứa nào...

- Mà cứ đến thẳng cơ quan mà đập vào mặt nó. Nếu không, ít nhất cũng phải công khai nói chuyện phải quấy với nó, cho người ta đeo mo vào mặt cái giống tranh vợ cướp chồng - người bạn gái đão đẽ của chị mách nước.

Chị ngồi lặng im. Không phải vì chị không biết ghen tuông. Cũng không phải chị quá lành hiền đến mức nhát sợ. Thật ra, vào chính lúc này, không hiểu vì lẽ gì chị lại nghĩ về anh nhiều hơn là nghĩ về “nó”.

Những ngày đầu mới yêu nhau. Những năm tháng đầy gian truân. Con cái. Công việc. Mơ ước. Đã có với nhau tất cả: ngọt bùi, cay đắng. Đã cùng nhau vượt qua tất cả... vẫn bên nhau cho tới ngày hôm nay là nhờ gì, nếu không phải là nhờ tình yêu? Chị có thể đập phá, vứt bỏ hoa trái của tình yêu sau nhiều mùa vun trồng chỉ vì một cơn nóng giận? Không, chị không phải là người như thế. Chị không thể hành động như thế. Chị có cách cư xử của chị.

Chị cắn răng bỏ ngoài tai mọi lời đàm tiếu của thiên hạ. Lặng lẽ quan tâm, chăm chút đến anh nhiều hơn. Bộ quần áo dường như thơm tho, tươi tắn hơn khi được chính tay chị lấy trong tủ ra trao cho anh. Bữa cơm anh ăn dường như ngon miệng hơn vì những câu chuyện, những câu hỏi han ân cần của chị. Một ánh mắt nhìn, một sự đụng chạm, một chút âu yếm nhẹ nhàng cũng gửi gắm nỗi thương yêu cùng với lời nhắc nhở kín đáo của chị. Anh là người ít nhiều có địa vị trong xã hội, được

nhiều người quý mến và nể trọng. Anh còn là người chồng, người cha trong một gia đình vốn hòa thuận và thương quý nhau. Chả lẽ anh không hiểu những điều đó, không muốn giữ gìn chúng mãi mãi?...

Cho đến một hôm... buổi chiều đi làm về, anh có vẻ bồn chồn hơn mọi ngày. Tắm rửa xong xuôi, anh ăn vội vài lưng cơm rồi đứng dậy. Khi từ phòng trong bước ra với bộ quần áo chỉnh tề, anh chợt ngạc nhiên nhìn thấy trên mặt bàn để sẵn bó hoa và hộp quà nho nhỏ. Những bông hồng vừa hé nở, giống như những nụ cười mỉm ý nhị...

- Gì thế này? - anh ngờ ngợ hỏi chị.

- Em mua cho anh. Nhưng không phải để tặng anh.

Anh hơi lặng người. Linh cảm mách anh là có chuyện. Anh chưa kịp nói thêm câu gì thì lại nghe tiếng chị:

- Chả lẽ anh không nhớ hôm nay là sinh nhật Hà?

Hà! Anh không ngờ cái tên cô gái đó lại có ngày thốt ra từ miệng chị một cách dịu dàng, bình tĩnh đến như vậy. Cái tên của “người thứ ba” anh không bao giờ dám nhắc trước mặt chị. Mối tình vụng trộm với cô ta khiến anh vừa sung sướng vừa bị dằn vặt. Giờ đây, chỉ một cử chỉ, một lời nói ân cần của chị cũng đủ hóa giải nó.

- Em biết tất cả rồi sao?

Anh khụy người xuống ghế, giọng biết tội như một đứa trẻ con. Một giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má chị. Chị biết với câu hỏi đó, cả hai người vẫn còn có nhau. ■

TRONG QUANG

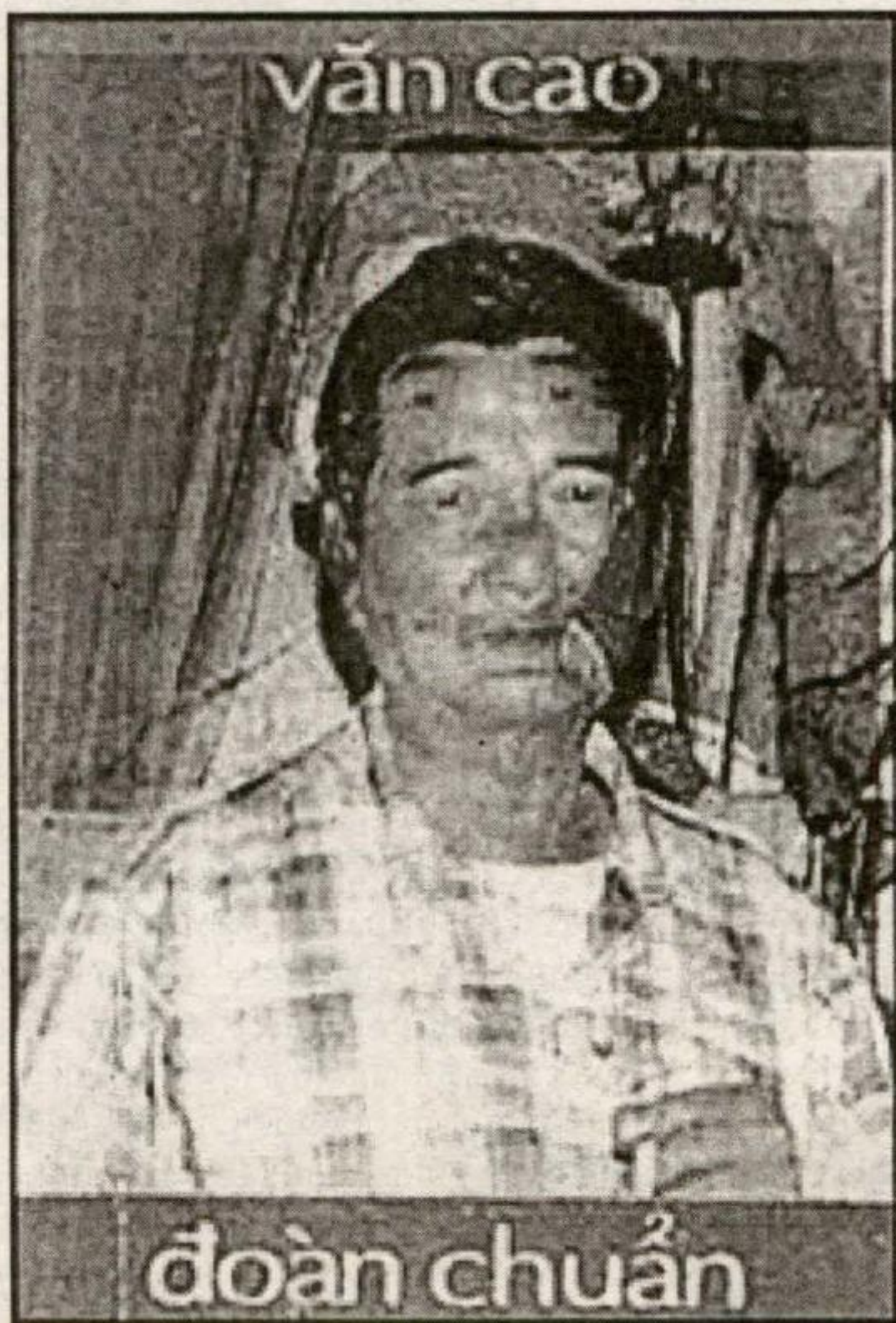
ĐOÀN CHUẨN

và cô ca sĩ miền Nam

Doàn Chuẩn vừa là một nhạc sĩ tài năng vừa là một chàng trai nổi tiếng đào hoa của miền đất Cảng. Mỗi tác phẩm của chàng đều có gắn với một câu chuyện tình.

Tác phẩm *Gửi gió cho mây ngàn bay* của chàng gắn với một câu chuyện tình ly kỳ đầy chất nghệ sĩ mà cũng mang phong cách như công tử Bạc Liêu. Đó là vào những năm 41 - 42, chàng đem lòng si mê một cô ca sĩ gốc Bắc sống tại Sài Gòn. Đây là một ca sĩ đang nổi danh thời ấy, có chồng và đã ly dị. Khi nàng ra Hà Nội biểu diễn, Đoàn Chuẩn đi nghe và bị nàng hấp hồn. Chàng trở về Hải Phòng với tâm trạng của kẻ đang yêu mà chưa được đáp lại. Chàng loay hoay nghĩ cách chinh phục thì nàng đã hết đợt lưu diễn, trở lại Sài

Gòn. Được tin, Đoàn Chuẩn lên Hà Nội mua vé máy bay để vào Sài Gòn. Sau khi thăm dò tìm biết được địa chỉ và gia cảnh của nàng, chàng bèn quyết định làm một cú

bất ngờ. Chàng đến một tiệm bán hoa tươi đặt tiền trước một tháng để người bán hoa sáng sáng mang hoa đến tặng nàng. Thật đúng là “*tặng một đại dương hoa hồng thắm, cho người ca sĩ anh yêu thắm*”.

Phần cô ca sĩ, sáng nào cũng nhận được một bó hoa hồng tươi thắm từ người bán hoa nhưng không biết là của ai tặng. Bởi chàng đã có quy ước trước là không nói tên. Qua hai tuần nhận những bó hoa của người tặng bí mật, nàng quyết định ra điều kiện với người đưa hoa đến là sẽ không tiếp tục nhận hoa nữa nếu không nói tên tuổi người tặng. Chủ tiệm bán hoa bèn đánh điện tín khẩn ra Hải Phòng thông báo cho chàng biết tình hình. Đoàn Chuẩn bấy giờ phải đồng ý cho người đưa hoa tiết lộ danh tánh. Và chàng lại còn gửi tiền đặt trước thêm hai tháng nữa cho tiệm bán hoa.

Nhận được thông tin từ tiệm bán hoa rằng người tặng hoa bí mật là một nhạc sĩ trẻ, ở tận mãi Hải Phòng, tên là Đoàn Chuẩn, nàng viết thư cảm tạ. Trong thư nàng ngỏ ý mong có ngày gặp nhau. Bức thư đem đến cho chàng một niềm hứng khởi vô biên. Chàng ngồi vào bàn sáng tác ngay được ca khúc *Gửi gió cho mây ngàn bay*. Hát đi hát lại thấy vừa ý, chàng chép bản nhạc ra một tờ giấy hoa, phun nước hoa vào cho thơm ngát rồi bỏ phong bì gửi đi. Nàng nhận được thư, bóc ra thấy chỉ có một bản nhạc để tặng mình, ghi cả ngày giờ sáng tác. Từ chỗ ngạc nhiên, nàng chuyển sang

thích thú vì cử chỉ rất nghệ sĩ này của chàng.

Sau những nghi thức đầu tiên ấy, hai người tiếp tục liên lạc thư từ cho nhau đều đặn. Chàng và nàng đã quá biết về nhau, chỉ chờ cơ hội gặp gỡ để thỏa lòng mong đợi. Và rồi cái ngày đó cũng đã đến. Nàng mua vé máy bay để ra Bắc. Chàng đích thân đón nàng ngay tại sân bay Gia Lâm bằng chiếc xe hơi Hoa Kỳ sang trọng hiệu Buick của chàng, chiếc xe mà cả miền Bắc chỉ có hai người sắm nổi là chàng và ông Thủ Hiến Bắc Kỳ. Sau đó chàng đưa nàng về ở tại một khách sạn lớn nhất Hà Nội, nơi chỉ có những người giàu sang quyền quý mới dám bước vào thuê phòng: Hotel Métropole ở giữa đại lộ Tràng Tiền. Chỉ riêng tiền hoa tươi thay ngày ba lần trong căn phòng cũng đủ để cho một gia đình đông đúc ăn ba bữa cơm thịnh soạn.

Ấy là vào dịp mùa thu, cảnh vật nên thơ của thủ đô càng làm cho nàng thấy thích thú. Hai người trẻ tuổi say đắm bên nhau như chưa bao giờ được yêu. Thời gian nàng lưu lại Hà Nội làm cho chàng tốn kém khá nhiều, nhưng với chàng, một nhà kinh doanh tỷ phú, giám đốc hãng nước mắm Vạn Vân nổi tiếng cả miền Bắc, một nghệ sĩ ăn chơi như công tử Bạc Liêu thì có sá gì. Miễn sao, chàng gặp được bóng hồng mà mình say đắm để hồn nhạc chàng bay bổng lên cao. ■

TRẦN ĐÌNH THU

(Sưu tầm)

KÝ SỰ
NHỮNG MỐI TÌNH

Karaoke

Hai chị em...

(Tiếp theo kỳ trước)

MÔ TÒA

Minh họa: Nguyễn Mỹ.

Vài hôm sau tôi quyết định tới nhà H. coi có thực cô phải bán bia ôm để nuôi em gái đi học không? Vậy là tôi lại phải quay lại con hẻm kinh dị đó. Thật không ngờ giữa cái thành phố cả một rừng cao ốc mà lại còn có con hẻm chật hẹp và tối tăm đến thế. Mùi cống rãnh, mùi cá ươn kho... xông lên nồng nặc. Để tới được phòng cô, tôi phải gửi xe máy ngoài phố rồi đi qua hàng người ngồi hai bên hẻm, lưng dựa vào tường, mắt xoáy vào tôi soi mói. Nếu H. không đứng đón ở cửa phòng thì đành chịu không biết đâu là chỗ ở của cô trong cả loạt dãy phòng giống nhau mà người ta xây lên chỉ để cho thuê. Sáng nay, H. mặc bộ bà ba xẫm màu, không son phấn, nom giống một cô gái miệt vườn, xinh xắn và mộc mạc, không mấy may dấu vết một cô gái bia ôm. Căn buồng ngang dọc mỗi chiều chỉ nhỉnh hơn 2 mét, trong góc có mỗi cái trạn bát và cái bếp dầu. Mâm cơm H. đãi tôi đặt dưới đất, chỏng chơ một đĩa rau luộc, đậu hũ chiên và một bát canh chua nấu cá. H. xới cơm cho tôi và cho biết em gái T. của cô đi học mãi chiều mới về. Tôi gượng ăn bát cơm bằng thứ gạo rẻ tiền cho cô vui lòng, mắt không rời cái nệm đặt trong góc buồng và phân vân tự hỏi không biết bao nhiêu thằng đàn ông đã mua thân xác cô ở đó. H. lại hiểu khác đi, cô phân trần:

“Nhà chật nên hai chị em đành ngủ chung trên cái nệm ấy thôi anh ạ...”

Tôi tự lấy làm lạ không hiểu sao

nghe cô nói thế tôi lại mừng rỡ:

“Vậy hả? Vậy mà anh cứ tưởng...”

“Anh tưởng cái gì?”

“Không... à không... anh tưởng em ngủ lại ở quán...”

H. sầm mặt:

“Anh đừng có nhắc tới... quán xá nữa... lúc này... em không muốn nói chuyện đó...”

Tôi vội vàng xin lỗi cô và hỏi han chuyện học hành của T. Bữa đó cô pha cho tôi một ly cà phê thật ngon và chuyện trò về cuộc sống độc thân của tôi.

“Anh sống một mình vậy mà không buồn à? Lúc ốm đau thì xoay xở ra sao?”

Tôi cảm động nhìn cô và thú thực ánh mắt trìu mến của cô làm tôi xao xuyến. Tôi đã qua cái tuổi yêu đương “lãng mạn” của thanh niên rồi, tôi vẫn chờ đợi một người phụ nữ đứng đắn, già dặn một chút, nhan sắc vừa phải phù hợp với mình để cưới hỏi ngay chẳng cần yêu đương, đưa đón, ghen tuông, hờn dỗi cho mất thời gian. Nhưng với H. lại khác, cô còn quá trẻ so với tôi, lại xinh đẹp nữa, và nhìn ánh mắt cô, tôi hiểu, cô sẵn sàng đón nhận nếu tôi thực bụng yêu thương cô. Nếu cô không làm cái nghề ô nhục kia thì còn nói gì, ngay hôm nay tôi sẽ tặng cô một bó hoa hồng và bỏ tiền ra lo toan, sắm sửa mọi thứ cho cô. Tiếc thay... cô lại là gái bia ôm vốn là loại người tôi vẫn cho rằng chỉ biết có... tiền – trò chuyện, hỏi han, âu yếm... với ta chẳng qua cũng chỉ nhằm vào cái túi của ta thôi chứ làm gì có tình

cảm thật. Ý nghĩ đó làm tôi buồn hẳn, không còn mấy hứng thú ngồi lại nữa, tôi cáo từ ra về, tuy nhiên, trong lúc cô quay đi, tôi cũng khéo léo để lại ở trên bàn cô tất cả số tiền tôi mang theo và định bụng sẽ không bao giờ quay lại căn buồng này nữa. Dự định thì như vậy, nhưng về nhà trong căn buồng vắng, nhất vào lúc nửa đêm thức giấc, tôi bỗng nhớ cô đến da diết. Đôi mắt, khuôn mặt và nụ cười của H. cứ hiện lên rõ ràng trong đầu mỗi khi tôi nhắm mắt cố tìm giấc ngủ. Và rồi tuy cố ngăn mình không gặp H., nhưng tôi vẫn không tránh được trò chuyện với cô qua mạng internet. Thế là cứ mỗi sáng, "con đế" và "con giun" lại đấu hót với nhau, toàn những chuyện ầm ương, vớ vẩn mà vẫn cuốn hút tôi ngồi bên máy vi tính cả tiếng đồng hồ. Có hôm lên mạng, vào "buồng chat" chờ mãi chẳng thấy H. đâu, tôi buồn rầu, cả ngày cạy răng chẳng nói với ai câu nào. Hai ngày liền như vậy, tới ngày thứ ba, khi không còn hy vọng nữa, tôi tính thoát ra khỏi buồng chat và từ nay vĩnh viễn "con đế" – là tôi, không còn chờ đợi "con giun" – là cô nữa. Đúng vào lúc tôi định nhấn vào nút "cancel" để thoát ra thì nickname của cô lại hiện ra và gọi tôi bằng những tiếng "bíp... bíp". Tôi mừng rỡ nhấn trả lời và tíu tít hỏi chuyện. Hóa ra mấy ngày vừa qua cô phải về quê đột xuất để lo thuốc cho mẹ bị ốm. Từ lúc ấy, tôi hiểu rằng tôi đã... yêu H., một việc mà trước đây có nằm mơ tôi cũng chẳng tưởng tượng ra. Và lần đầu tiên trong đời, tôi tỏ tình với một cô gái,

tôi đâu có ngờ, lại qua mạng internet và lại với một cô gái bìa ôm. Vào một buổi "chat", tôi gõ lên bàn phím:

Conde: Anh yêu... em...

Congiun: Anh vừa gõ cái gì thế? Chắc gõ cho cô nào rồi bấm lộn sang em hả?

Conde: Không, anh gõ cho em đây... anh yêu em... H. ạ...

Congiun: Anh nói thực không? Anh điên rồi... anh biết em làm nghề gì chứ?

Conde: Làm gì cũng được... anh vẫn yêu em...

Lặng đi đến mấy phút rồi cô gõ cho anh:

Congiun: Em cũng thế... em cũng yêu anh...

Thế là từ lúc đó, tôi đã trở thành người khác, tôi chìm đắm trong hạnh phúc của người đã tìm ra nửa kia của mình. Tôi hẹn hò, đưa cô đi ăn nhà hàng, uống cà phê, nghe nhạc và rồi đặt viên gạch đầu tiên cho gia đình tương lai của tôi và cô bằng câu hỏi:

"Em có muốn anh xin cho em đi làm không?"

"Làm gì hả anh? Không có nghề ngỗng gì như em thì khó xin lắm..."

"Em cần lương mỗi tháng bao nhiêu?"

H. ngập ngừng:

"Mỗi tháng... 800 ngàn là được rồi..."

Tôi ngây ra nghĩ ngợi. Lương tôi mỗi tháng được có hơn 2 triệu, nếu giúp cô 800 ngàn, tôi sẽ phải cắt đi nhiều khoản chi tiêu. Nhưng không sao, vì tình yêu mà, thế là tôi quyết định:

“Nếu vậy... bắt đầu ngày mai em đi làm nhé...”

“Làm gì hả anh?”

“Làm cho anh...”

“Làm-cho-anh? Nhưng mà làm cái gì? Dọn dẹp cửa nhà, nấu nướng cho anh hả?”

Thôi chết, cô tưởng tôi thuê cô làm Oxin, tôi vội vàng lắc đầu:

“Không không, em cứ ở nhà em, anh chỉ cần em ở nhà... đọc sách báo và đừng đi làm cái... việc kia nữa là được rồi...”

Cô nhìn tôi cảm động ngân ngấn nước mắt:

“Cảm ơn anh... thực ra... từ lúc gặp anh, em không còn để bất cứ một gã đàn ông nào động vào người em nữa...”

Vậy ra trước đây, đã có nhiều thằng “động” vào em lắm? Tất nhiên tôi chỉ thoáng nghĩ thế thôi chứ không hề rằng nói với cô điều đó. Quả thực luôn luôn có một cái gai vô hình, đôi khi cứ chọc vào hạnh phúc của tôi, ước gì tôi bỏ được nó đi. Tôi rút ví lấy ngay 800 ngàn đưa cho H. coi như cô lĩnh tháng lương đầu tiên. Thế là từ hôm đó, H. ở nhà, không đi bán bia ôm nữa, cô đã hoàn lương nhờ tình yêu và sự lo toan của tôi mang đến cho cô. Trước tiên tôi sắm cho H. một cái bếp ga, dụng cụ nấu bếp và một cái tivi. Ngân đó thứ cũng đủ vét đi một khoản khá lớn trong quỹ dự trữ của tôi. “Nhưng không sao, vì tình yêu mà”, mỗi lần rút tiền ra

mua sắm cho cô thứ gì đó, tôi lại lặp lại câu nói ấy. Bù lại tôi được hưởng nét mặt rạng rỡ, đầy hạnh phúc của H. mỗi khi tôi chở đồ đến. Có lúc mắt cô đỏ hoe và lấp bắp cảm ơn làm tôi càng thấu hiểu cái chân lý ở đời là “cho đi chính là nhận về”. Và tôi nói điều này chắc ít người tin, tôi chỉ mới nhận về... tình cảm của cô thôi, còn thân xác, tuyệt đối tôi không động tới, tôi sẽ để giành nó cho đêm tân hôn. Chính điều đó làm cô càng yêu thương và kính trọng tôi hơn. Cô không đòi hỏi tôi điều gì, mọi chuyện mua sắm là do tôi tự nguyện. Bởi thế trong tình yêu giữa hai chúng tôi, tuyệt đối không có sự trao đổi thường là cốt lõi trong quan hệ giữa người đàn ông và các cô gái làm nghề như cô. Suốt mấy tháng liền, tôi sống trong thiên đường của tình yêu. Vào các

buổi tối nghỉ ngơi, tôi thường đưa cô đi dạo trong công viên, đi coi phim, đi nghe nhạc... Cô thường khéo léo ngăn tôi vào các nhà hàng sang trọng, các siêu thị lớn tránh cho tôi những chi tiêu tốn kém. Ngay cả T. em gái của cô cũng không xin xỏ tôi bất cứ điều gì. Lâu lâu tôi mua cho em chiếc bút BIC, xấp giấy, vài cuốn tập cũng đủ làm cô bé nữ sinh lớp 12 này cảm ơn tôi rối rít. Hình ảnh một gia đình hạnh phúc, trong đó tôi và H. sẽ cùng lo cho T. đi học ngày càng hiện rõ trong tôi.

Thế rồi chỉ còn ba ngày nữa là đến sinh nhật H, tôi định mời cả hai chị em đi nhà hàng nhưng H. gạt đi sợ tốn tiền và chỉ muốn tổ chức ở ngay nhà cô, chỉ có 3 anh em thôi cho đỡ tốn kém. Chiều hôm đó như đã hẹn, tôi về sớm, ghé chợ mua đủ 26 bông hồng và chiếc bánh sinh nhật mà tôi đã đặt từ sáng. *Happy birthday for you...* Tôi sẽ chúc gì cho cô nhỉ? Anh chúc em hạnh phúc... Chắc là chỉ cần ngắn gọn vậy thôi. Tôi hồi hộp và sung sướng bước chân vào buồng của hai chị em. Vậy nhưng cái cảnh bày ra trước mắt làm tôi sững sờ. Căn buồng bừa bộn chẳng có tí gì là bày biện cho ngày sinh nhật, không thấy bóng dáng người yêu tôi đâu, còn T. em gái cô thì ngồi khóc tẩm tức. Tôi hoảng hồn, lắp bắp hỏi:

“H. đâu? Chị em đâu?”

Câu nói của T. như một phát súng bắn vào đầu tôi:

“Chị em bị.... bắt rồi... bắt ngay

tại... khách sạn...”

Tôi điếng người. Hóa ra là H. dẫu tôi, vẫn đi làm cái việc bán thân ẽ chề đó. Tôi đấm mạnh xuống mặt bàn, trút hết giận dữ vào cô em. Anh đã lo toan hết cho chị ấy. Vậy sao vẫn còn “ngựa quen đường cũ”. A... thì ra các người lừa dối tôi...

Lúc đầu em T. chỉ khóc, sau rồi chắc do tôi nặng lời quá, em gạt nước mắt, ngẩng lên, giận dữ:

“Anh yêu chị em mà chẳng hiểu gì hoàn cảnh của chị em hết. Anh tưởng mỗi tháng đưa chị em 800 ngàn mà đã đủ à? Tiền học của em, tiền chữa bệnh cho má, tiền nuôi lũ em ở dưới quê... mỗi tháng chị em phải lo ít cũng phải 4 triệu... mà lương anh chỉ có 2 triệu thôi. Vậy nếu chị em không đi làm chuyện đó thì lấy tiền đâu ra?”

Những lý lẽ quá giản dị và quá cụ thể của T. đưa ra làm tôi như hóa đá. Hóa ra cái giá phải trả cho sự hoàn lương của H. là vượt khả năng “chi trả” của tôi. Phải chăng tình yêu của tôi không thể nuôi dưỡng chỉ bằng con tim và đồng lương ít ỏi của mình. Tôi sẽ phải trốn thoát khỏi nó hay sẽ sát cánh bên cô gái bán thân ấy cùng đương đầu với cảnh ngộ? Không biết nữa, chịu, không thể nào biết được.

Câu chuyện của tôi là như thế? Liệu có ai cho tôi một lời khuyên?

Tôi bước ra khỏi con hẻm và phóng xe vào buổi tối trong thành phố đông đặc người...

12-03-02

M.T

Bí quyết sống lâu của vua Càn Long

Vào năm 1793, Maccator - đặc phái viên của Nữ hoàng Anh Quốc đã vượt đại châu để đến Trung Hoa yết kiến vua Càn Long. Viên sứ thần này vô cùng kinh ngạc và sửng sốt khi gặp nhà vua. Ông đã ghi vào nhật ký công tác của mình những dòng chữ như sau: *“Hoàng đế Càn Long oai phong lẫm liệt, tinh thần sung mãn, khiêm nhường, hiếu khách. Tính tình bình dị, rất gần gũi mọi người. Có ai ngờ một vị hoàng đế đã vào tuổi 83 mà lại vô cùng minh mẫn, tráng kiện. Thoạt trông chúng ta chỉ đoán Ngài ở tuổi 60”*.

Trong lịch sử đế chế Trung Hoa, vua Càn Long (1710 - 1799), sống đến 89 tuổi, làm vua được 63 năm 4 tháng, kỷ lục về số năm lên ngôi và tuổi thọ. Càn Long luôn kết hợp một cách nghiêm túc và có khoa học giữa chế độ làm việc, ăn uống, nghỉ ngơi và rèn luyện võ nghệ. Bí quyết trường thọ của vua Càn Long chỉ thu gọn trong 16 chữ:

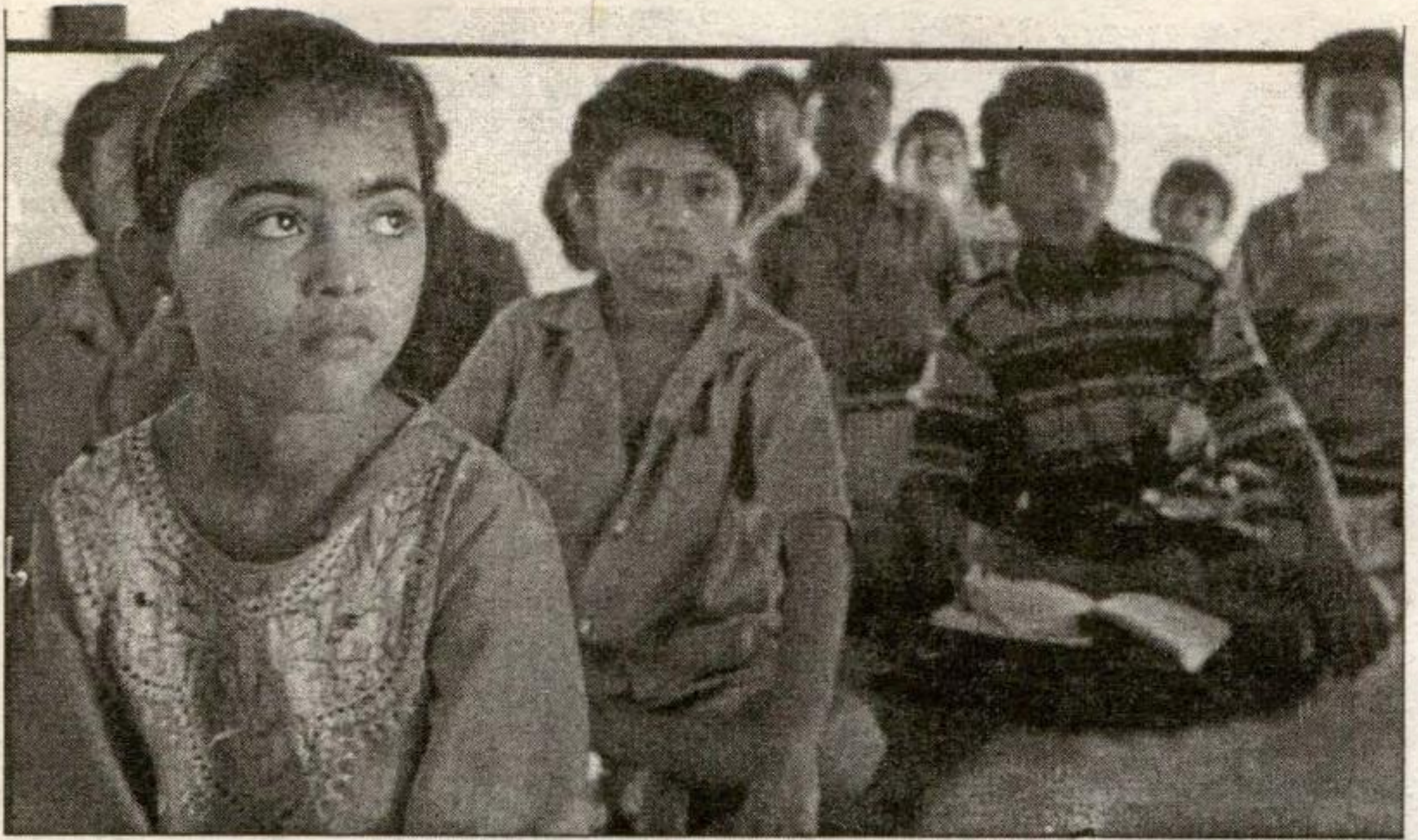
*“Thổ nạp phế phủ
Hoạt động cân cốt
Thập thường tứ vật
Thích thời tiến bổ”*

Hàng ngày, vào buổi sáng, nhà vua thường thức dậy rất sớm, trước khi ăn sáng nhà vua bao giờ cũng chăm chỉ tập khí công dưỡng sinh, thở sâu và điều hòa, luyện mắt bất kể trời nắng hay mưa, nóng hay lạnh. Thói quen này được nhà vua rất coi trọng, gìn giữ cho đến cuối đời

minh. Vua Càn Long đặc biệt chú ý đến việc vận động thân thể. Thời còn trai trẻ nhà vua rất ham thích săn bắn. Lúc nhàn rỗi vô ưu, nhà vua thường dẫn đầu hàng trăm quân lính ngự lâm đi vào rừng săn bắn. Vó ngựa của nhà vua phóng nhanh mẽ mãi đuổi theo những con thú rừng, quên cả sự mệt nhọc, tất cả thần thái đều hướng vào cuộc vui. Ngoài ra vua Càn Long cũng rất say sưa luyện tập võ nghệ, xem đó là chuẩn mực của người đàn ông tang bồng chí lớn. Đến những năm cuối đời mà dáng đi, dáng đứng của nhà vua vẫn vững chãi, đi lại nhanh nhẹn, thoăn thoắt. Mắt sáng, tai thính, gân cốt săn chắc như tuổi tráng niên. Phương châm “thập thường, tứ vật” được nhà vua luôn coi trọng. “Thập thường” là mười bộ phận cơ thể luôn được chú ý vận động và tập luyện như mắt, tai, mũi, mặt, răng, nước bọt, chân tay, bụng và ruột gan ... “Tứ vật” là 4 điều kiêng kỵ như: “Thực vật ngôn”, khi ăn không nói chuyện; “Ngọa vật ngữ”, khi nằm không chuyện trò; “Âm vật túy”, uống rượu vừa sức, không được say và “Sắc vật mê”, không mê đắm đàn bà và tình dục thái quá.

Rõ ràng, nhà vua sống rất điều độ, luôn luôn rèn luyện, điều dưỡng cơ thể, coi trọng các nguyên tắc sống lành mạnh, căn bản, lấy sự vận động để tu tâm dưỡng tính, chiến thắng trì trệ của bản thân và tuổi già. ■

TÚ AN

Cô bé Chandra Bhati, một trong số những nữ sinh hiếm hoi của lớp.

NHỮNG HỦ TỤC ĐỐI VỚI BÉ GÁI Ở ẤN ĐỘ: BỊ TƯỚC ĐOẠT MẠNG SỐNG CHỈ VÌ CỦA HỒI MÔN

Giết hại những bé gái sơ sinh là việc làm bất nhân, ấy vậy mà chuyện này vẫn xảy ra hằng ngày trên đất Ấn Độ.

Ngày nay, nếu bạn có dịp sang thăm Deoli, một làng quê thuộc bang Rajasthan (Ấn Độ) chắc chắn bạn sẽ không khỏi thắc mắc: “*Những bé gái đâu cả rồi?*” Akhila, bà mẹ 70 tuổi có thể trả lời bạn. Hầu hết những phụ nữ vượt cạn suốt 5 thập kỷ qua ở làng Deoli đều nhờ bà giúp đỡ. Làng Deoli có tới 5.000 dân nhưng có rất ít con gái. Vậy điều gì đã xảy ra cho các bé gái? “*Chết, bị giết!*” – bà Akhila trả lời

cộc lốc – “*Khi sinh con gái, họ bảo tôi: “Này mẹ già, ra ngoài đi!” Và ngay khi tôi đi ra, bà mẹ liền vịn cổ đứa con cho nó chết*”.

Tại các nước đang phát triển, con trai thường được coi trọng hơn con gái vì chúng sẽ phụng dưỡng cha mẹ lúc tuổi già sức yếu. Còn tại Ấn Độ, tập tục về của hồi môn nặng nề khiến tình hình càng tệ hại hơn. Những gia đình nghèo phải “tán gia bại sản” khi cố dành dụm tiền bạc hoặc đồ đạc cần thiết cho con gái

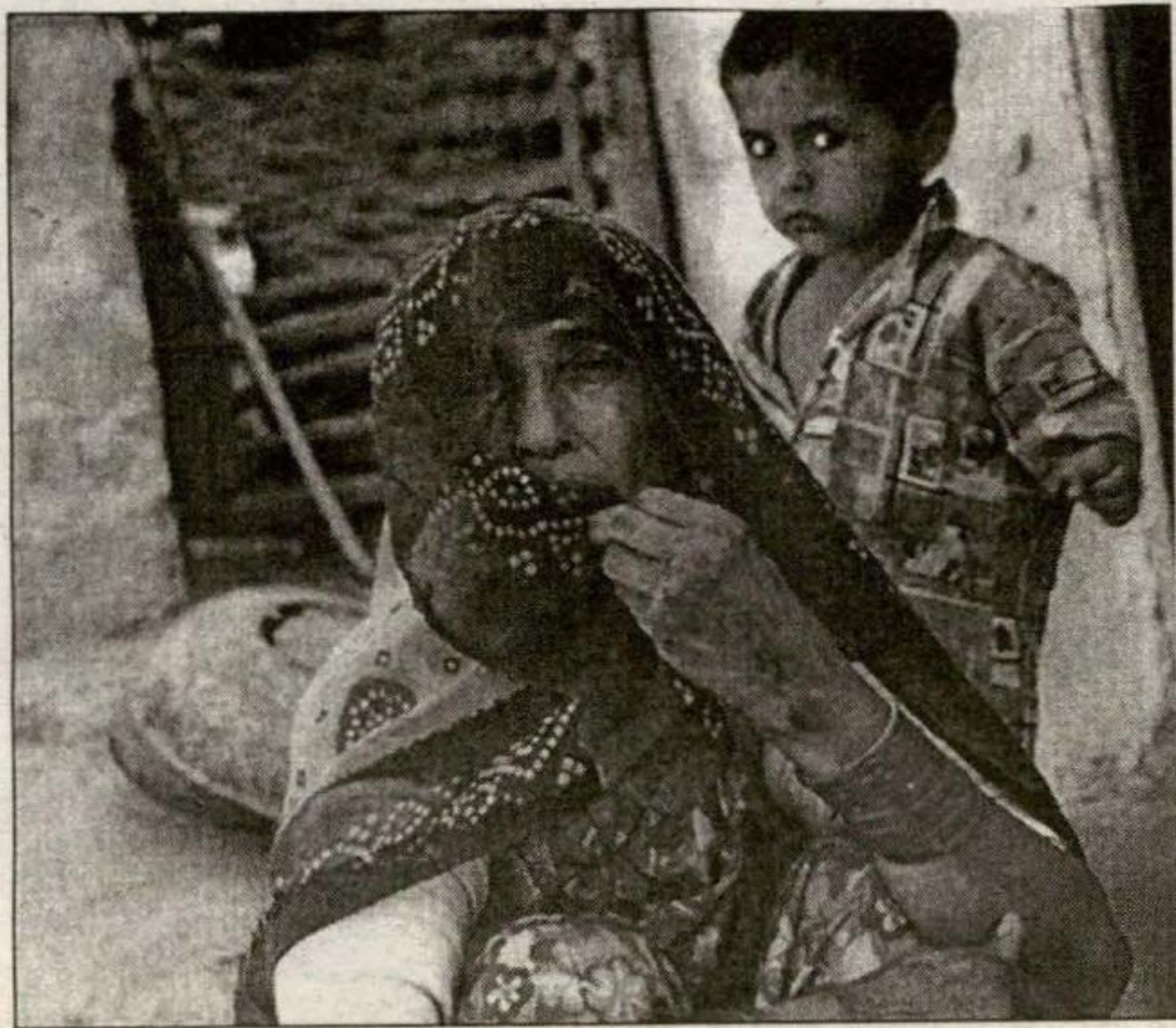
cưới chồng. Ngược lại, sinh được “quý tử” là một nguồn lợi lớn trong tương lai. Chính vì vậy, các phòng khám thai trên khắp nước Ấn chuyên phá thai khi siêu âm phát hiện thai nhi là con gái. Mặc dù luật pháp ở nước này cấm phá thai nhưng tình hình chẳng mấy khả quan. Với những em gái may mắn không bị giết chết lúc mới cất tiếng khóc chào đời, các em thường bị bỏ mặc cho “trời nuôi” và khi mắc bệnh cũng ít được đem đến bác sĩ hơn con trai. Theo cuộc điều tra dân số vào năm 2001, cứ 1.000 bé trai chỉ có 927 em gái. Còn tại tiểu bang Punjab, con số này càng đáng ngại hơn (chỉ 793 bé gái), trong khi Punjab là một trong những vùng giàu có nhất Ấn Độ. Vào tháng 11 năm 2001, ở New Delhi, người ta phát hiện một bé gái mới sinh nhét trong bao nylon đặt dưới kênh bị chó dày suýt chết.

Còn ở làng Deoli, một ngôi làng chuyên trồng trọt và chăn nuôi trên hoang mạc nên rất nghèo nàn chỉ có 7 em gái sống sót suốt thập kỷ qua. Đa số các em gái bị chính cha mẹ sát hại khi mới chào đời. Đối với họ, sinh con gái là một gánh nặng quá sức nên thà để nó chết sớm còn hơn sống khổ. Nhiều bà mẹ không dám ra tay, họ chọn giải pháp bỏ đói.

Tục lệ của hồi môn quá hà khắc khiến cho số phận của những bé gái Ấn Độ phải hẩm hiu đến như vậy. Một gia đình trung bình lúc cưới chồng cho con gái phải chuyển toàn bộ tài sản “khiêm tốn” của họ cho gia đình chú rể. Chỉ vì tập tục cổ hủ này mà nhiều người sẵn sàng kết liễu cuộc sống con gái để bảo vệ tài sản của họ... ■

AN PHONG

(Theo *Time*)

Bà đỡ
Akhila đành
bất lực
trước bàn
tay tàn bạo
của những
bà mẹ nhẫn
tâm.

Thân phận phụ nữ trong các trại tị nạn: **NẠN LẠM DỤNG TÌNH DỤC** **ĂN THEO** **"VIỆN TRỢ NHÂN ĐẠO"**

Các quốc gia Tây Phi vừa lên tiếng phản nản tệ nạn này ở đất nước nghèo đói của họ. Các nhân viên của các tổ chức nhân đạo phi chính phủ (Cao ủy Liên Hiệp Quốc về người tị nạn) đã lợi dụng sứ mệnh cao cả để bắt phụ nữ bán xức phục vụ tình dục cho họ. Phụ nữ ở xứ này vốn được phong cho danh hiệu "Viên ngọc đen" nên các nhân viên UNHCR thì nhau chiếm đoạt họ...

Hầu hết các cô gái bị bóc lột tình dục đều trong độ tuổi 13 – 18. Các cô cho

biết: Muốn nhận được hàng cứu trợ phải chấp nhận... ngủ với các nhân viên cứu trợ! Nhiều cô có thai, sinh

con nhưng bố thì... lặn mất khiến thảm cảnh đói nghèo của họ càng bi thảm hơn. Một nữ thanh niên người Liberia tức giận nói với người phỏng vấn của Liên Hiệp Quốc: “Khó mà thoát khỏi cái bẫy của những người đi “cứu trợ” đó. Họ thả những miếng mồi và câu chúng tôi “quan hệ” với họ!”. Nếu ai không chịu thì đi chỗ khác, có nghĩa là chẳng được gì! Đến mức, như một người đàn ông ở Sierra Leone phải cay đắng thừa nhận: “Nếu các anh không có vợ, chị gái, em gái hay con gái để “trao đổi” với các nhân viên của tổ chức nhân đạo phi chính phủ (NGO) thì thật khó khăn để nhận viện trợ!”. Có những đức ông chồng phải ngâm ngùi trông con để vợ đi qua đêm “phục vụ” cho các nhân viên cứu trợ. Đổi lại, gia đình anh ta nhận được một ít hàng cứu trợ. Phần lớn để đổi lấy dầu ăn, lúa mỳ, vải bạt, thuốc men, vay vốn, các cô gái trẻ phải quan hệ tình dục với các nhân viên địa phương do NGO thuê. Những người mẹ trẻ khai rằng, họ phải bán thể xác để nuôi con. Hầu như ở các quốc gia nghèo khổ và đầy chiến tranh này, cuộc sống của người dân phụ thuộc rất nhiều vào hàng cứu trợ nhân đạo nên các nhân viên của NGO có thể “thét ra lửa” với những người dân đói khổ. Lẽ ra, đúng với tên gọi là “cứu trợ nhân đạo”, những nhân viên NGO phải là những người bạn cảm thông, chia sẻ, giúp đỡ người dân đói nghèo. Đằng này tận dụng lợi thế cứu người, các nhân viên của NGO ra sức chiếm đoạt phụ nữ ở xứ này, kể cả phụ nữ đã có gia

đình! Các quan chức thanh tra do Liên Hiệp Quốc cử đến một số quốc gia Tây Phi đã tỏ ra thất vọng, than thở như vậy. Dẫn lời một người mẹ vị thành niên, báo cáo của một quan chức Liên Hiệp Quốc ghi lại, nhân viên NGO đã để lại cho cô gái một đứa con rồi bỏ mặc họ, tiếp tục “quan hệ” với các cô gái khác. Cả một bầu không khí lo lắng, u ám bao phủ quanh các trại tỵ nạn. Người dân rất sợ bị trả thù nếu lên tiếng tố giác. “Trả thù” ở đây có nghĩa là chết đói. Một phụ nữ Guinea cay đắng nói: “Trong cộng đồng này không ai có thể lấy được CSB (một chất dinh dưỡng đậu nành) mà không phải quan hệ tình dục cả!”

Bi kịch cay đắng như trên không chỉ do các nhân viên NGO gây ra. Các nhân viên giữ gìn hòa bình của Liên Hiệp Quốc cũng không thua về mặt này. Khác chăng là họ có nhiều tiền mặt chứ không phải chỉ có hàng hóa cứu trợ như người của NGO. Mỗi lần “quan hệ” với nhân viên giữ gìn hòa bình, họ thường được trả giá từ 5 – 300 USD. Tuy nhiên, nhiều người trong số này cũng tỏ ra bất lương không kém. Một bé gái 12 tuổi kể lại với quan chức thanh tra Liên Hiệp Quốc: “Tôi ra suối rửa đĩa, một người giữ gìn hòa bình yêu cầu tôi cởi quần áo để chụp ảnh, sau đó thì... Khi tôi đòi trả tiền, anh ta nói: “Không có tiền cho trẻ em. Hãy lấy bánh biscuit nhé!”. Ông ta lấy một hộp bánh biscuit đưa cho tôi rồi mỉm cười, bỏ đi...”

■
M.S

(Theo Net Nam)

**Tư liệu
nhiều kỳ**

CUỘC ĐỜI NHỮNG TỔNG THỐNG MỸ

James Monroe (1758-1834)

Tổng thống thứ 5, hai nhiệm kỳ: 1817-1825

James Monroe sinh ngày 28-4-1758, khi trưởng thành là người cường tráng, vai rộng, vóc cao lớn. Ông cao 1,83 m, có vầng trán cao, tóc đen gọn sóng, cái mũi hơi quá to, đôi mắt to màu xanh thẫm và cái cằm chẻ làm cho khuôn mặt nhọn của ông có một vẻ đặc biệt.

Nét nổi nhất của tính cách ông là niềm nở và hòa giải giỏi. Nhà sử học Harry Ammon nhận xét ông có khả năng hiếm có, đó là khả năng làm cho những người khác có cảm giác dễ chịu nhờ vào tác phong lịch sự, tính chân thật và sự tận tâm tử tế. Ông có tính e dè kín đáo nhưng đôi khi lại nóng tính như một nghịch lý, khi bị chỉ trích, ông có thể xúc phạm người khác dù thâm tâm ông không có ý như vậy. Nhưng chỉ là đôi khi thôi, còn thì ông tự kiểm chế một cách khó khăn.

Cha ông, cụ Spence Monroe là chủ đồn điền giàu có nhưng vẫn học thêm nghề thợ mộc. Năm 1766, cụ cùng George Washington và nhiều người Virginia khác vận động tẩy chay hàng hóa Anh để phản đối chính sách thuộc địa. Cụ

mất năm 1774, khi James mới 16 tuổi. Mẹ của ông là Elizabeth Jones Monroe, chết trước 1774. Cụ bà Monroe là người đáng kính, hội tụ nhiều phẩm chất tốt đẹp của người vợ đảm, mẹ hiền. Hồi còn con gái, cụ được giáo dục tốt hơn so với giới phụ nữ đương thời. Ông có một chị gái và ba em trai. Em út là Joseph Jones Monroe làm nhân viên tòa án rồi làm thư ký cho tổng thống - anh trai mình.

Năm 16 tuổi James vào học trường William and Mary nhưng cuộc cách mạng sắp nổ ra, cậu sinh viên Monroe đã cùng 24 sinh viên khác tấn công kho vũ khí ở dinh thống sứ lấy được 200 khẩu súng, 300 thanh gươm, chúng sẽ góp phần trang bị thêm cho lực lượng dân quân mà rồi đây cậu chính thức gia nhập. Sau này Monroe cũng không quay lại học nốt để lấy bằng. Từ 1780-1783, ông có theo học luật do tổng thống tương lai Thomas Jefferson dạy.

Thời trai trẻ còn phục vụ trong quân đội, thiếu tá Monroe đã yêu một người con gái kiều kỳ ích kỷ

hình như tên là Nannie Brown, cháu gái huân tước xứ Stirling, người mà ông phục vụ với cương vị trợ tá. Vì cô ta không muốn cho người yêu sang học ở Pháp nên Monroe đã chia tay dù sau đó ông cũng không du học. Năm 1786, Monroe 27 tuổi lấy cô Elizabeth Kortright, 17 tuổi. Bà là con gái của Lawrence K., một sĩ quan quân đội Anh có gia tài lớn mà rồi đây sẽ bị mất trong cuộc cách mạng Mỹ. Ngay từ khi còn trẻ, bà đã có được vẻ duyên dáng tao nhã. Năm 1785, khi đang có mặt ở New York tham dự hội nghị Continental, Monroe ngay lập tức đã bị cuốn hút bởi vẻ đẹp như tượng thần của bà. Sau tuần trăng mật ở Long Island, đôi vợ chồng trẻ trở về sống cùng bố vợ cho đến khi hội nghị tạm dừng. Bà Elizabeth Monroe thường đau yếu luôn, cô con gái cả thường phải thay bà trong vai trò đệ nhất phu nhân, bà bị giới thượng lưu ở thủ đô ghẻ lạnh, do không thường xuyên thăm viếng họ và không tổ chức những cuộc tiếp tân. Dù ở nhiệm kỳ hai của chồng, bà đã được công chúng kính trọng, nhưng cũng chỉ ở mức độ lịch sự. Nói chung, bà không giúp cho chồng được nhiều như vợ người tiền nhiệm, bà Dolley Madison. Bà qua đời ở tuổi 62.

James Monroe phục vụ trong quân đội rất sớm, lập nhiều chiến công, được chính Tổng tư lệnh George Washington nhận xét: *"Trong bất cứ hoàn cảnh nào ông cũng đều tỏ rõ là một sĩ quan dũng*

cảm, hăng nổ và nhạy bén", nhưng ông đã ra khỏi quân đội chỉ với hàm trung tá. Trước khi làm tổng thống, James Monroe từng làm đại biểu bang Virginia dự Hội nghị Continental trong 3 năm, ông đã đấu tranh cho quyền lợi miền Tây, đề nghị cấp vùng đất phía Tây cho các cựu chiến binh trong cuộc cách mạng Mỹ. Ông kêu gọi để tàu bè được tự do đi lại trên sông Mississippi. Ông đề nghị trao cho quốc hội quyền điều hành thương mại với nước ngoài và giữa các bang với nhau; đề nghị này của ông rồi ra sẽ được ghi thành một phần của Hiến pháp Hoa Kỳ. Ông đã bỏ phiếu chống việc thông qua hiến pháp tại bang của mình, nhưng rồi vẫn phải tuân thủ theo nguyên tắc số đông. Với một nhiệt tình vừa phải, ông ủng hộ chính quyền liên bang của Tổng thống Washington. Ông trở thành Thượng nghị sĩ Mỹ 1790-1794, ở trong phe đối lập (những người chống phe Liên bang). Năm 1791, ông đề nghị và đạt được nghị quyết năm 1794 là Thượng nghị viện khi họp phải mở cửa cho công chúng vào dự tính. Ông cũng phản đối việc nước Mỹ có đội quân thường trực. Từ 1794-1796, ông làm công sứ tại Pháp. Tại đây, ông đã can thiệp để nhà đương cục Pháp thả Thomas Paine - người bị tù vì tội chống đối việc hành quyết vua Louis thứ 16. Khi được thả, ông này bèn công kích gay gắt Washington vì tổng thống đã mặc cho ông ta bị tù lâu đến như vậy. Thêm việc ông đã im lặng cho

người Pháp chống đối Hiệp ước Jay, một hiệp ước thân Anh mà Tổng thống Washington vừa ký kết. Do đó, ông bị tổng thống triệu hồi. Từ 1799-1802, ông làm thống đốc bang Virginia. Năm 1803, là đặc phái viên trong phái đoàn Mỹ đàm phán mua Louisiana. Năm 1803-1807, dưới triều đại Thomas Jefferson, ông làm công sứ Hoa Kỳ tại Anh. Nhưng ngay tại Anh, nhiệm vụ của ông cũng không thành công, ông không làm cho người Anh ngừng cường bức người Mỹ đi lính dựa vào đạo luật: Đã là người Anh thì lúc nào cũng là người Anh. James Monroe trở thành Bộ trưởng Ngoại giao của chính quyền J. Madison từ năm 1811-1817, trong đó có thời kỳ kiêm Bộ trưởng Bộ Chiến tranh (1814-1815). Năm 1814, khi biết tin quân Anh sẽ vào thủ đô, Monroe đã ra lệnh sơ tán toàn bộ hồ sơ, trong đó có bản Tuyên ngôn độc lập; sau khi quân Anh rút khỏi, J. Madison giao cho ông thêm chức Bộ trưởng Chiến tranh kiêm Tư lệnh quân Bảo vệ Thủ đô. Chính nhờ các chiến công đó mà uy tín của ông không ngừng được cả nước biết tới, mở đường cho việc ông đi vào Nhà Trắng nay mai.

Vào nhiệm kỳ tổng thống đầu tiên, Monroe đã bổ nhiệm John Quincy Adams, con trai cựu Tổng thống J. Adams, làm Bộ trưởng Bộ Ngoại giao và ông này đã giúp tổng thống hình thành cái gọi là chủ nghĩa Monroe có sức sống cho đến tận thời hiện đại. Thời bấy

giờ, người ta lo ngại rằng đế quốc Tây Ban Nha có thể sẽ quay trở lại thuộc địa cũ của họ và đế chế Nga có thể sẽ mở rộng quyền khai thác Alaska sang cả vùng Oregon. Tổng thống Monroe liền gửi cho quốc hội bản thông điệp cảnh cáo các cường quốc châu Âu không được can thiệp vào châu Mỹ. Người Anh muốn nắm lấy cơ hội này, muốn ký với Mỹ bản tuyên bố chung về điều này, nhưng J. Q. Adams sợ tình trạng con thuyền nhỏ buộc vào tàu chiến Anh, nên đã đề nghị tổng thống chỉ tuyên bố riêng. J. Q. Adams quả không hỗ thẹn với cha, vì nếu người Anh cùng ký với Mỹ bản tuyên bố đó thì có nghĩa họ sẽ đứng ngoài khái niệm châu Âu trong bản tuyên bố với nội dung chính như sau: “Thiết tưởng cần phải xác nhận một nguyên tắc liên quan đến quyền lợi của Hoa Kỳ là căn cứ theo sự tự do và độc lập mà lục địa châu Mỹ đã đảm nhận và duy trì, từ nay trở đi, không một cường quốc châu Âu nào có thể đặt ách thuộc địa lên đại lục châu Mỹ này”. Cũng vào năm 1822, một loạt 5 nước châu Mỹ tuyên bố độc lập và Mỹ lập tức công nhận, cho nên bản tuyên bố viết tiếp: “Chúng tôi buộc phải coi như một hành động bất thân hữu với Hoa Kỳ mọi sự can thiệp của bất cứ cường quốc châu Âu nào trong mục đích áp bức hoặc thống trị những chính phủ đã tuyên ngôn và duy trì độc lập mà chúng tôi đã công nhận”. Để trấn an các ông lớn ở cự lục địa, bản tuyên bố đã

không quên thêm vào câu: “Chính sách của Hoa Kỳ là không dự vào các cuộc chiến tranh giữa các cường quốc châu Âu vì những quyền lợi không đáng kể đến Hoa Kỳ”.

Nói chung, người ta gọi thời kỳ của Tổng thống Monroe là kỷ nguyên của những điều tốt lành, vì quả thực, ông là vị cựu chiến binh cuối cùng của cuộc cách mạng giành được quyền lãnh đạo đất nước, thời kỳ hầu như chỉ có một đảng của ông lãnh đạo này được dân chúng mến mộ. Nhưng đó chỉ là bề ngoài, quả bom hẹn giờ của những bất đồng đang ầm ầm tàng trong các chế độ nô lệ và chế độ bảo hộ mậu dịch. Tại nhiệm kỳ đầu tiên, ông đã ra lệnh chiến tranh với người da đỏ Seminole hợp lực với những người nô lệ bỏ trốn và do người Anh hậu thuẫn. Đây là vùng Florida của Tây Ban Nha, nơi những người nô lệ bỏ trốn thường ẩn náu. Tướng Andrew Jackson đã đánh vào tận sào huyệt và lật đổ viên thống sứ người Tây Ban Nha. Câu chuyện này đã làm cho Mỹ và Anh căng thẳng nhưng lại làm người Tây Ban Nha ngán ngẩm trong việc lưu lại vùng đất sát nách con hổ trẻ này, họ đi dần đến quyết định bán vùng Florida cho Mỹ với giá 5 triệu Mỹ kim bằng hiệp ước Adams-Onis (tên của hai bộ trưởng ngoại giao ký kết) vào năm 1819. Năm 1819 là năm lần đầu tiên nền kinh tế Mỹ suy thoái, chính quyền phải nới lỏng cơ chế

thế chấp bất động sản cho người mua đất đai của mình. Năm 1820, quốc hội đạt được thoả thuận nhằm tạo thế cân bằng tạm thời giữa các bang còn chế độ nô lệ với các bang tự do, do hạ nghị sĩ Hery Clay đề nghị. Từ sau cuộc chiến tranh 1812, nhất là sau khi Eli Whitney chế tạo máy cán bông tách hạt và máy dệt sợi, kỹ nghệ trồng bông phát triển rầm rộ ở các bang miền Nam. Để phục vụ việc trồng bông, người ta cần duy trì chế độ nô lệ, trong khi đó lại là việc trái hiến pháp. Đạo luật Hery Clay cho phép các bang dưới vĩ tuyến 30 được duy trì nô lệ, còn trên vĩ tuyến đó thì không. Monroe thậm chí đã soạn sẵn bản phủ quyết nhưng rồi ông cũng ký phê chuẩn đạo luật để tránh cuộc nội chiến Bắc Nam. Ông chỉ phủ quyết đạo luật cũng do Hery Clay đề nghị dùng ngân sách Liên bang mở đường xuyên Mỹ về miền Tây.

James Monroe về nghỉ hưu năm 1825 trong cảnh nợ nần khoảng 75.000 USD. Ông đã phải kiên trì xin quốc hội trả một phần tiền lương mà ông cho rằng nhà nước nợ mình. Ông trở thành vị tổng thống thứ ba trong số năm Tổng thống Mỹ đầu tiên chết vào ngày quốc khánh nước này, ngày 4-7-1831. Sau lễ an táng ở nhà thờ Tân giáo Saint Paul, người ta đã bắn 76 phát đại bác, đúng bằng số tuổi của vị cựu tổng thống mà họ mến mộ. ■

TUÊ NHI

Một bé trai thông minh

Anh Cường đang "thách thức" con trai Bảo Hoàng.

Cháu Nguyễn Bảo Hoàng, sinh ngày 4-9-1999, con trai của anh Nguyễn Hùng Cường (1966) và chị Nguyễn Thị Minh Tâm (1966) đang ngụ tại khu phố 3, thôn Phú Quý, thị trấn Phước Dân, huyện Ninh Phước, tỉnh Ninh Thuận.

Tròn 2 tuổi – lời mẹ cháu kể – cháu Hoàng không nói tiếng nào, chị lo lắng, nghĩ quẩn, sợ cháu câm. Qua tháng 25, cháu bập bẹ nói. Tháng thứ 26, chị tập cháu vỡ lòng 4 chữ cái đầu tiên, bất ngờ cháu "trả bài" cả xuôi lẫn ngược đều chuẩn. Chị viết lần lượt từng cụm chữ cái còn lại, kinh ngạc hơn, cháu "nằm lòng" tại chỗ, đọc lưu loát không nhầm chữ nào. Tháng thứ 27, cháu đọc được hết các chữ thường trên lịch, báo hoặc các bìa giấy. Tháng thứ 28, cháu chú ý đọc gần kịp lời hát karaoke, cháu mê nhất bài "*Em là hoa hồng nhỏ*".

Đặc biệt, tuần lễ vừa rồi, cháu cầm chữ Đ (của hộp chữ cái bằng nhựa) đưa lên nói: "*Đinh*", "*Đô*", "*Đinh*" rồi để xuống "*dính chính*" lại "*Là chữ Đ nghen!*" Tới chữ X, cháu nói: "*Xuôi*", "*Xa*" rồi để xuống khẳng định lại "*Là chữ X nghen!*" (cháu sợ người ta nhầm thấy chữ X mà đọc "*xuôi*" là sai).

Hôm qua, tôi đến thăm Bảo Hoàng lần nữa, ba mẹ cháu không nhắc, cháu chào đúng tên tôi! Thú thật, tôi cảm động và sững sờ đến nổi da gà. Bộ óc cháu đang có sự chuyển động, cháu đọc được các số hàng chục do người khác viết. Số hàng trăm thì cháu chưa đọc được.

Tôi hỏi thăm về "*gien*" của gia phả để muốn biết cháu có bộ óc thừa hưởng hay trời phú. Qua lời ba của cháu, tôi được biết: phía nội, ông bà cháu quê Quảng Nam và Đà Nẵng chuyển vào đây, sức học bình thường; ba cháu thì hết lớp 9, học lực không phải hạng xuất sắc. Phía ngoại, ông bà quê Thái Bình và Hà Nội, di cư vào Nam năm 1954, sức học cũng bình thường, mẹ cháu đã tốt nghiệp lớp 12, học lực khá.

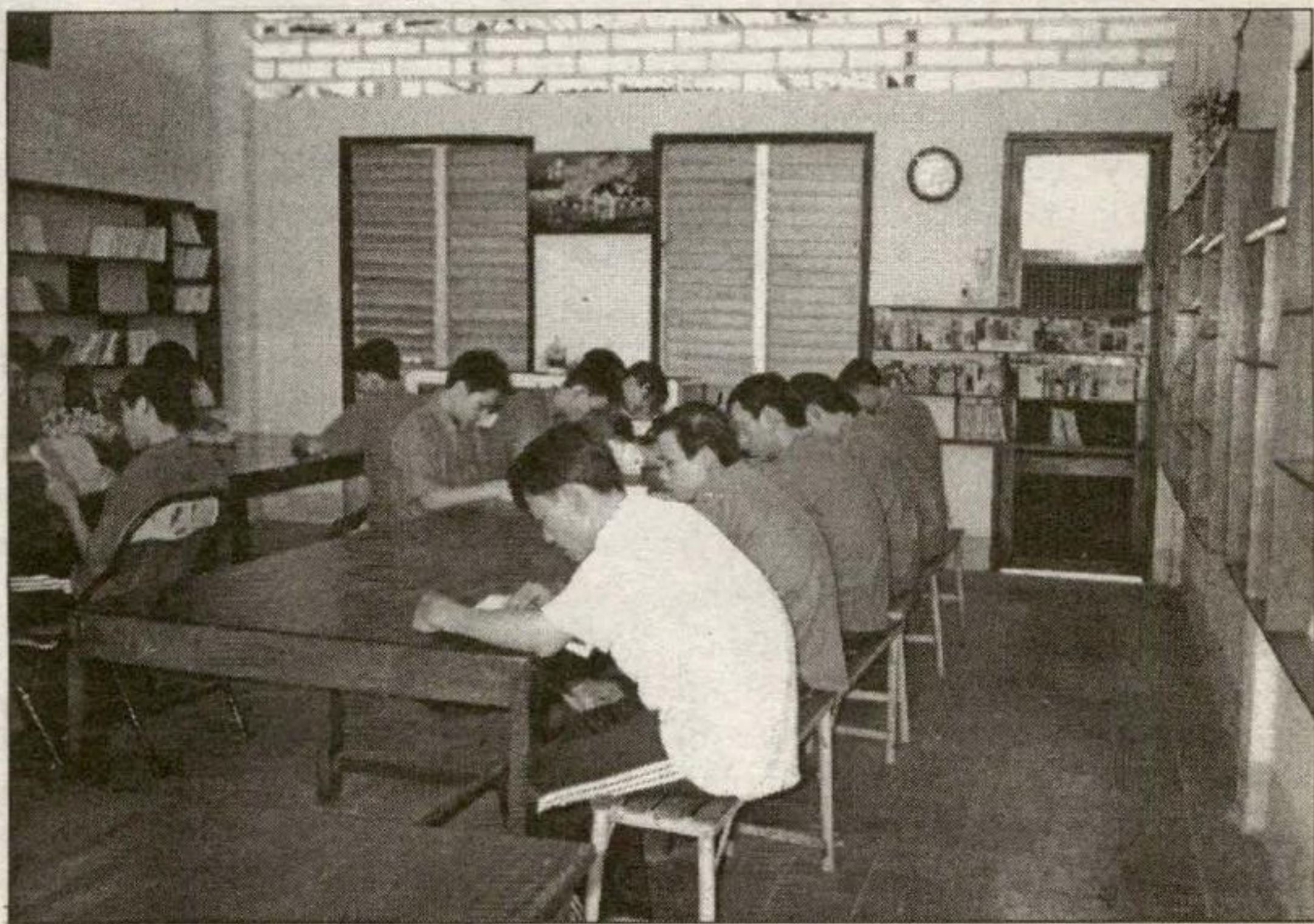
Vậy, cháu được "trời để ý", tôi nghĩ vậy?

Phú Quý, 4-3-2002
NGUYỄN THÁI SƠN

TP. HCM GIẢI QUYẾT TỆ NẠN NGHIỆN MA TÚY: Cần phải có một môi trường HẬU CẠI NGHIỆN

Chỉ tính riêng 6 tháng cuối năm 2001 đã có hơn 10 ngàn người ở thành phố Hồ Chí Minh được đưa đến trung tâm cai nghiện ma túy (TTCNMT). 6 tháng đầu năm 2002 trên 20 ngàn người cần được đưa vào các TTCNMT của TP. HCM.

Hiện tại đã có 8 TTCNMT: Trung tâm Giáo dục Dạy nghề (TTGDDN) Bình Triệu; TTGDDN Phụ Nữ; TTGDDN Thanh Thiếu Niên II; TT Tư vấn và Cai nghiện ma túy Nơ Trang Long; TT Chữa bệnh Phú Văn; TTCNMT Đức Hạnh; TTCNMT Bó Lá; Bệnh viện Bình Triệu, đi vào hoạt động. Ngoài các TTCNMT này còn có một số trung tâm khác của Thanh Niên Xung Phong nằm rải rác ở các tỉnh như Đắk Lắk, Bình Dương...

Các học viên đang xem sách tại thư viện.

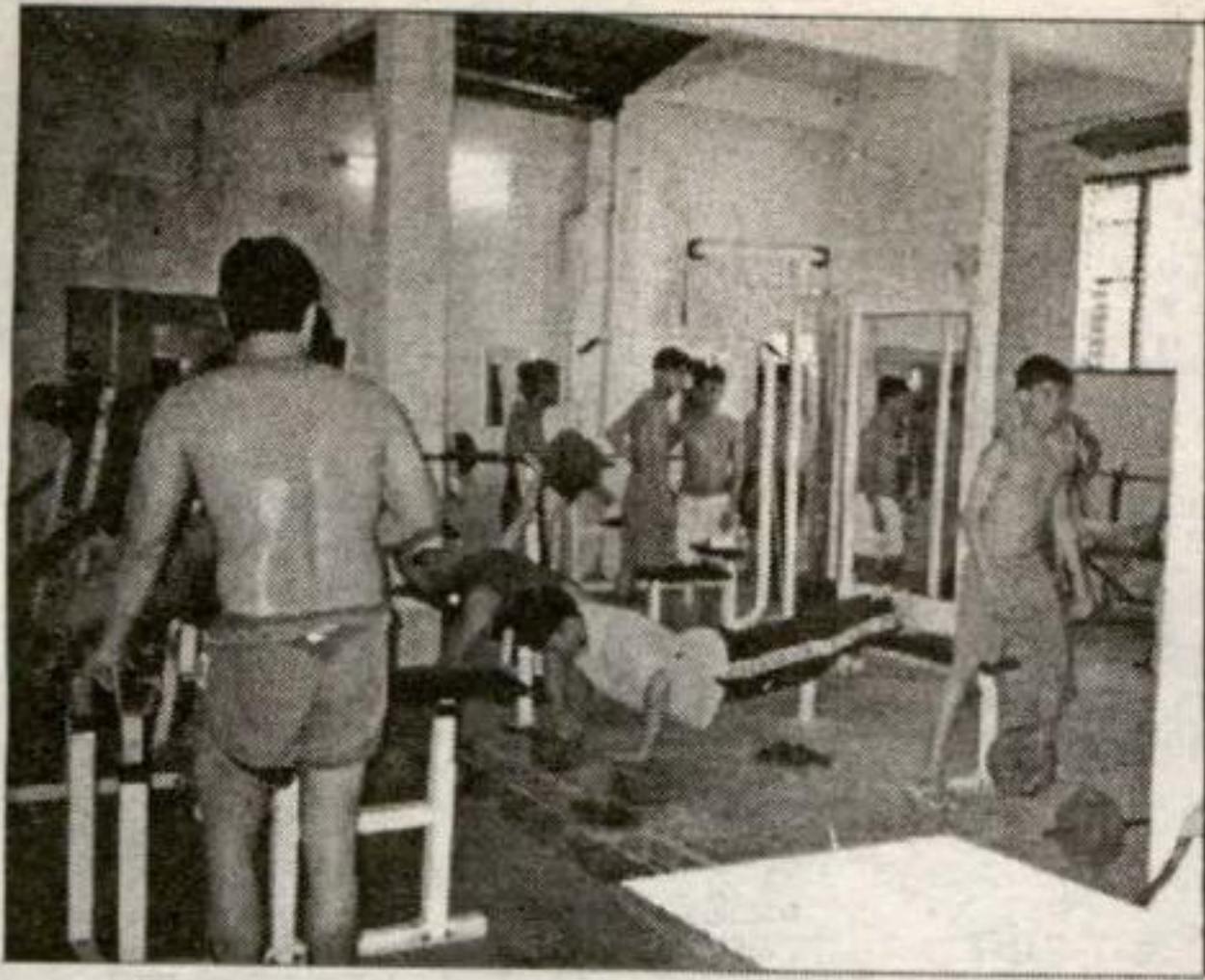
Việc xây dựng ô ạt các TTCNMT cũng chỉ là giải pháp đối phó trước mắt với số lượng con nghiện tăng nhanh mà thôi. Về chất lượng cai đường như vẫn dẫm chân tại chỗ nếu không muốn nói là không hiệu quả (hiệu quả ở đây là căn cứ theo lượng tái nghiện).

Ở TTGDDN Bình Triệu, nơi đầu mối tiếp nhận con nghiện để đưa đến các trung tâm khác vào đợt chiến dịch có ngày tiếp nhận gần 200 bệnh nhân nghiện. Được biết sức chứa của trung tâm cho phép chỉ từ 800-900 học viên, thế nhưng vào những đợt chiến dịch thường phải tiếp nhận đến 1.500 học viên. Một môn học được coi là quan trọng nhất đó là môn giáo dục truyền thống, đây là môn học giúp các học viên thay đổi nhân cách và có cái nhìn nhận đúng đắn hơn. Nếu như trong 7 ngày đầu là điều trị được bệnh thì trong giai đoạn học tập là điều trị tâm bệnh. Ở đây các học viên vui chơi chủ yếu, ngoài ra học viên phải học văn hóa và học một số nghề (mộc, cơ khí, may...) theo quy định của nhà trường, để khi hòa nhập lại với xã hội có một chút nghề tuy chưa được sâu lắm. Thời gian quy định đối với đối tượng gia đình gửi tối thiểu là một tháng (gia đình gửi vào phải đóng phí), trường hợp bị bắt vào thời gian là hai năm (diện này không đóng phí).

Đánh giá về việc quản lý và dạy học, thầy Nguyễn Văn Hiệp cho biết: Chỉ khoảng xấp xỉ 20% số học viên khi rời trung tâm là không tái nghiện, còn lại tới hơn 80% bị nghiện lại. Nhiều khi phụ huynh học viên đến trách tại sao trung tâm đã xác định là khỏi hẳn rồi mà học viên về nhà vẫn cứ nghiện lại? Người ta cứ tưởng trung tâm như

một tòa thánh vậy, vào trung tâm xong ra là trong trắng trở lại sẽ không nghiện nữa. Thực chất chúng tôi chỉ cắt được cơn nghiện (bệnh lý), còn tâm bệnh (bệnh về tâm lý do thuốc) thì vẫn còn ở trong suy nghĩ của người nghiện làm sao mà hết hẳn được. Để làm được chuyện ấy cần phải đồng bộ các ban ngành, gia đình và xã hội cùng làm". Quả thực điều hết sức trăn trở cho vấn đề này vẫn là môi trường cho các học viên khi rời khỏi trung tâm. Tâm sự về nỗi nhức nhối ấy thầy Nguyễn Xuân Trính, giáo viên môn truyền thông của trung tâm: "Thực chất chúng ta chưa làm tốt được môi trường hậu cai nghiện, điều ấy quyết định chuyện người đi cai có đạt hiệu quả hay không". Thầy nêu ra những nguyên nhân hết sức cụ thể của việc lại tái nghiện: thành kiến xã hội còn nặng, môi trường sống vẫn xấu như trước (bạn bè mới tốt không có, bạn cũ lại rủ rê), khó kiếm việc làm... Ngoài những nguyên nhân ấy còn một số quan niệm rất tiêu cực (do nhận thức thấp). Thầy kể về một gia đình nọ khi đưa con đến cai nghiện nhiều lần ở trung tâm không được, mẹ của học viên đã than phiền cho rằng đây là "nghiệp chương" của gia đình, và cho là trong gia đình thì có đứa thế này thế kia, đưa vào đây nó gánh tội cho mấy đứa khác. Còn không ít học viên bị nhiễm HIV đã cho rằng đây là số phận "trời kêu ai người ấy dạ".

Thực ra mỗi người mỗi hoàn cảnh khác nhau, nguyên nhân dẫn vào con đường nghiện ngập cũng khác nhau: Nguyễn Mai P, nhà ở quận 3 gia đình thuộc diện có điều kiện, P đang là sinh viên năm thứ hai cũng chỉ vì muốn "sành điệu";

Các học viên đang tập thể dục dụng cụ trong phòng tập.

Dương Thị Thúy H ngụ tại quận I do hoàn cảnh gia đình (cha mất, mẹ đi theo người khác) hụt hẫng tình cảm H tình nguyện tìm tới ma túy để được an ủi bằng những cơn “phê” thuốc; anh Trần H. nhân duyên đưa đẩy đến với “nàng tiên nâu” bởi tính tò mò “thử cho biết”; còn anh Hữu Th. ngụ tại quận 10 thì mượn ma túy để làm dịu đi sự cay cú về những ván bạc bị thua. Vào với ma túy thì dễ, song chuyện giã từ nó thì quả là không đơn giản chút nào. Cỗ những trường hợp đã hơn 10 năm không nghiện nữa, ấy thế chỉ một chút không cầm chừng thôi nay lại xin vào trung tâm. Có những học viên thâm niên cai gần bằng số tuổi của trung tâm (trung tâm thành lập 11-1975).

Môi trường hậu cai nghiện quả thực đã đến lúc cần phải có, ngay cả với các học viên cũng đồng tình với ý kiến đó. Đại đa số các học viên tái nghiện được hỏi dường như đều có mẫu số chung là do môi trường tác động và áp lực xã hội. Nguyễn Mai P. tuy là lần đầu, nhưng P. cho biết, gia đình không chấp nhận P. nữa, “em cũng không biết khi trở về em sẽ ra sao?”.

Với Trương Văn Đ. đã nói trong ghen ngào nước mắt: “Đây là lần thứ hai em vào cai, lần này ra mà em vẫn không bỏ được thì em sẽ tìm đến cái... chết”. Suy nghĩ của Đ. đã đến mức cùng quẩn do bất lực. “Chỉ cần nhìn thấy người nghiện thôi là mình đã có cảm giác thêm thêm rồi chứ không cần trông thấy thuốc”, đây là lời phân trần của một học viên đã được mặc áo vàng (loại áo màu vàng dành cho các học viên có thành tích tốt được chọn trợ giúp cho trung tâm). Bên cạnh đó còn có biết bao tâm sự được thổ lộ về nỗi khó khăn trong việc trở về, các học viên dường như không ai dám hứa trước được điều gì. Ở trong trung tâm ai cũng nghĩ khi ra lần này sẽ không tái phạm nữa, nhưng rồi thì...

Một thời gian hai tháng, hai năm thực chất ra cũng không có nghĩa lý gì nếu như vẫn không có được một môi trường tốt cho học viên sau khi cai. Được biết Ủy ban Nhân dân TP.HCM có hướng tổ chức các học viên cai xong thành đội chuyên làm các công trình xã hội. Bên Thanh Niên Xung Phong sẽ nhận các học viên tình nguyện đăng ký đi làm công tác xã hội theo sự chỉ đạo của tổ chức. Riêng quận 5, phòng LĐ-TB-XH đã cho xây dựng một khu hậu cai nghiện ở Long Thành-Đồng Nai, lập làng nghề cho các học viên của quận sau khi rời các trung tâm sẽ đến đó làm việc. Các phương hướng đó cũng rất khả thi, nhưng cần phải được xúc tiến để làm giảm lượng người nghiện và tái nghiện xuống. Chỉ có giải quyết từ gốc lẫn ngọn mang tính triệt để như thế mới có thể chống lại được vấn nạn ma túy. ■

KHẮC GIỚI

Cô quên à?

- Tôi không ngờ anh lại keo kiệt đến thế, tôi không thể làm vợ anh được. Đây, tôi trả lại anh chiếc nhẫn đính hôn.

- Thế còn chiếc hộp đựng nhẫn xinh xắn nữa chứ? Cô quên à?

Cấp tốc

Một chủ trang trại về thành phố dự hội thảo không may bị ốm phải vào bệnh viện.

Ông ta nói với cô y tá: Nhờ cô điện cho vợ tôi với nội dung sau: “Anh bị ốm phải vào bệnh viện điều trị. Bệnh viện ở thành phố rất tốt, các cô y tá thật trẻ, đẹp và dễ thương”.

- Ông nói đến chúng tôi làm gì? Cô y tá ngạc nhiên.

- Cô thông cảm, tôi phải nói vậy thì bà ấy mới cấp tốc đến săn sóc tôi.

TRẦN ĐÌNH

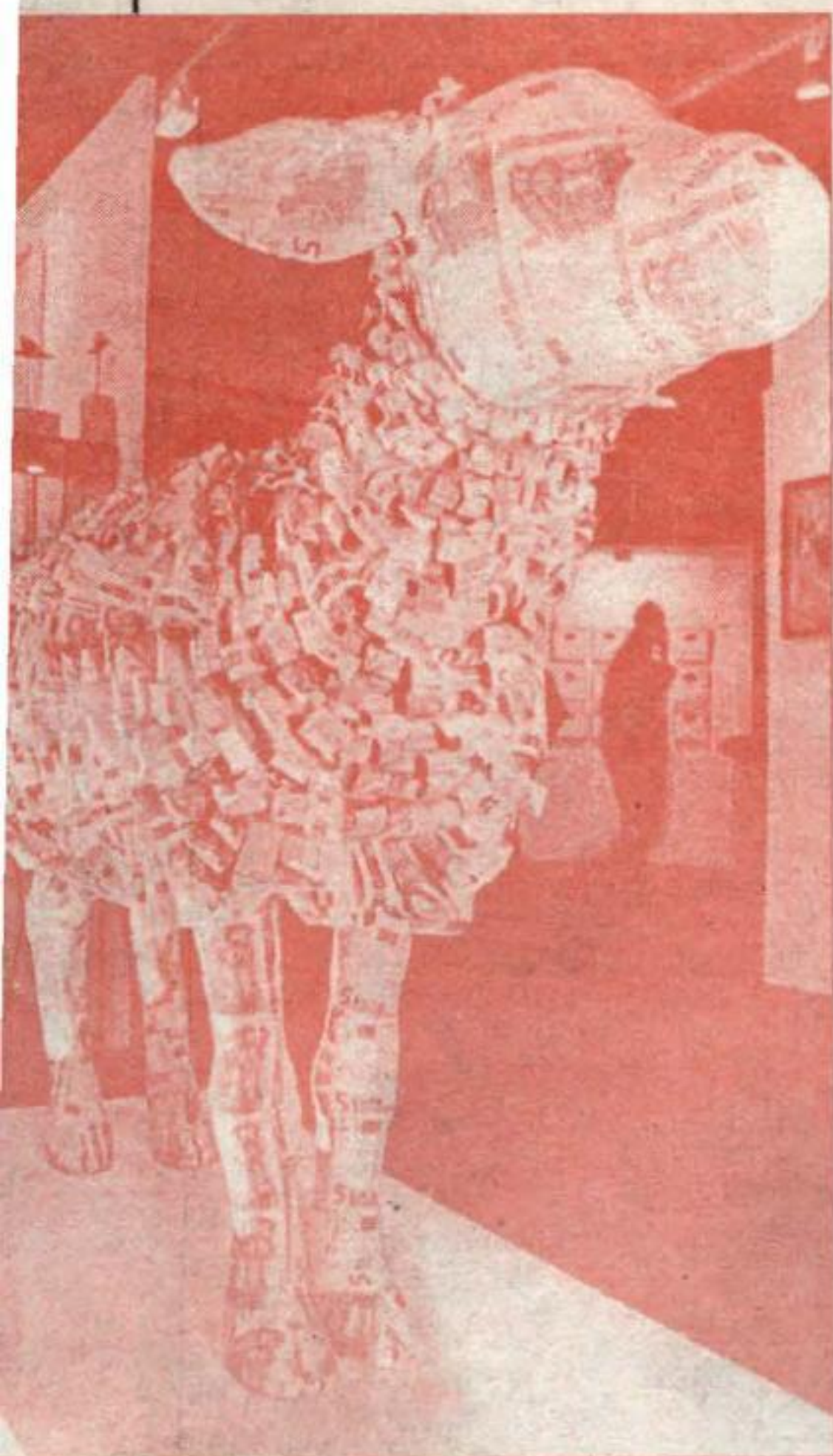
LONG

(Chi cục
Thuế Vĩnh Linh,
Quảng Trị)

Tranh: H.D

Đáng vào Guinness

Con cừu làm từ... tiền giấy EURO

Từ 805 tờ giấy bạc euro, dây điện cuốn, giấy và keo dán, con cừu giấy bạc trị giá 4.000 bảng Anh đã ra mắt công chúng Anh ở Trung tâm Kinh doanh Thiết kế London nhân hội chợ nghệ thuật mới đây. Chủ thiết kế là Justine Smith.

LÊ ĐÀO

(Theo AP, 2002)

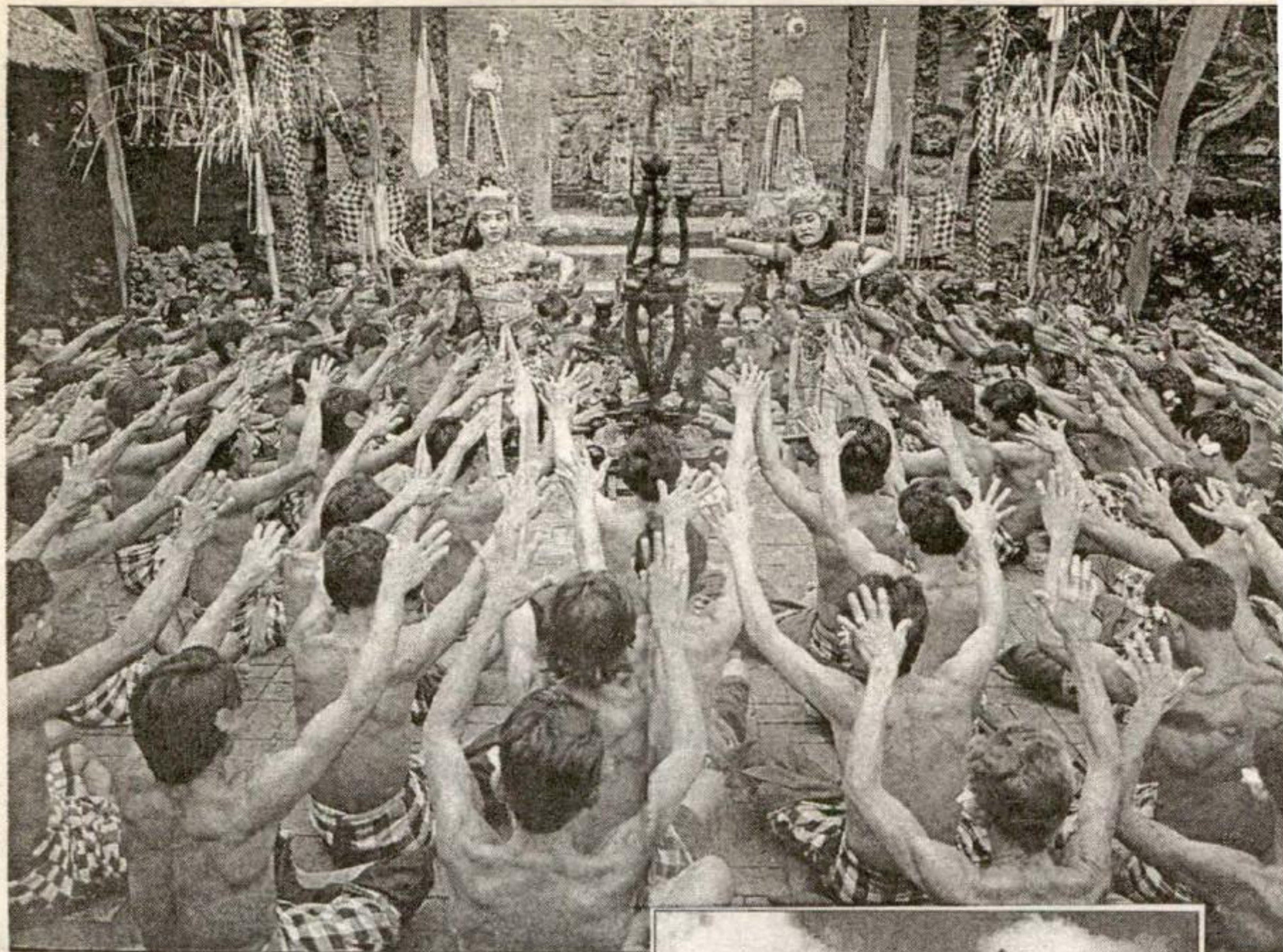
Hớt tóc dưới nước

Thợ hớt tóc kỳ cựu Thep Theva người Thái Lan đang hớt tóc cho một người mẫu ở dưới nước trong một cuộc thi tài ở Bangkok. Thep năm nay 46 tuổi, đã giành chiến thắng trước nhiều đối thủ khác. Thep là thợ hớt tóc trong vòng 20 năm qua. ■

QUANG NHẬT

(Theo Reuters)

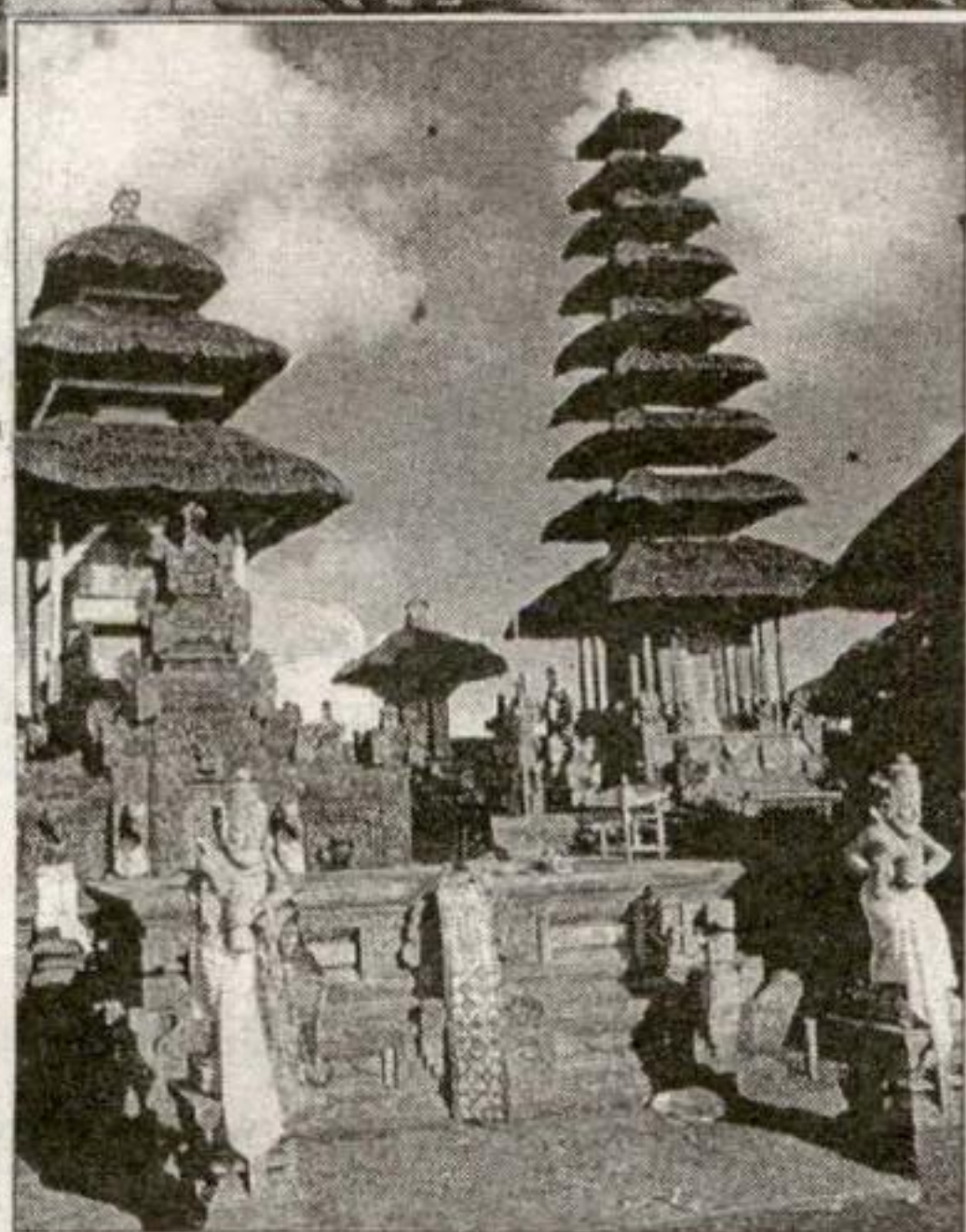

Điệu múa barong.

Du lịch vòng quanh thế giới TRÊN ĐẢO BALI

Từ lâu, Bali nổi tiếng là một địa điểm du lịch lý tưởng, một "thiên đường" của vùng nhiệt đới (paradis tropical) với nhiều bãi biển đẹp, khu rừng nguyên thủy được bảo vệ tốt, và đặc biệt là những tập tục, truyền thống văn hóa độc đáo. Mỗi năm, có hàng triệu du khách từ khắp thế giới kéo đến hòn đảo bé nhỏ này của nước Indonesia, mang đến cho Bali nguồn thu nhập rất lớn.

Ngôi đền cổ Kintamani.

Hòn đảo du lịch

Từ Jakarta, thủ đô của Indonesia chúng tôi đáp máy bay đến Bali, chỉ mất hơn một tiếng đồng hồ. Sân bay Ngurah Rai tuy là của địa phương, nhưng nó là sân bay quốc tế và rất hiện đại. Bali về mặt hành chính là một tỉnh của Indonesia, thủ phủ là thành phố Denpasar, nhưng du khách ít khi đến đây, mà chỉ trú ngụ ở các khách sạn dọc các bãi biển và tập trung vui chơi, mua sắm ở thị trấn Kuta, nằm ở mồm phía nam của đảo Bali, rất gần phi trường quốc tế.

Điều gây ấn tượng đầu tiên là hệ thống khách sạn ở đây rất nhiều và trang bị rất hiện đại. Vào khách sạn, bạn được đón tiếp ngay bởi một ban nhạc dân tộc ngồi xếp bằng ở gần tiền sảnh. Âm nhạc và múa là hai nét độc đáo của nền văn hóa Bali, đó là món ăn tinh thần chiêu đãi du khách ở khắp nơi trên đảo. Dân nhạc Bali (tiếng địa phương gọi là *gamelan*) chủ yếu dùng nhạc cụ gỗ, tiết tấu đều đều giống như nhạc “ngũ âm” của người Khơ-me, nghe lâu cảm thấy rất đơn điệu.

Ban ngày dạo chơi và tắm biển, đi thăm các đền đài và di tích lịch sử, tối đến kéo nhau vào thị trấn Kuta. Sinh hoạt ban đêm ở đây thật nhộn nhịp, tập trung vào một con đường chính chạy dọc theo bờ biển, hai bên hàng quán dày đặc, đèn đuốc sáng rực, du khách đi lại nườm nượp. Ở đây sinh hoạt rất thoải mái, nhiều nữ du khách phương Tây cứ mặc đồ như lúc đi tắm biển, ngang nhiên đi vào siêu thị, hình như đã là chuyện bình thường.

Thỉnh thoảng, ở một góc phố lại có vài anh ma – cô mời chào bằng câu tiếng Anh “young and beautifull

lady, sir” (có gái trẻ và đẹp, xin mời ông). Đặc biệt, ở Bali còn có một hạng thanh niên hành nghề đặc biệt, mà báo chí gọi là “beach boy” (thanh niên trên bãi biển). Bọn chúng đều bảnh trai và biết tiếng Anh, la cà ở các nơi có du khách nữ, nhất là những nữ du khách đi du lịch riêng rẽ, đến làm quen và tự giới thiệu để làm người hướng dẫn, ai đồng ý thì chúng sẽ làm bạn đồng hành, cùng đi chơi chung và ăn ở chung tại khách sạn luôn. Tất nhiên là chúng sẽ được tiền thù lao hậu hĩ. Có một lần, dạo chơi ở bãi biển tôi gặp một gã “beach boy” ngồi giữa hai cô gái Nhật, hai tay ôm choàng lấy hai cô, tán chuyện huyên thuyên, còn hai cô gái Nhật thì cười ra vẻ thích thú lắm. Thì ra, người ta đi du lịch đến Bali, đâu phải ai cũng chỉ có một mục tiêu là hòa đồng với thiên nhiên, thưởng thức vẻ đẹp của biển và núi rừng.

Hòn đảo Ấn giáo trong quốc gia Hồi giáo

Bali là một hòn đảo nhỏ nằm ở phía tây đảo Java, với diện tích 5.620 km vuông và số dân 2,5 triệu người (Indonesia có tổng diện tích là 1.920.000 km vuông và số dân là 200 triệu người). Trong khi đại đa số dân Indonesia theo Hồi giáo và một số ít theo đạo Cơ đốc, thì tất cả dân trên đảo Bali đều theo Ấn giáo.

Tình hình này có nguồn gốc lịch sử của nó. Xưa kia, trên các hòn đảo ở Indonesia, có nhiều vương quốc tồn tại và tất cả đều theo Ấn giáo. Đến thế kỷ thứ 13, thông qua các thương thuyền từ các nước Ả-rập, Hồi giáo thâm nhập vào các vương quốc ở đây và lần lần chiếm lĩnh địa vị thống trị về tư tưởng, chỉ riêng tiểu vương

quốc Bali là không bị ảnh hưởng và vẫn duy trì được tín ngưỡng Ấn giáo cho đến bây giờ. Tuy nhiên, Ấn giáo ở Bali không hoàn toàn giống như Ấn giáo ở Ấn Độ. Người Bali thờ các vị thần như trong Ấn giáo, nhưng xã hội Bali cởi mở hơn, không phân chia đẳng cấp khắt khe như ở Ấn Độ.

Khắp hòn đảo, đi đâu cũng có đền thờ, kiến trúc theo kiểu đền thờ Ấn giáo. Các gia đình nông dân ở đây, nhà nào cũng có đền thờ nhỏ trong sân nhà. Đặc biệt, khi chúng tôi đến thăm thủ phủ Denpasar, điều làm cho du khách rất ngạc nhiên là tất cả công sở đều được xây dựng theo kiểu nhà thờ Ấn giáo, với quy mô và chiều cao bằng nhau. Chính quyền Bali có một quy định rất chặt chẽ là tất cả công trình kiến trúc trên đảo (nhà ở, khách sạn, siêu thị, cơ quan...) đều không được cao hơn ngọn dừa, vì đó là chiều cao của đền thờ Ấn giáo. Do đó, từ thủ phủ Denpasar cho đến các thị trấn ven biển, không gian xây dựng rất hài hòa, thành phố Denpasar tuy không lớn, nhưng rất sạch và đẹp. Ở các quảng trường có những quần thể tượng đài các vị thần trong Ấn giáo như Vishnou, Brahma, Siva. Đường phố và nhà cửa đều xây dựng theo quy hoạch, có những dãy phố buôn bán của người Trung Quốc và người Ả-rập, cửa hàng ở đây hơn hẳn các phố Tàu ở Chợ Lớn bên ta.

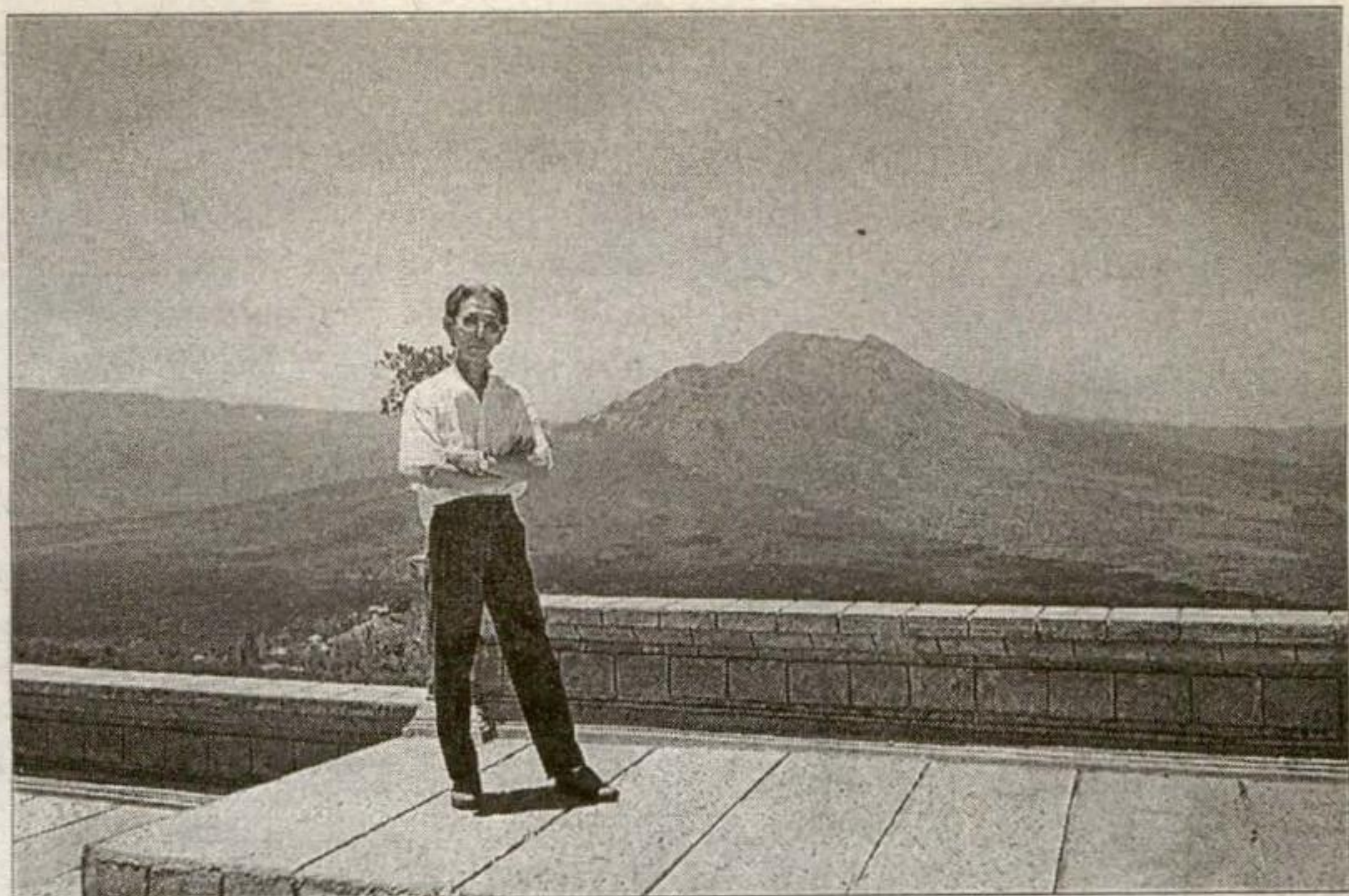
Hòn đảo của nhạc, múa và đền thờ

Một tiết mục không thể thiếu khi đi thăm Bali là xem biểu diễn vũ kịch. Múa là một bộ phận quan trọng trong sinh hoạt văn hóa ở đây, hầu như ai cũng biết múa, lễ hội nào

cũng có múa, các tuồng cổ đều thể hiện bằng múa, có nhiều nơi biểu diễn múa cho du khách đến xem. Nơi biểu diễn là sân đền, khán giả ngồi trên những hàng ghế đặt xung quanh. Nội dung các vở múa phần lớn lấy trong sử thi Ramayana của Ấn giáo thể hiện cuộc đấu tranh giữa thiên thần và quỷ sứ, giữa cái thiện và cái ác. Hoàng tử, công chúa, thú rừng là những nhân vật chủ yếu trong các vở vũ kịch này.

Thị trấn Kuta và các bãi biển phía nam chịu nhiều ảnh hưởng của sinh hoạt văn hóa phương Tây. Muốn hiểu những đặc điểm của nền văn hóa Bali, phải đi vào trung tâm đảo và hướng về phía bắc, nơi đó cảnh quan cổ truyền vẫn không thay đổi. Trên đường đi, có thể viếng nhiều hang động và các ngôi đền cổ. Nếu chỉ đọc sách hướng dẫn, thì tưởng rằng nguy nga và đẹp đẽ lắm. Nhưng đến nơi mới thấy rằng các đền thờ cổ đều kiến trúc rất đơn sơ, quy mô nhỏ, hang động thì hẹp và nông.

Thắng cảnh nổi tiếng nhất là núi lửa Batur. Ngọn núi nằm ở phía đông bắc của đảo, đã từng phun lửa dữ dội vào năm 1917, chôn vùi cả ngôi làng ở ven núi, giết chết hàng nghìn người, phá hủy 60.000 ngôi nhà và 2.000 đền thờ lớn nhỏ. Sau đó, núi lửa tắt hẳn, dân cư lại xây dựng làng dưới chân núi, còn miệng núi lửa giờ đây đã biến thành một hồ nước rất đẹp ở độ cao 1.700 mét. Chung quanh là nhà hàng, khách sạn để du khách lên đây nghỉ ngơi, thưởng ngoạn phong cảnh. Đường đi lên hồ nước rất dốc, quanh co khúc khuỷu, nhưng lên đến nơi rồi thì thật dễ chịu, khí hậu mát mẻ, đứng ở bao

Trên miệng núi lửa Batur.

lớn khách sạn có thể phóng tầm mắt nhìn cả một khoảng không gian rất rộng.

Hòn đảo hòa bình và phồn vinh

Nước Indonesia hàng mấy chục năm qua bị xâu xé vì những cuộc biến động chính trị, những cuộc xung đột về sắc tộc và tôn giáo, đầu rơi máu chảy liên miên. Riêng Bali là một ốc đảo hòa bình, dân cư sống trong những làng mạc yên bình, hình thành những cộng đồng gắn bó chặt chẽ với nhau bởi những tập tục lâu đời.

Nền kinh tế chủ yếu là nông nghiệp, gồm có trồng trọt và chăn nuôi và một số nghề thủ công, hoàn toàn không có cơ sở công nghiệp. Tuy Bali là một hòn đảo, nhưng nghề đánh cá không phát triển, vì theo tín ngưỡng ở đây, biển cả được xem là nơi cư ngụ của ác quỷ. Trong khi đa số dân Indonesia còn sống trong cảnh nghèo nàn, thì nông

dân ở Bali có mức sống cao nhất nước. Đi về nông thôn, đâu đâu cũng thấy nhà cửa hàng hoàng, rộng rãi, mỗi nhà đều có bức tường bao quanh, bên trong có sân và vườn và một đền thờ Ấn giáo. Ngành du lịch mang lại cho Bali nguồn thu nhập chủ yếu. Theo tôi, các bãi biển ở Bali cũng bình thường, có thể nói không đẹp bằng các bãi biển ở nước ta, đặc biệt các bãi biển ở miền Trung. Thế nhưng, cơ sở hạ tầng và tiện nghi ở Bali thì rất tốt, không chê vào đâu được. Các hang động và đền thờ cổ cũng nhỏ bé, không gây được ấn tượng. Nổi tiếng nhất là động Voi thì cũng chỉ sâu không đầy chục mét, bên trong có một tượng đá hình con voi, không thể nào so sánh nổi với thắng cảnh như động Hương Tích ở nước ta.

Vấn đề cốt lõi ở đây là biết cách tổ chức, cách quảng cáo, huấn luyện đội ngũ cán bộ nhân viên ngành du

lịch, bảo trì và tôn tạo các cảnh quan sẵn có, sắp xếp các tuyến tham quan hợp lý, thuận tiện cho du khách. Bali có một lợi thế là những đặc điểm sinh hoạt văn hóa độc đáo thể hiện trong âm nhạc, vũ kịch, trang phục, nghi thức tôn giáo, khiến cho du khách phương Tây cảm thấy rất lạ và thích thú.

Ngoài ra, chính quyền ở đây rất quan tâm bảo vệ môi trường và nền văn hóa địa phương. Các thị trấn ở bờ biển phía nam như Kuta, Legian

là nơi tập trung du khách thì sinh hoạt rộn rịp, phong cách sống thoải mái, chịu ảnh hưởng của văn hóa ngoại lai. Nhưng ra khỏi các nơi đó, đi sâu vào nội địa và các vùng bờ biển khác, thì cảnh quan thật thanh bình, ít xe cộ, dân cư ăn mặc và sinh hoạt theo lối truyền thống, cuộc sống diễn ra chậm chạp, êm đềm với những cánh đồng lúa, đàn gia súc, những khu rừng rậm. Và đó là cái hấp dẫn du khách phương Tây. ■

TRẦN VINH AN

DÀNH CHO CÁC BẠN GÁI:

Để khuôn mặt luôn tươi sáng

Đừng quên rửa mặt trước khi đi ngủ:

Đừng lười tới mức để nguyên phấn sáp mà đi ngủ. Mồ hôi, bụi sẽ bám vào mắt, che kín lỗ chân lông, chưa kể còn dính vào chăn, gối sẽ sản sinh vi khuẩn, nấm mốc. Da tái sinh không được sẽ mau già. Vì thế những bạn gái nào lười rửa mặt sẽ bị... xếp li da đấy.

Dụng cụ trang điểm quá bẩn:

Các cây cọ trang điểm, bông phấn, bàn chải đánh răng dính thức ăn hoặc ẩm ướt, xà bông tắm, bàn chải kỳ lưng không được giữ sạch sẽ làm nhiễm trùng da bạn, và từ những vết thương nhiễm trùng ấy, da bạn sẽ nhăn do sẹo và bạn sẽ bị... xấu đấy.

Trang điểm quá đậm:

Những cô gái trang điểm quá đậm sẽ bị chê già đó. Trang điểm nhiều quá da bị chai và bạn sẽ phải xài mỹ phẩm suốt đời. Hãy cố gắng giữ lại một chút tự nhiên, bạn sẽ trẻ trung hơn nhiều.

Đừng vọc mụn trên mặt:

Thức khuya, ăn đồ chiên xào... bạn dễ bị nổi mụn trên mặt. Đừng suốt ngày xăm soi, rờ rờ nặn nặn mụn. Cũng đừng đắp phấn kem che lấp. Hãy rửa mặt sạch, ăn rau tươi, trái cây, sữa chua và quên nó đi, vết mụn sẽ biến mất trước khi bạn kịp biến nó thành cái sẹo thâm hay lỗ mụn sâu hoắm.

Môi tô dày và to hơn:

Một viền môi tự nhiên bao giờ cũng đẹp. Đừng nghe lời theo mốt mà vẽ co môi to hơn, cong hơn, coi chừng trông môi bạn giống bị sưng vêu lên, trông kinh khủng lắm. Cũng đừng lập dị chơi sơn các màu khác người như đen, tím, trắng sáp... bạn sẽ thành ma hơn là người đấy. ■

NGUYỄN THÀNH CHUNG

Các bà mẹ đang mang thai cần biết

Con khỏe mạnh, thông minh là mong muốn của tất cả các bậc cha mẹ. Để sinh được đứa con như ý muốn, theo Trung tâm Dinh dưỡng TP. Hồ Chí Minh thì cần phải chăm sóc bà mẹ và đứa con từ lúc bà mẹ mang thai.

Chín tháng mười ngày trong bụng mẹ là thời gian rất quan trọng để tạo nên cơ thể đứa trẻ. Vì vậy khi người mẹ có thai nên chú ý ăn uống đầy đủ để đứa con sinh ra không bị suy dinh dưỡng trong bào thai. Bà mẹ có thai nên ăn đầy đủ chất dinh dưỡng như thịt, cá, trứng, các loại đậu, tàu hũ, sữa, dầu, mỡ, rau đậm màu (màu xanh, vàng), trái cây đủ loại. Vì phải nuôi thêm đứa con, cho nên mỗi bữa ăn bà mẹ có thai nên ăn thêm một chén cơm hoặc ăn thêm 1-2 bữa phụ như củ khoai, trái bắp, trái chuối, bánh giò, quả

trứng hay uống một ly sữa. Trong thời kỳ mang thai bà mẹ nên ăn uống tốt để đứa trẻ sinh ra cân nặng trên 3kg và giúp bà mẹ có dự trữ để tạo nhiều sữa nuôi con.

Trong 9 tháng có thai, bà mẹ cần tăng cân từ 10 – 12kg đều đặn. Trong đó: 3 tháng đầu tăng khoảng 1kg; 3 tháng giữa tăng khoảng 4 – 5kg; 3 tháng cuối tăng khoảng 5 – 6kg.

Trong thời kỳ có thai, bà mẹ nên đi khám ít nhất 3 lần:

* **Lần thứ nhất:** Khi có thai ba tháng đầu để xác định đúng có thai hay không, xem có gì bất thường ở giai đoạn đầu này không, để được hướng dẫn uống viên sắt và chích ngừa.

* **Lần thứ hai:** Vào 3 tháng giữa để xem thai có phát triển bình thường không, cơ thể bà mẹ có thích nghi tốt với thai không? Bà mẹ được chích ngừa uốn ván và viêm gan siêu vi.

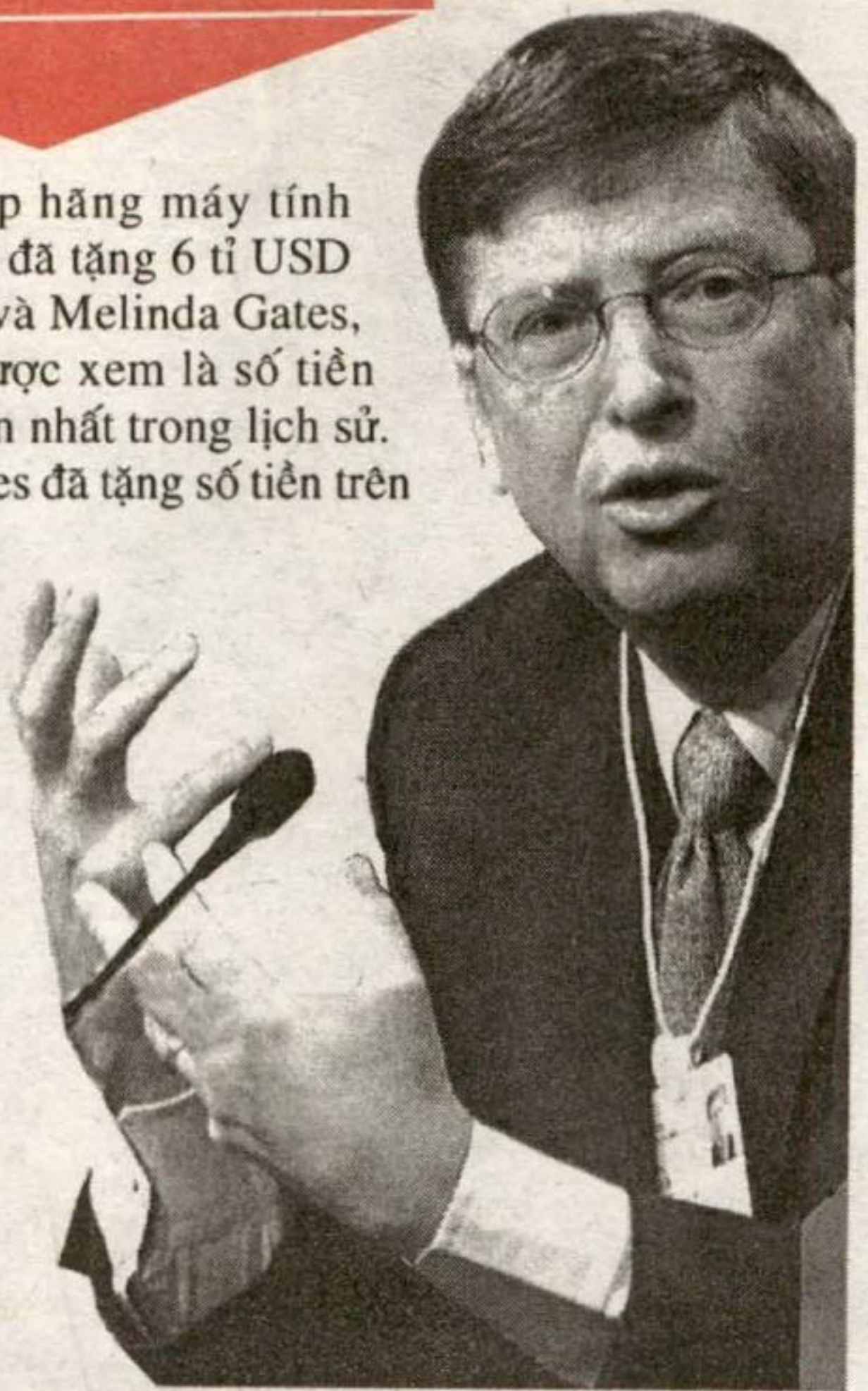
* **Lần thứ ba:** Vào tháng cuối để xem thai có thuận hay không, có phát triển bình thường hay không? Thời kỳ này có thể dự kiến được ngày sinh và chọn nơi an toàn nhất cho mẹ và cho con khi sinh.

Tóm lại khi bà mẹ có thai nên lưu ý: Ăn uống đầy đủ chất dinh dưỡng. Bà mẹ cần tăng cân trong suốt thời kỳ có thai từ 10 – 12kg. Từ khi có thai đến lúc sinh, bà mẹ nên đi khám thai ít nhất 3 lần, tại các trạm y tế phường, xã hoặc phòng khám của quận, huyện. ■

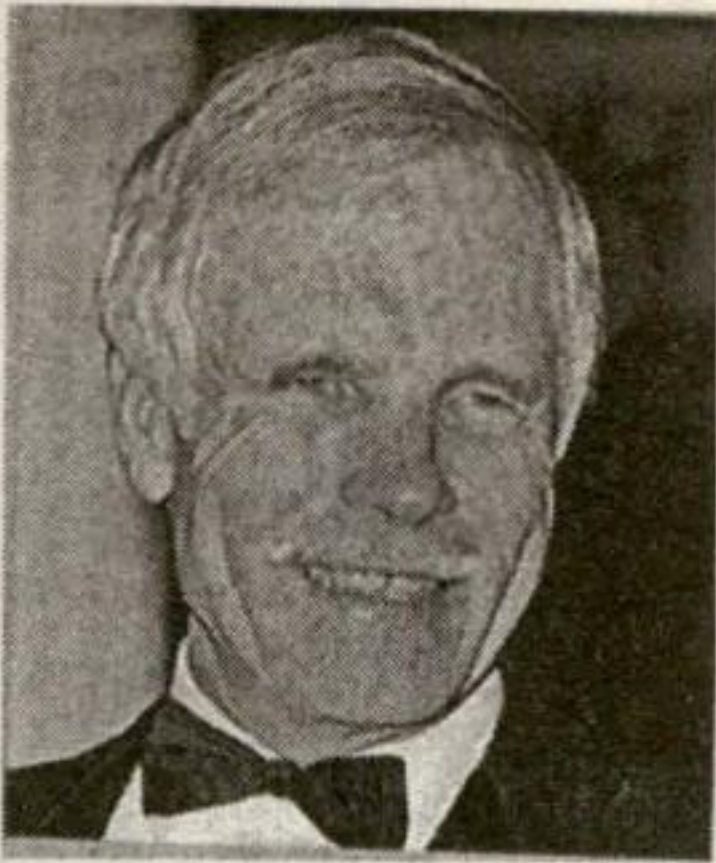
S.H

GUINNESS

• Bill Gates, người sáng lập hãng máy tính Microsoft và vợ ông là Melinda đã tặng 6 tỉ USD cho quỹ từ thiện mang tên Bill và Melinda Gates, thành lập vào tháng 8-1999, được xem là số tiền quyên góp mang tính cá nhân lớn nhất trong lịch sử. Quỹ từ thiện Bill và Melinda Gates đã tặng số tiền trên cho chương trình toàn cầu về chăm sóc sức khỏe, giáo dục, thư viện và một số chương trình cộng đồng ở các bang Tây Bắc nước Mỹ, nơi mà Bill đã trưởng thành. Trước đó, vào tháng 5-1999, hai vợ chồng tỉ phú này đã tặng 25 triệu USD cho chương trình nghiên cứu về AIDS và HIV. (Ảnh 1).

• Năm 2000, tức 23 năm sau ngày vua nhạc pop Elvis Presley chết vì bệnh tim, tài sản của ông đã để ra: 35 triệu USD lợi nhuận, khiến ông trở thành người chết giàu nhất thế giới: Hơn 1 tỉ album đã được bán hết, đem lại số tiền thù lao rất lớn cho gia đình. Elvis để lại cho cô con gái Lisa Marie tòa nhà Graceland ở Memphis (bang Tennessee) thu được 15 triệu USD tiền phí vào cửa hàng năm và 5 triệu USD từ việc bán những vật dụng cá nhân của ông. Ngoài ra, còn lợi nhuận từ việc kinh doanh nhà hàng và dùng hình ảnh Elvis quảng cáo cho các sản phẩm trà Lipton, máy vi

tính Apple và pin Energizer cũng khá lớn. (Ảnh 2).

- Ngày 18-9-1997, ông Ted Turner, người Mỹ, người sáng lập Đài CNN và là phó chủ tịch hãng Time Warner đã tặng cho Liên Hiệp Quốc 1 tỉ USD và được sách kỷ lục Guinness công nhận là số tiền mặt lớn nhất do cá nhân tặng cho Liên Hiệp Quốc dùng vào việc giúp những người tị nạn và trẻ em, bảo vệ môi trường và tháo gỡ mìn. (Ảnh 3).

- Theo thống kê hằng năm của tạp chí kinh tế Forbes, Stephen King, người Mỹ, được bình chọn là tác giả có mức thu nhập hằng năm cao nhất thế giới: 44 triệu USD. King đã bắt đầu viết truyện ngắn năm lên 7 tuổi. Sau đó, những cuốn sách của ông về khoa học viễn tưởng, truyện kinh dị đã được dịch sang 33 thứ tiếng và được xuất bản ở hơn 35 quốc gia với lượng phát hành sách lên tới 300 triệu bản. (Ảnh 4).

- Người sáng lập kiêm giám đốc điều hành của công ty máy tính Computer Associates International – Charles B. Wang là hình tượng được xem khá thành đạt trong sự nghiệp. Mức thu nhập trong năm 1999-2000 là 650.048.000 USD, mức thu nhập hằng năm cao nhất của một giám đốc điều hành và tổng cộng mức thu nhập của ông Wang trong 5 năm 1996-2000 là 713.452.000 USD.

tạp chí *Fortune* đánh giá công ty Computer Associates là một công ty được đánh giá cao bởi vì đây là một trong những công ty có uy tín và có môi trường làm việc tốt nhất ở Mỹ. (Ảnh 5).

THÙY VÂN

(Theo Guinness World Records 2002)

Giải đáp y học

Tiến sĩ y học
LÊ TRỌNG BỔNG

• **Nguyễn Thị H.** (Chi Lăng, Quế Võ, Bắc Ninh)

Hỏi: *Cháu mới lớn lên mà mặt đã mọc rất nhiều trứng cá. Xin cho biết cách khắc phục. Cháu lại có rìa mép nữa, khổ quá.*

Đáp: 1. Chính vào tuổi mới lớn (dậy thì), con trai hay con gái mới bắt đầu có trứng cá, ở mức độ và thời gian dài ngắn khác nhau; thường sau một vài năm sẽ đỡ dần rồi biến mất. Nếu kéo dài hoặc mức độ đáng e ngại, thì tốt nhất là cháu tìm đến một chuyên gia về da để họ khám kỹ và cho phương pháp chữa trị thích hợp. Không nên nghe theo lời mách bảo rồi mua thuốc bôi linh tinh. Tuyệt đối không nặn mụn trứng cá vì chắc chắn sẽ bị sẹo thâm màu.

Nếu không có điều kiện đến bác sĩ, cháu có thể dùng cách chữa dân gian sau đây mà một số người tiến hành kiên trì thấy có kết quả:

Đậu đỏ nhỏ (tên khác: xích tiểu đậu, mao sài xích, mễ xích) nghiền thành bột mịn + lòng trắng trứng gà tươi, trộn thành một thứ kem, bôi lên toàn bộ mặt. Dùng trứng mới, tiến hành hằng ngày, tiện nhất là vào buổi tối, trước khi đi ngủ, sáng ra rửa sạch (hoặc giữ ít nhất 30 phút).

2. Đối với lông mép, cháu có thể dùng một trong hai thứ kem làm rụng lông sau đây (thuốc chỉ giúp “vật lông” nhẹ nhàng, chứ không thể ngăn lông mọc lại, do đó cháu sẽ phải kết

bạn với thuốc, phải tốn một ít tiền):

- Kem Veet, đựng trong tuýp lớn, giá khoảng 42 ngàn đồng. Dùng con dao phết (trong hộp) lấy kem trát một lớp lên đám lông, giữ trong 3-5 phút (không được để quá 10 phút), rồi lại dùng dao phết gỡ bỏ lớp kem đi, rồi dội nước rửa sạch, lông rụng sẽ trôi theo.

- Kem Evacilin, tuýp 30 g, giá khoảng 30 ngàn đồng. Dùng gạc bôi lên, giữ thuốc trong 5-15 phút, rồi dùng tay hay khăn mềm chùi sạch.

Chú ý: không bôi các loại kem nói trên vào những chỗ xước, không để kem gây vào mắt (nếu gây, cho ngay mắt vào cốc nước sạch, chớp mạnh nhiều lần cho trôi hết thuốc); nhớ nút kín lại ngay để dùng nhiều lần.

Tuyệt đối không cạo hay nhổ lông vì lông sẽ cứng và thâm màu hơn.

Ghi chú: Các cháu **Nguyễn Anh Thy** (Lộc Hiệp, Lộc Ninh, Bình Phước), **Đoàn Thị Q.** (Trung Khê, Lương Tài, Bắc Ninh) có thể tham khảo điểm 1; các cháu **Nguyễn Thị T.** (Mậu A, Văn Yên, Yên Bái), **Đặng Thu Th.** (Đức Chính, Cẩm Giàng, Hải Dương) có thể tham khảo điểm 2 của giải đáp này.

• **Nguyễn Thị Th.** (Cam Ranh, Khánh Hòa)

Hỏi: *Tôi đã lập gia đình, gần đây bị ngứa ở cửa mình, tôi tự mua thuốc về đặt, thấy hết. Vừa qua lại bị ngứa, khám thì bác sĩ nói là viêm âm đạo. Vậy xin hỏi: Đặt thuốc nhiều lần như vậy có ảnh hưởng gì không, và viêm âm đạo nhiều lần có dẫn đến vô sinh?*

Đáp: 1. Thỉnh thoảng ngứa nơi âm hộ là hiện tượng thường gặp ở một số chị em, kể cả thiếu nữ, nguyên nhân

do chất xuất tiết hơi nhiều hoặc đậm đặc (có người thấy “vón thành cục” vào thời gian sắp rụng trứng) nên dễ kích thích tại chỗ gây ngứa.

* Trường hợp này có thể khắc phục như sau:

- Thay đồ lót và vệ sinh khu vực nhiều lần trong ngày.

- Nếu xuất hiện ngứa, thì dùng ngay gạc sạch thấm nước thuốc tím pha loãng 1 phần 4 ngàn (màu hơi hồng hồng) đem đặt tại chỗ trong 20-30 phút, mỗi ngày 2-3 lần, chỉ vài ba hôm là hết (Nhiều người muốn bỏ lơ tác dụng tuyệt vời của thuốc tím vì lỗi lầm qua việc buôn bán thuốc tím quá khiếm tốn).

- Tạo thói quen dội bằng nước sạch sau khi đi toa-lét (không chùi bằng giấy, vì dễ làm nhiễm bẩn âm hộ).

* Trường hợp nghi ngờ có viêm nhiễm:

- Nhất thiết phải đi khám tại một cơ sở phụ sản giỏi của y tế (với thiếu nữ, sẽ có dụng cụ khám đặc biệt). Vấn đề này hệ trọng, không được vì ngại ngùng, mắc cỡ rồi chỉ lo tìm đến những thầy thuốc không thuộc về chuyên khoa này.

- Chỉ sau khi khám và cho xét nghiệm cẩn thận, bác sĩ phụ sản mới kết luận được là có nhiễm khuẩn hoặc nhiễm nấm hay không, và với từng loại cụ thể (vi khuẩn gì, nấm gì..., nếu cần thì xét nghiệm thêm cả người chồng), sẽ có phương cách điều trị hữu hiệu. Không để cho bản thân bị ám ảnh bởi ba chữ “viêm âm đạo” do một số người tự ý phán ra khi chưa có căn cứ khoa học.

2. Khi có bệnh phải đặt thuốc âm đạo (theo toa bác sĩ) cũng không lo hậu quả gì, vì các thuốc loại này đã

được nghiên cứu cẩn thận trước khi nhận giấy phép bán ra thị trường.

3. Viêm âm đạo tự bản thân nó không dẫn đến vô sinh, nếu điều trị kịp thời và đúng cách.

Trường hợp bị bệnh lâu, do đương sự giấu giếm và tự chữa một cách tùy tiện nên cầu khuẩn lậu xâm nhập toàn bộ đường sinh dục, chắc chắn sẽ gây vô sinh.

Ghi chú: Cháu Q. (Đại Xuyên, Phú Xuyên, Hà Tây), các cháu **Nguyễn Thị Ng.** (Kơ Bang, Gia Lai), **Đào Thùy D.** (Đoan Hùng, Phú Thọ), **Hoài Ng.** (Bắc Ninh) và **Lê Thị Ánh T.** (Hải Hậu, Nam Định) có thể tham khảo điểm 1 của giải đáp này.

• **Nguyễn Ngọc H.** (Chân Lý, Lý Nhân, Hà Nam)

Hỏi: *Đã 3-4 năm nay vùng lợi của cháu cứ tấy đỏ lên rất đau và hay chảy máu, chữa trị bằng nhiều loại thuốc tây không khỏi. Xin KTGD giúp cháu.*

Đáp: Cháu hãy áp dụng cách chữa đơn giản người dân nghèo thường dùng, mà chưa chắc thuốc tây đã hơn được trong điều trị các bệnh ở lợi:

Lá lốt tươi (bà con thường dùng quán thịt nướng, làm gia vị khi nấu ốc..., tên khoa học Piper lolot C. DC., đồng bào Đăk Lăk còn gọi là ana klùa táo): nhẹ tay rửa sạch, giã nát, vắt lấy nước (có thể dùng cối xay sinh tố). Cho thêm chút muối rồi dùng ngậm mỗi ngày 3-4 lần, mỗi lần dầm bảy phút; khi đã đỡ thì ít lần hơn, tới khi khỏi hẳn thì ngậm thêm vài hôm nữa.

Chú ý: Chế biến ngày nào dùng ngày ấy, không để đến hôm sau.

Khi ngậm, nhớ có nuốt vào cũng chẳng sao, vì lá lốt là một loại rau ăn.

THỜI SỰ 10 NGÀY QUA

■ Trong nước

- @. **Tổng Bí thư Nông Đức Mạnh đi thăm và làm việc tại một số tỉnh Nam bộ và Quân khu 7...** sáng 13-3-2002, Tổng bí thư đã gặp gỡ sinh viên tại trường Đại học Quốc gia TP Hồ Chí Minh trong một cuộc trò chuyện rất thân tình.
- @. **Chủ tịch nước và Thủ tướng ứng cử đại biểu quốc hội...** Ủy ban Trung ương Mặt trận Tổ quốc Việt Nam cho biết, tới ngày 12-3, Văn phòng Chính phủ đã giới thiệu 4 người gồm: Thủ tướng Phan Văn Khải, các Phó Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, Phạm Gia Khiêm, Bộ trưởng, Chủ nhiệm Văn phòng Đoàn Mạnh Giao.
- @. **Kiến nghị xử lý 51 cán bộ liên quan đến Năm Cam...** Cuộc họp giữa Thành ủy TP. HCM với Ban chuyên án đã xem xét danh sách hơn 80 người liên quan đến Năm Cam và rút ra 51 người cần phải xử lý trong đó có hai nhà báo Hoàng Linh (Báo Tuổi Trẻ) và Quang Thắng (Báo Công An) và một số cán bộ công an khác.
- @. **Hạn nặng ở các tỉnh đồng bằng sông Cửu Long, Đông Nam bộ, Nam Trung bộ...** hàng ngàn ha lúa mất trắng, đến con người cũng thiếu nước sinh hoạt. Tại tỉnh Đồng Nai, các hồ nước đang khô cạn, Bình Phước có 1.300 ha cây trồng đang bị đe dọa, Bình Thuận cạn nước các hồ thủy lợi. Đắc Lắc 4 tháng liền không mưa, trên 1.000 ha lúa bị khô kiệt, các tỉnh từ Bình Định đến Bình Thuận nước mặn lấn sâu vào đất liền 5-10 km.
- @. **Cho nông dân gửi thóc vào kho nhà nước, chờ giá lên...** là chỉ đạo mới của Thủ tướng chính phủ với Bộ Thương mại nhằm tiêu thụ lúa cho nông dân với giá hợp lý trong tình hình giá lúa sau này có thể nhích lên do nhu cầu nhập khẩu của các nước có thể tăng cao.
- @. **Rùa nổi ở hồ Gươm...** cho thấy “cụ Rùa” dài khoảng 1,8 mét đến 2 mét, khi bơi thường nghiêng mình về bên trái, đầu có một đốm trắng rõ nét. Tiến sĩ Hà Đình Đức cho biết đây có thể là “cụ Rùa” duy nhất còn sót lại và phải được coi là của quốc bảo.
- @. **Ngày 15-3, Hà Nội khai trương khu phố ẩm thực đầu tiên...** đặt tại Tống Duy Tân, ngõ hàng Bông, quận Hoàn Kiếm. Trong lễ khai trương, 8 nhà hàng đặc sản và hơn 50 nhà hàng đang kinh doanh ở khu vực sẽ giao lưu ẩm thực, trình diễn các món ăn tiêu biểu của Hà Nội.
- @. **Luyện thi trên mạng internet...** kể từ ngày 15-3-2002, thí sinh trong cả nước đã tiếp cận được với hình thức luyện thi trực tuyến tại địa chỉ: www.truongthi.com.vn do Công ty VASC của Việt Nam thiết kế. ■

P.V

THỜI SỰ 10 NGÀY QUA

■ Thế giới

- @. **Chiến tranh chống khủng bố bước sang giai đoạn 2...** đó là lời tuyên bố của Tổng thống Mỹ George W. Bush ngày 12-3 tại Nhà Trắng. Ông khẳng định: “Mọi phần tử khủng bố dù ở bất kể nơi nào cũng không thể có một tổ chức, một chính phủ đứng sau, không có nơi trú thân, thậm chí một chỗ ngủ an toàn. Mọi quốc gia cần hợp tác chặt chẽ hơn nữa để chống lại sự đe dọa của chủ nghĩa khủng bố trang bị hiện đại trong đó có cả vũ khí hạt nhân và hóa học”.
- @. **Hàng ngàn lính Do Thái đã tấn công các khu vực của người Palestine ở bờ Tây và Dải Gaza...** vào đêm 12-3-2002 với sự yểm trợ của xe tăng và trực thăng. Đây là chiến dịch quy mô nhất của Tel Aviv trong 20 năm nay. Ngay trong ngày 12-3-2002, Hội đồng Bảo an LHQ đã thông qua một nghị quyết ủng hộ một quốc gia Palestine và kêu gọi lập tức chấm dứt cuộc xung đột và nối lại các cuộc thương thảo.
- @. **Taliban và những người ủng hộ phong trào Hồi giáo cực đoan gần đây đã có thần tượng mới trong khi thủ lĩnh Mullar Omar biệt vô âm tín...** đó là viên chỉ huy trẻ tuổi Rahman Mansoor, nhân vật chống Mỹ nổi tiếng ở Afghanistan, phó chỉ huy đơn vị đồn trú ở Kargha gần Kabul và được những người ủng hộ Taliban coi là anh hùng.
- @. **Ấn Độ: bắn sinh viên về tội... quay cóc: Cảnh sát bang Manipur (Đông Bắc Ấn Độ)** ngày 12-3-2002 cho biết các du kích thuộc nhóm Kanglei Yowol Kanna Lup (KYKL) đã bắn vào chân những sinh viên gian lận trong thi cử. Những người này cho biết mục đích của việc này là làm trong sạch hệ thống giáo dục. Trong vài ngày nay, ít nhất 10 người trong đó có 2 cán bộ coi thi bị bắn vì quay cóc và giúp sinh viên làm bài.
- @. **Ngày 12-3 Tòa án Mỹ đã buộc tội Andrea Yates, một phụ nữ Mỹ đã phạm tội giết người...** thị đã dìm chết 5 đứa con từ 6 tháng tuổi đến 7 tuổi trong bồn tắm ở nhà riêng tại Houston. Luật sư của thị cho biết thị bị chứng trầm cảm nặng và đã 2 lần tìm cách tự sát.
- @. **Ngày 11-3-2002, hơn 2 triệu cuốn sách văn học Nga gồm các tác phẩm của Tolstoi, Puskin, Dostoiepski...** suýt nữa bị đốt bỏ ở ngay giữa thủ đô Washington (Mỹ) do chủ nhà sách Victo Kamkim nợ tiền thuê mặt bằng 200.000 USD. May thay, nữ nghị sĩ thuộc Đảng Dân Chủ, bà Konstansa Morella đã ngăn chặn kịp thời và di chuyển số sách trên cát tạm tại một đồn... cảnh sát.

■
P.V

TRAO ĐỔI

• **Trịnh Văn Hiếu** (Đội 7, Hạnh Phúc, Thọ Xuân, Thanh Hóa)

“Em rất thích KTGD vì nó hợp với mọi lứa tuổi, lại hợp với phong cách của cả ba miền Bắc, Trung, Nam. Em rất thích các bài viết về gia đình và thích chuyên mục “Thơ tình bạn đọc”. Qua chuyên mục này em được đọc nhiều bài thơ tình của các cô gái ở quê em – nhờ đó em mới hiểu thêm được tâm hồn, tình cảm của các cô gái mà tụi em cứ đùa là “nhà quê” đó. Gần đây em lại được đọc bài “Con gái Thanh Hoá làm thơ”, những suy nghĩ thiện cận của em về các cô gái ở quê em đã bị đánh bật”.

A ha, lộ ra rồi nhé, trước đây Hiếu khinh khỉnh nhìn các nàng quê của mình bằng nửa con mắt, nào là “lạnh lùng”, nào là “khô đét”, nào là chỉ thích chạy theo “thị trường”, giờ mới rõ, các nàng quê mình đa cảm lắm, đa hồn lắm. Nào, Hiếu ơi hãy làm thật nhiều thơ hay đi để cho các nàng quê kia cũng phải xét lại các chàng quê mình cũng phần ướm... át phần khô lắm đấy chứ. Hiếu ta bèn đáp: *“Thơ của ta đây, các nàng quê ta ơi đọc thử đi!”*

*“Sao hôm nay giữa đất trời cô quạnh
Ta âm thầm ngồi khóc sao rơi
Ôi giếng thăm bao giờ với tới
Đêm không sao, lạnh lắm đêm ơi!”*

• **Đỗ Huy Yến** (Đội 4, Khu Nhàng, Xuân Đình, Từ Liêm, Hà Nội)

Út Mười ơi - “yến” là “mười” mà, TV vẫn luôn nhớ đến bạn nhất là những đóng góp ý kiến phong phú, sáng tạo của bạn. Vừa rồi bạn đã đọc lại hơn 100 số KTGD để tìm ra kẻ nào đạo thơ trong chuyên mục “Thơ tình bạn đọc” TV đành thốt lên: thật là một kỳ công! Cảm ơn bạn lắm - bạn đúng là “vàng mười... mười” đấy!

Nhân đây, một lần nữa TV xin các quý bạn gần xa hãy gửi thơ tình của mình “sản xuất” chứ đừng gửi thơ “nhái” đâu đó cho KTGD nhé, tội nghiệp TV lắm lại cứ phải bù đầu, bù... tóc rối mà nghe lời dạy nghiêm của bạn đọc chê trách mà một người “chê trách” nặng ký nhất đó là Yến. May mà bạn ấy mới chỉ tên “yến” chứ tên là “Tạ” là “Tấn” thì đời TV coi như... toi.

• **Trần Thị Thu Hoài** (Lớp Văn K49, ĐHSPT tại Trường CĐSP Nam Định)

“Em cứ băn khoăn không biết mình có quá vô duyên khi thắc mắc với TV về chuyện này không?” Ô, chuyện tiền - tức là “*nhuận bút*”, tức là công sức sáng tạo của mình - việc gì phải băn khoăn! Một số bạn đọc gửi bài cho KTGD chưa nhận được nhuận bút, nguyên nhân là vì không có địa chỉ rõ ràng. Thu Hoài ạ, lý do bạn chưa nhận được tiền có thể là chưa có địa chỉ rõ ràng đấy. KTGD sẽ kiểm tra lại việc này. Nhân đây KTGD “*kêu gọi*” bạn đọc nào có bài in trên KTGD mà chưa có giấy báo lấy nhuận bút thì hãy gửi thư liên hệ với cô Trần Hậu báo KTGD kèm theo địa chỉ chính xác, tên thật của mình, cô Trần Hậu sẽ “*hồi âm*” lại trong thời gian sớm nhất.

• **Nguyễn Thị Dương** (Khoái Châu, Hưng Yên)

“Em rất mê vẽ tranh nhưng ở quê không có điều kiện học vẽ, em lặn lội TV hướng dẫn em vẽ nhé. Em xem KTGD thấy các bạn có khó khăn gì TV đều giúp được mà”.

Dương ơi, TV xin “*lăn lĩ*” em đừng quá tin vào TV, TV đâu có cây đũa thần nào để làm bất cứ điều gì. Em

mê vẽ, tốt nhất cứ vẽ gì mình thích (nhưng đừng vẽ trên tường nhà người ta nhé, và cũng đừng vẽ trên tổ kiến lửa, kiến nó đốt sưng tay đấy).

• **Luật Bằng Huỳnh Khánh** (Lấp Vò, Đồng Tháp)

Chà họ tên của bạn nghe thật lạ – “Luật Bằng...” nhưng những câu thơ của bạn sao vẫn bình dị dễ thương:

“Người đi để rớt một câu hò”
với lại:

“Xa quá người ơi, xa vạn lý
Lỡ tầm tay với, lỡ câu hò...”

Có sống ở miệt sông nước Đồng Tháp Mười mới thấm hết một câu hò mênh mênh mang mang da diết kẻ ở người đi đến chừng nào, mới biết tiếc ngẩn ngơ một câu hò bị rớt, bị rơi, một câu hò lỡ tầm tay với...

• **Lê Thị Hà Châu** (Vũng Tàu)

“Cháu mới học lớp 7 mà cháu đã hơi sợ cái thế giới tuổi trẻ này. Cháu có đứa bạn gái thân nó vừa kể cho cháu nghe chuyện nó có cảm tình với thầy giáo dạy nó lớp sáu (năm trước). Cháu thấy tội nghiệp cho bạn ấy quá, hơn 1 năm nay bạn ấy cứ sống trong mờ ảo. Bạn ấy viết nhật ký chép cả thơ để như muốn nói tình cảm của bạn ấy với người thầy. Chừng ba, bốn ngày bạn ấy không gặp được “người kia” là bạn ấy tiêu tụy hẳn đi. Một lần cháu khuyên bạn ấy trở về với chính bạn ấy, bạn ấy đã nhìn cháu như thể không nhìn cháu nữa, bạn ấy khóc òa lên, bạn ấy gào to: Trời ơi! Sao mọi người được yên ổn còn mình lại không?

Cháu kể chuyện này để TV hiểu thêm học sinh thời nay và nỗi sợ của cháu hiện giờ. À, TV ơi, cháu nhờ TV giải giúp hộ cháu lời bạn ấy viết, cháu đọc mãi mà chả hiểu gì cả: “Mặt

trời mọc ở hướng Tây và lặn ở hướng Đông. Sương mù không phủ ở trước mắt mà phủ ở trong mắt. Trời đại hạn mà lũ lụt dâng tràn. Mưa rơi chảy xuống sông, rộng thành biển, nước ngùn ngụt chảy mịt mù trên áng mây bay lơ lửng trên bầu trời đầy cát bụi, giọt mưa rơi xuống hóa thành ngàn cát sỏi trên mặt đất trong veo”.

Đọc những lời viết của bạn ấy (và cũng có thể là lời chép của ai đó) TV cũng muốn gào to: “Chỉ có ta tự hành hạ ta thôi chớ có trời nào hành hạ ta đâu?” Mà này, đọc những lời viết rất “có cánh” và huyền bí của bạn ấy - nếu không phải do bạn ấy chép từ một triết gia nào đó thì phải kính nể bạn ấy, biết đâu sau này bạn ấy sẽ là một thiên tài triết học, văn chương cũng nên. Mà hình như các tài năng... gái thường biết đau khổ vì yêu rất sớm.

• **Trần Đình Long** (Chi cục Thuế Vĩnh Linh, Quảng Trị)

“Tôi trở thành bạn đọc thường xuyên của KTGD từ tháng 8-2000, từ đó đến nay tạp chí luôn cuốn hút tôi bởi nội dung thuyết phục và cách chuyển tải hấp dẫn”.

Bạn Long ơi, xưa nay người ta cứ hay ác cảm với các bác “quan thuế”, lúc nào cũng hạnh hợc đòi... tiền, người ta đâu có biết các “quan thuế” cũng đa tình lắm: “Thôi đừng hờn dỗi nghe em – Ngoài kia mùa xuân đang độ chín”. “Em” là ai đấy, có bao giờ lại là cô hàng xén bên cầu Hiền Lương một chiều “bác quan thuế” đi qua, nàng “liếc nhìn” rồi cấp nong nia... chạy. Đừng giận, TV đùa chút thôi, thơ tình của bạn... tình lắm!

THƯƠNG VIỆT

Kỹ thuật trồng rau sạch

TRỒNG SU HÀO

Đặc điểm của su hào phần sử dụng làm thực phẩm là một đoạn thân phình, chứa nhiều dinh dưỡng hơn các bộ phận khác của cây mà ta quen gọi là củ. Do có cùng nguồn gốc phát sinh, cây su hào có đặc tính sinh học giống như cải bắp. Tuy nhiên, do chỉ số diện tích lá nhỏ hơn, hệ số thoát hơi nước thấp hơn, do đó su hào chịu nóng và chịu hạn khá hơn cải bắp.

Hiện có 3 nhóm giống su hào được trồng phổ biến ở các tỉnh phía Bắc nước ta:

- Su hào dọc tấm: củ bé, tròn, cọng lá nhỏ, phiến lá nhỏ và mỏng. Đại diện nhóm này là giống su hào Sa Pa. Giống có thời gian sinh trưởng (từ mọc đến thu hoạch) 75 – 80 ngày.

- Su hào dọc trung (hay su hào dọc nhỡ): củ tròn, to, vỏ mỏng, cọng và phiến lá to hơn su hào dọc tấm. Đại diện nhóm này là giống su hào Hà Giang. Giống có thời gian sinh trưởng 95 – 105 ngày.

- Su hào dọc đại hay su hào bánh xe: củ to hơi dẹt, vỏ dày, cọng và phiến lá rất to và dày. Thời gian sinh trưởng tương đối dài (120 – 130 ngày). Đại diện nhóm này là giống Tiểu Anh Tử (Trung Quốc) và Thiên Anh Tử (Nhật Bản).

• Thời vụ

- Vụ sớm: Gieo trong tháng 7 – 8, sử dụng các giống thuộc nhóm su

hào dọc tấm, tuổi cây con 25 ngày.

- Vụ chính: Gieo trong tháng 9 – 10. Dùng các giống su hào dọc nhỡ và su hào dọc đại để kéo dài thời gian thu hoạch. Tuổi cây giống 30 – 35 ngày.

- Vụ muộn: Gieo tháng 11, chủ yếu dùng nhóm su hào dọc tấm và một phần loại dọc nhỡ để kéo dài thời gian thu hoạch tới tháng 4 năm sau. Tuổi cây giống 25 – 30 ngày.

• Phân bón

Hàm lượng NO_3 và các chỉ tiêu về dư lượng các chất gây hại trong sản phẩm su hào được quy định như đối với cải bắp (đã đăng bài ở KTGD số 202). Do vậy các biện pháp canh tác cũng áp dụng tương tự như cải bắp. Tuy nhiên do thời gian sinh trưởng và cấu trúc hình thái của cây có khác nên lượng phân bón sử dụng ít hơn. Mỗi hecta trồng su hào cần bón:

- Phân chuồng ủ hoai mục 15 – 20 tấn; Nếu bón 250 – 300kg lân hữu cơ vi sinh thì giảm đi 5 tấn phân chuồng.

- Supe lân: 200kg.

- Kali sun phat: 200kg.

- Đạm urê: 200 – 250kg tùy giống và vụ trồng.

Bón lót toàn bộ phân chuồng + lân + $\frac{1}{2}$ kali và $\frac{1}{4}$ đạm. Số đạm và kali còn lại sử dụng để bón thúc 2 – 4 lần kết hợp với xới vun.

• Trồng, chăm sóc

Chọn cây con khỏe, đồng đều, đặc trưng cho giống. Trồng với khoảng cách: 20 x 25cm (148.500 cây/ha) đối với su hào dọc tầm, 30 x 35cm (73.000 cây/ha) đối với su hào dọc nhỡ và 30 x 40cm (55.000 cây/ha) với các giống thuộc nhóm dọc đại.

Su hào có khả năng chịu nước, cần giữ ẩm thường xuyên. Độ ẩm 70 - 85% tùy giai đoạn sinh trưởng.

Sau khi trồng 15 – 20 ngày cần xới xáo, kết hợp bón thúc đợt 1, sau đó 15 ngày và 20 ngày tiếp theo bón thúc lần cuối cách thời gian thu hoạch cũ 10 – 15 ngày.

• Phòng trừ sâu bệnh

Áp dụng nghiêm ngặt quy trình quản lý dịch hại tổng hợp đối với cây su hào: vệ sinh đồng ruộng, cày lật đất sớm để tiêu diệt nguồn sâu non, nhộng của sâu khoang, sâu xám, sâu xanh... Thường xuyên quan sát đồng ruộng, phát hiện, bắt giết sâu xám đầu vụ, ngắt ổ trứng và ổ sâu non tuổi 1 – 2 của

sâu khoang, nhổ bỏ kịp thời những cây héo chết.

Khi trồng ra ruộng có thể bón thuốc hạt Oncol 50G vào gốc cây để diệt sâu gốc. Từ 15 – 20 ngày sau khi trồng, nếu có sâu tơ tuổi 1 – 2 rộ trên mỗi trà, cần phun 1 – 2 lần thuốc BT. Trường hợp sâu có khả năng phát dịch có thể dùng các thuốc Pegasus 250EC hoặc Sherpa 25EC. Kết thúc phun các loại thuốc trên trước khi thu hoạch 10 ngày.

Nếu trên ruộng xuất hiện sâu xanh bướm trắng hay rệp nên kết hợp trừ trong khi phòng trừ sâu tơ.

Khi có bệnh nên phun một trong các loại thuốc sau: Ridomil MZ72WP, Kumulus 80 DP hoặc Score 250 ND.

Sử dụng thuốc phải đúng liều lượng khuyến cáo, phun kỹ, ướt đều 2 mặt lá. ■

T.Q

(Theo tài liệu của Nhà Xuất bản Nông nghiệp)

Thi đại học, cao đẳng năm 2002:

NHỮNG ĐIỀU CẦN LƯU Ý...

(Tiếp theo trang 28)

Điểm chuẩn NV.2 cao hơn NV.1 là 0,5 điểm...

Sau khi biết điểm NV.1, thí sinh có thể điều chỉnh NV xét tuyển (2,3) trên bản đăng ký của mình sao cho phù hợp (NV 2,3 phải phù hợp với vùng tuyển sinh, khối thi của NV. 1). Tuy nhiên cần lưu ý rằng, khi chuyển sang xét NV. 2, điểm chuẩn sẽ cao hơn NV1 từ 0,5 trở lên tùy theo quyết định từng trường. Sở dĩ Bộ GD – ĐT vừa ra qui định này là nhằm đảm bảo cho việc định tuyển. Vì vậy thí sinh phải đặc biệt cân nhắc kỹ khi chọn đăng ký NV.1 sao cho phù hợp với năng lực của mình. Không nên chọn trường lấy điểm cao hơn trường đầu tiên... ■

GIANG SAN

Nội trợ

Bánh cake bơ hạt điều

- Chuẩn bị: 20 phút.
- Thực hiện: 45 phút.
- Bánh tròn đường kính 20cm.

• Vật liệu

- 125g bơ
- $\frac{3}{4}$ chén đường xay
- 2 quả trứng
- 1 chút va-ni
- 2 chén bột mì nổi

Kem bơ:

- 60g bơ lạt
- $\frac{1}{3}$ chén đường xay
- 1 chút va-ni
- 100g hạt điều.

• Thực hiện

1. Cho nóng lò lên trước ở nhiệt độ 180°C . Thoa bơ tráng khuôn và cắt giấy lót đáy khuôn. Dùng máy đánh trứng đánh tan bơ và đường cho đến khi bơ trắng và mịn ra. Đập trứng vào, từng quả một và vẫn tiếp tục đánh cho đến khi hỗn hợp hoàn toàn hòa tan.

2. Rây bột trộn vào tô trứng, dùng 1 cái muống to trộn đều, lần lượt cho sữa vào, trộn nhanh và nhẹ tay.

3. Trút tất cả vào khuôn bánh đã chuẩn bị, làm bằng mặt rồi đem bỏ vào lò nướng trong vòng 45 phút.

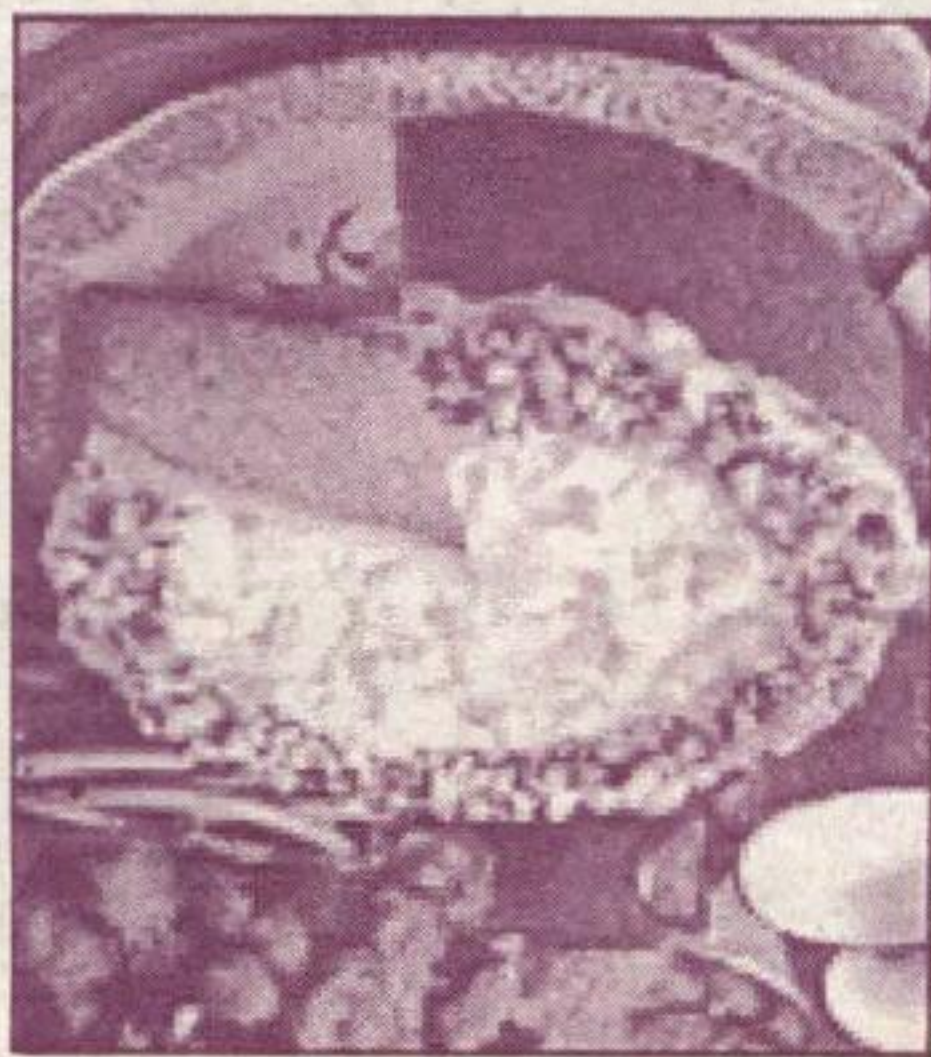
Bạn có thể thăm dò xem bánh chín chưa bằng cách xăm thử cây tăm tre vào ruột bánh, tăm khô, không dính bột trứng là được.

4. Làm kem bơ:
Dùng máy đánh trứng đánh tan bơ, cho

đường xay vào từ từ từng chút một, đánh cho đến khi bơ trắng và sệt lại. Cho va-ni hoặc hương liệu chanh, cam vào tùy thích; tiếp tục đánh thêm khoảng 2 phút nữa cho đến khi bơ hoàn toàn nhẵn, mịn.

5. Bánh chín, trút ra, để nguội. Trét kem lên mặt bánh và rắc xung quanh bánh bằng những hạt điều tán vụn.

**NGUYỄN THI
TỔ TÂM**

Tìm bạn

• **Lê Thị Thanh Tâm**, 20 tuổi, nặng 46 kg, cao 1,58 m. Tôn trọng tình bạn, hòa đồng, thích màu tím, thời trang, đọc sách báo. *Địa chỉ*: Số nhà 400 B, tổ 31, phường Kỳ Bá, thị xã Thái Bình.

• **Lữ Thị Ái Truyền**, 15 tuổi, nặng 49 kg, cao 1,60 m. Dễ hòa đồng, tôn trọng tình bạn, thích hoa cúc, học văn, Anh văn. Mong có nhiều bạn. *Địa chỉ*: 9J, Trường THCS Trần Hưng Đạo, thị xã Quảng Ngãi (hỏi âm cho tất cả).

• **Nguyễn Đình Hoàng**, nam, 17 tuổi, nặng 60 kg, cao 1,70 m. Vui vẻ, hòa đồng, thích thể thao, ca nhạc, hoa hồng. *Địa chỉ*: Lớp 11A6, Trường PTTH Nguyễn Trăn, Tam Quan, Hoài Nhơn, Bình Định.

• **Hồ Đăng Luận**, nam, 19 tuổi, nặng 55 kg, cao 1,70 m. Vui vẻ, tôn trọng tình bạn, thích thể thao, yêu màu trắng, dễ hòa đồng. *Địa chỉ*: Đội 10, Quỳnh Trảng, Quỳnh Lưu, Nghệ An (hứa sẽ hỏi âm tất cả).

• **Lê Quý Cường**, nam, 16 tuổi, nặng 52 kg, cao 1,7 m. Vui vẻ, nghịch ngợm, thích đọc báo, âm nhạc, thể thao. *Địa chỉ*: Lớp 11B, Trường PTTH Mỹ Lộc, Nam Định.

• **Vũ Thị Hương Cúc**, 20 tuổi, nặng 43 kg, cao 1,52 m. Vui vẻ, sống động, hòa nhã, tôn trọng tình bạn, ghét giả dối, thích văn nghệ, thể thao, màu xanh áo lính, làm thơ, học Anh văn, chơi hoa, trồng cây cảnh. *Địa chỉ*: Thôn Trại Đanh, xã Yên Thành, huyện Yên Mô, Ninh Bình.

• **Hoàng Đình Miến**, nam, 19 tuổi, nặng 54 kg, cao 1,70 m. Trung thực, vị tha, sôi nổi, thích danh ngôn, văn nghệ, thể thao.

Địa chỉ: Lớp 50X5, Trường THXD số 1 Trung Văn, Từ Liêm, Hà Nội.

• **Nguyễn Thị Thu Hà**, 20 tuổi, nặng 50 kg, cao 1,67 m. Thắng thắn, trung thực và sôi nổi, thích đọc sách báo, ca nhạc và nội trợ. *Địa chỉ*: Lớp BBK -4A, số 6 Phạm Ngọc Thạch, Trung tâm dạy nghề Đống Đa, Hà Nội.

• **Phạm Ngọc Đoàn**, nam, 20 tuổi, nặng 52 kg, cao 1,67 m. Không bao giờ tha thứ (nếu chạm lòng tự ái), thích xem ti vi và nghệ thuật. *Địa chỉ*: Xưởng 301, Khu tập thể Xí nghiệp Vận tải ô tô số 3, Chương Mỹ, Hà Tây.

• **Lý Thị Mỹ Út**, 17 tuổi, nặng 43 kg, cao 1,52 m. Vui vẻ, hòa đồng, thích nghe nhạc và đọc sách báo (không phân biệt tuổi). *Địa chỉ*: 13 Quốc lộ 1, khu Xuân Bình, Long Khánh, Đồng Nai.

• **Tô Hoài Vũ**, nam, 17 tuổi, nặng 53 kg, cao 1,64 m. Tôn trọng tình bạn, vui vẻ, hòa đồng, yêu ca nhạc, thể thao. *Địa chỉ*: Lớp 11C, Trường PTTH Nguyễn Bình Khiêm, huyện Hoài Ân, Bình Định.

• **Nguyễn Cẩm Nhi**, nữ, 16 tuổi, nặng 38 kg, cao 1,50m. Vui vẻ, hòa đồng, thích thể thao, đọc báo, dã ngoại. *Địa chỉ*: Lớp 10A, Trường PTTH Phú Riềng, Phước Long, Bình Phước.

• **Lê Ngọc Tuấn**, nam, 21 tuổi, nặng 55 kg, cao 1,65 m. Vui vẻ, dễ hòa đồng, thích thể thao, đặc biệt là bóng đá. *Địa chỉ*: Lớp Y3B, K18, Trường Đại học Y khoa, thành phố Hải Phòng.

• **Dương Thị Ái Vân**, 19 tuổi, nặng 47 kg, cao 1,55 m. Thích thể thao đặc biệt bóng đá, yêu ca nhạc, màu xanh áo lính, hứa sẽ hỏi âm. *Địa chỉ*: Xóm 8, Đồi Dạ, thôn Thái Bạt, Tòng Bạt, huyện Ba Vì, Hà Tây.

PHIẾU TÌM BẠN

Họ, tên:..... Nam:..... Nữ:.....

Tuổi:..... Cân nặng:..... Chiều cao:.....

Tính tình và sở thích:.....

.....

Địa chỉ:

.....

Từ ngày 05 – 03 – 2002 đến ngày 15 – 03 – 2002, TS Kiến thức gia đình đã nhận được tin, bài và thư của các bạn sau:

Nguyễn Dương, Nguyễn Văn Sơn, Nguyễn Quang Quân, Lã Văn Đức, Nguyễn Bá Nam (**Bắc Giang**); Nguyễn Tấn Tuấn, Phan Quán, Nguyễn Nhân Thống, Nguyễn Thị Lệ Thu, Nguyễn Thị Mỹ Trang (**Bình Định**); Nguyễn Nam Văn, Nguyễn Thị Hạnh (**Bắc Ninh**); Nguyễn Thị Thanh Huyền, Đỗ Thị Mộng Dung (**Bình Phước**); Lê Thị Trinh Thy, Trường Xuân, Hoàng Chúc, Nguyễn Thái Sơn, Trần Văn Liễu (**Bình Thuận**); Trần Hữu Quốc Huy (**Cà Mau**); Lưu Thị Tuyết Mai, Lê Nga (**Cần Thơ**); Nguyễn Thành An, Nguyễn Đình Hiền (**Gi. Lai**); Cạn, Hoàng Giao Thủy, Huỳnh Bá Diệu, Nguyễn Thị Huế, Vân Vĩnh, Quang Nhật, Bá Tuấn, Bùi Thị Thu Hằng, Gia Đạo, Lê Đào, Nguyễn Khắc Khoái, Nguyễn Ngọc Quý, Nội Hà (**TP.Hồ Chí Minh**); Bùi Thị Mai Loan, Nguyễn Thủy Chung (**Hải Dương**); Lê Hoài Minh, Nguyễn Hoàng Lan, Nguyễn Thanh Chung, Vương Tiến Hùng, Phạm Xuân Nguyên, Nguyễn Khắc Phục (**Hà Nội**); Đỗ Thị Hạnh (**Hà Nam**); Nguyễn Ngọc Quý (**Hải Phòng**); Bùi Thị Thư, Thái Sơn Anh (**Hà Tây**); Huyền Tôn Nữ Tịnh Thủy, Trần Thị Giao Thủy, Võ Hoàng Nam, Phạm Thị Ngọc Anh, Vĩnh Hữu, Mãn Đường Hồng (**Khánh Hòa**); Nguyễn Hồng Ngọc (**Lào Cai**); Lê Văn Hiếu, Ngọc Hà, Trần Thị Diệu Sinh (**Lâm Đồng**); Dương Thu Hiền (**Lạng Sơn**); Hà Xuyên, Nguyễn Thị Lương, Tô Hương Sen, Trần Hải Vĩnh, Nguyễn Thị Xuân, Đặng Cảnh Toàn, Đặng Minh Hiếu, Nguyễn Trí Hòa, Phan Hồng Báo, Trần Văn Vĩnh, Trần Viết Cường (**Nghệ An**); Lê Thị Luyến, Mộng Đắc, Trần Hoài Phương (**Ninh Bình**); Bùi Xuân Lộc, Lương Thị Kim Quyên (**Đắc Lắc**); Phạm Quang Hạnh (**Đồng Nai**); Phạm Thị Thu Hương, Nguyễn Dương Hoài, Nguyễn Thị Hà (**Phú Thọ**); Tô Thị Thanh Hường, Lê Anh Trung, Lê Đình Hồng (**Quảng Bình**); Hoàng Thị Thu Hằng, Nguyễn Thanh Vân, Nguyễn Thu Huyền (**Quảng Ninh**); Đoàn Thị Thanh Vân (**Quảng Ngãi**); Trần Đình Long (**Quảng Trị**); Trần Thị Hồng Hạnh (**Sóc Trăng**); Nguyễn Văn Rinh, Bùi Thị Mến, Lê Kiều Oanh, Lê Thị Yến, Nguyễn Văn Thành, Đỗ Viết Lăng (**Thái Bình**); Nguyễn Thị Hạnh Liêm (**Tiền Giang**); Lê Thị Mỹ Hà, N.N.M, Tạ Minh Phương, Hà Thị Châm, Nguyễn Văn Việt, Trịnh Thị Hường (**Thanh Hóa**); Nguyễn Thị Cẩm Vân (**Thái Nguyên**); Hoàng Minh Tân, Lê Anh Thư (**Vĩnh Phú**); Hoài Lâm, Nguyễn Quốc Tuấn (**Yên Bái**).

Xin cảm ơn và mong các bạn tiếp tục tham gia

KTGD

CÔNG TY CAO SU ĐỒNG NAI

- ★ ĐỊA CHỈ: XÃ XUÂN LẬP - HUYỆN LONG KHÁNH - TỈNH ĐỒNG NAI
- ĐIỆN THOẠI: 061.726303 - 061. 726333 ● FAX: 061. 726343
- ★ VĂN PHÒNG ĐẠI DIỆN TẠI TP. HỒ CHÍ MINH: 39 BẾN VÂN ĐỒN, QUẬN 4
- ĐIỆN THOẠI: 08. 9400345 ● FAX: 08. 9400874

Trụ sở công ty.

- Ngày thành lập công ty:
02-06-1975.
- Tổng diện tích cao su đến 2001:
gần 40.000 ha.
- Sản lượng khai thác năm 2001:
44.000 tấn.
- Tổng số CB - CNV năm 2001:
15.000 người.

Giám đốc công ty (trái) cùng Chủ tịch I...
Công ty Cao su Việt Nam kiểm tra vườn cây.

Đại hội công nhân viên chức Công ty Cao su Đồng Nai.

Giám đốc công ty
NGUYỄN THÀNH CHÂU

CHÚC MỪNG NĂM MỚI - XUÂN NHÂM NGỌ 2002

Kiến thức gia đình

218

Phụ san báo Nông Nghiệp VN

NGƯỜI TA
ĐÃ CẦU HÔN
NHƯ
THẾ NÀO?

Các bà mẹ
mang thai
cần biết

Tại sao những
cặp vợ chồng
trẻ không
hạnh phúc?

